

СИДНИ ШЕЛДЪН

ИМА ТРИ КАТЕГОРИИ ЧОВЕШКИ СЪЩЕСТВА -
МЪЖЕ, ЖЕНИ И **ЖЕНИ ЛЕКАРКИ**.

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ЛЕКАРКИ

СИДНИ ШЕЛДЪН ЛЕКАРКИ

Превод: Лидия Шведова

chitanka.info

Действието се развива в голяма болница в Сан Франциско, чието напрегнато ежедневиe изправя героините — три лекарки — пред необичайни проблеми и нелеки изпитания.

Онова, което не се цери с церове, се изрязва с нож. Онова, пред което ножът е безсилен, се гори с нажежено желязо. А онова, което и желязото не лекува, трябва да се приеме за неизцеримо.

ХИПОКРАТ, 480 г.
пр. Хр.

Има три категории човешки същества — мъже, жени и жени лекарки.

Сър УИЛЯМ
ОСЛЪР

ПРОЛОГ

*Сан Франциско
Пролетта на 1995 година*

Районният прокурор Карл Андрюс беше бесен.

— Какво, по дяволите, става тук? — възмутено попита той. — Някакви си три докторки, които живеят заедно и работят в една и съща болница. Едната едва не затваря цялата болница, втората убива пациент заради един милион долара, а пък третата я умъртвяват.

Андрюс спря да си поеме дълбоко дъх.

— И всичките — жени! Три проклети лекарки! Медиите се занимават с тях, като че ли са знаменитости. По телевизията показват само тях. Програмата „60 минути“ им посвети отделно предаване. Барбара Уолтърс засне специален репортаж. Не мога да разтворя вестник или списание, без да видя снимките им или да прочета нещо за тях. Обзалагам се две срещу едно, че Холивуд ще направи филм и ще превърне тези кучки в героини! Няма да се учудя, ако правителството пусне марки с образите им, като на Пресли. Е, за Бога, няма да търпя подобно нещо! — Той блъсна с юмрук по снимката на една от жените на корицата на списание „Тайм“. Заглавието гласеше: „Д-р Пейдж Тейлър — ангел на милосърдието или ученичка на дявола?“

— Доктор Пейдж Тейлър. — Гласът на районния прокурор бе изпълнен с отвращение. — Оставям процеса в твои ръце, Гюс. Искам да я осъдиш. Предумишлено убийство първа степен. Газова камера.

— Не се притеснявай — отвърна тихо Гюс Венабъл. — Ще се постарая.

Докато седеше в съдебната зала и наблюдаваше д-р Пейдж Тейлър, Гюс Венабъл си помисли: „Съдебните заседатели са ѝ в кърпа вързани.“ После вътрешно се усмихна. Съдебните заседатели на

никого не са вързани в кърпа. Тя беше висока и стройна, с изненадващо тъмнокафяви очи на бледото лице. Равнодушният наблюдател не би я сметнал за привлекателна. По-внимателният щеше да забележи нещо друго — в нея някак хармонично съжителстваха всичките фази от живота ѝ. Щастливата възбуда на детето се наслаждаше върху стеснителната несигурност на девойката и мъдростта и болката на жената. Излъчваше невинност. „От този вид момичета е — помисли си Гюс Венабъл цинично, — които един мъж с гордост би представил на майка си. Ако майка му има вкус към хладнокръвни убийци.“

В очите ѝ се четеше почти призрачна отдръпнатост, отдалеченост, която подсказваше, че д-р Пейдж Тейлър се е оттеглила някъде дълбоко в себе си, в друго място и друго време, далеч от студената стерилна съдебна зала, където бе затворена като в капан.

Делото се гледаше в достолепната Съдебна палата на Сан Франциско на Брийънт Стрийт. Сградата, приютила Върховния съд и окръжния затвор, бе отблъскваща — седеметажна, иззидана от четвъртити сиви каменни блокове. Посетителите, пристигащи в съдебната зала, минаваха като през фуния през пунктовете за електронна проверка за оръжие. Горее на третия етаж се намираше Върховният съд. В зала 121, където се гледаха делата за убийства, съдийската маса бе в дъното, с надипленото зад нея американско национално знаме. Наляво от съдийската маса седяха съдебните заседатели, а в центъра имаше две маси, разделени от пътека — едната за прокурора, другата за защитника.

Залата беше претъпкана с репортери и онзи вид зрители, дето ги привличат фаталните катастрофи по шосетата и процесите за убийство. А този беше извънредно зрелищен. Прокурорът Гюс Венабъл сам по себе си представляваше гледка. Той бе плещест, много едър, с посивяла грива и козя брадичка, със светски маниери на плантатор от Юга. Никога не бе ходил на Юг. Имаше занесен вид и мозък на компютър. Отличителен белег зиме и лете бе белият му костюм със старомодна риза с твърда яка.

Алън Пен, защитникът на Пейдж Тейлър, бе пълна противоположност на Венабъл — стегната, енергична акула, с

репутация на адвокат, който изкопчва оправдания за клиентите си.

Двамата мъже се бяха изправяли един срещу друг и преди и отношенията им се отличаваха с неволно уважение и абсолютно недоверие. За изненада на Венабъл Алън Пен дойде да разговаря с него една седмица преди започване на процеса.

— Дойдох да ти направя услуга, Гюс.

„Пази се от адвокати, които ти носят дарове.“

— Какво имаш предвид, Алън?

— Виж, какво ще кажеш?... Не съм обсъждал това още с клиентката си, но да предположим... просто да предположим... че ще успея да я убедя да се признае за виновна срещу смекчаване на присъдата и така да спестим на щата разходите по делото.

— Искаш да пледирам за оправдание ли?

— Да.

Гюс Венабъл посегна към писалището си, търсейки нещо.

— Не мога да намеря проклетия си календар. Знаеш ли коя дата сме днес?

— Първи юни. Защо?

— За момент си помислих, че може би е вече Коледа, в противен случай защо ще искаш от мен такъв подарък?

— Гюс...

Венабъл се наведе напред в креслото си.

— Знаеш ли, Алън, при обикновени обстоятелства бих могъл да се съглася с теб. Ако искаш да знаеш истината, точно сега бих предпочел да съм в Аляска на риба. Отговорът ми обаче е „не“. Ти защитавах хладнокръвна убийца, умъртвила преднамерено безпомощен пациент заради парите му. Ще поискам смъртно наказание.

— Мисля, че е невинна, и аз...

Венабъл отсечено и силно се изсмя.

— Не, не мислиш. Нито ти, нито който и да било друг. Случаят е кристално ясен. Клиентката ти е виновна не по-малко от Каин.

— Не и докато съдебните заседатели не го потвърдят, Гюс.

— Ще го потвърдят. — Венабъл замълча за миг. — Ще го потвърдят.

След като Алън Пен си отиде, Гюс Венабъл поседя, размишлявайки върху разговора им. Идването на Пен бе признак на

слабост. Той знаеше, че няма никакъв шанс да спечели делото. Гюс Венабъл си помисли за неопровержимите доказателства, с които разполагаше, и за свидетелите, които щеше да призове, и изпита задоволство.

И дума не можеше да става за измъкване. Д-р Пейдж Тейлър я чакаше газовата камера.

Не беше лесно да се събере състав от съдебни заседатели. Делото месеци наред бе новината от вестникарските заглавия. Хладнокръвното убийство бе предизвикало вълна от гняв.

Съдийският състав се председателстваше от Ванеса Йънг — строга и блестяща цветнокожа юристка, за която се носеха слухове, че щяла да бъде следващата кандидатка за член на Върховния съд на Съединените щати. Не се славеше с търпение по време на заседанията и бе избухлива. Сред адвокатите на Сан Франциско се носеше приказката: „Ако клиентът ти е виновен и търсиш милост, стой настрана от съдия Йънг.“

Един ден преди започване на процеса съдия Йънг извика прокурора и адвоката в кабинета си.

— Ще уточним някои основни правила, господа. Поради сериозността на процеса склонна съм да проявя известно снизхождение при условие, че страните играят честно. Предупреждавам обаче и двама ви да не се опитвате да се възползвате от това. Ясно ли е?

— Да, ваша милост.

— Да, ваша милост.

Гюс Венабъл завършваше встъпителната си пледоария.

— И така, дами и господа съдебни заседатели, щатската прокуратура ще докаже... да, ще докаже извън всяко съмнение... че доктор Пейдж Тейлър е убила пациента си Джон Кронин. И не само че е извършила предумишлено убийство, но го е направила за пари... много пари. Тя е убила Джон Кронин за един милион долара. Повярвайте ми, след като изслушате всички доказателства, няма да ви

бъде трудно да прецените, че доктор Пейдж Тейлър е основателно обвинена в предумишлено убийство първа степен. Благодаря ви.

Съдебните заседатели мълчаха безучастни, но в очакване.

Гюс Венабъл се обърна към съдийката.

— Ако ваша милост разреши, бих искал да призова Гари Уилямс като първи свидетел на щатската прокуратура.

След като свидетелят положи клетва, Гюс Венабъл каза:

— Вие сте санитар в окръжна болница „Ембаркадеро“, така ли?

— Да, така е.

— Работехте ли в Трето отделение, когато докараха Джон Кронин миналата година?

— Да.

— Можете ли да ни кажете кой лекар се занимаваше с неговия случай?

— Доктор Тейлър.

— Как бихте характеризирали отношенията между доктор Тейлър и Джон Кронин?

— Възразявам! — Алън Пен скочи на крака. — Той кара свидетеля да прави заключения.

— Приема се.

— Да формулирам тогава въпроса по друг начин. Чували ли сте за какво си говореха доктор Тейлър и Джон Кронин?

— О, разбира се. Нямахме как да не чуя. Работех в това отделение през цялото време.

— Бихте ли описали тези разговори като дружески?

— Не, сър.

— Наистина ли? Защо смятате така?

— Ами спомням си първия ден, когато докараха мистър Кронин и доктор Тейлър започна да го преглежда. Той й каза... — Санитарят се поколеба. — Не знам дали мога да повтора думите му.

— Карайте, мистър Уилямс. Не мисля, че в съдебната зала има деца.

— Ами той й рече да си държи шибаните лапи по-далеч от него.

— Казал е *такова нещо* на доктор Тейлър?

— Да, сър.

— Моля ви, кажете на съда какво още сте видели или чули.

— Е, винаги я наричаше „онази кучка“. Не искаше тя да се приближава до него. Когато влизаше в стаята, той все повтаряше нещо от рода „Ето я тази кучка, идва отново!“, „Кажете на тази кучка да ме остави на мира“ и „Защо не ми пратят истински лекар?“.

Гюс Венабъл за миг извърна очи към мястото, където седеше д-р Тейлър. Съдебните заседатели проследиха погледа му. Венабъл поклати глава като че ли натъжен, после отново се обърна към свидетеля.

— Мистър Кронин приличаше ли на човек, който иска да даде един милион долара на доктор Тейлър?

Алън Пен отново скочи на крака.

— Възраждам! Той отново подканва свидетеля да изрази мнение.

— Отхвърля се — отвърна съдия Йънг. — Свидетелят може да отговори на въпроса.

— Не, по дяволите. Мразеше я в червата.

На свидетелското място застана д-р Артър Кейн. Гюс Венабъл каза:

— Доктор Кейн, вие сте били дежурният щатен лекар, когато станало ясно, че Джон Кронин е бил предумишлено уби... — той погледна към съдия Йънг — ... убит с инсулин, вкаран в интравенозната течност на системата му. Вярно ли е?

— Вярно е.

— И впоследствие вие открихте, че доктор Тейлър е отговорна за това.

— Точно така.

— Доктор Кейн, ще ви покажа официалния болничен смъртен акт, подписан от доктор Тейлър. — Той взе един документ и го връчи на Кейн. — Ще го прочетете ли на глас, моля?

Кейн започна да чете: „Джон Кронин. Причина за смъртта: спиране на дишането вследствие инфаркт на миокарда, усложнен от белодробна емболия.“

— Или казано на езика на неспециалистите?

— В смъртния акт се твърди, че пациентът е умрял от сърдечен пристъп.

— И този акт е подписан от доктор Тейлър, така ли?

— Да.

— Доктор Кейн, това ли бе истинската причина за смъртта на Джон Кронин?

— Не. Смъртта му бе предизвикана от инжекция с инсулин.

— Значи доктор Тейлър му е инжектирала фаталната доза инсулин, а после е фалшифицирала смъртния акт, така ли?

— Да.

— И вие докладвахте за това на административния ръководител на болницата доктор Уолас, който после уведоми властите?

— Да. Сметнах го за свой дълг. — В гласа му зазвъня справедливо възмущение. — Аз съм лекар. Не приемам, че може да се отнеме животът на друго човешко същество при каквито и да било обстоятелства.

Следващият призован свидетел бе вдовицата на Джон Кронин, Хейзъл Кронин, към тридесет години и отгоре, с огненочервена коса и съблазнителна фигура, която семплата ѝ черна рокля не успяваше да скрие.

Гюс Венабъл каза:

— Зная, че това е болезнено за вас, мисис Кронин, но трябва да ви помоля да опишете пред съдебните заседатели отношенията с покойния си съпруг.

Вдовицата попи очи с голяма дантелена кърпичка.

— Бракът ни с Джон се градеше върху любов. Той беше чудесен човек. Често ми повтаряше, че съм му донесла единствената истинска радост в живота.

— Колко години бяхте омъжена за Джон Кронин?

— Две, но той винаги казваше, че било като две години в рая.

— Мисис Кронин, съпругът ви някога обсъждал ли е с вас доктор Тейлър? Да ви е споменавал например каква страхотна лекарка е тя? Или колко много му е помогнала? Или колко много му харесва?

— Никога не е ставало дума.

— Никога?

— Никога.

— А да ви е казал, че ще лиши вас и братята ви от наследство?

— В никакъв случай. Той беше най-щедрият човек в света. Винаги ме уверяваше, че няма нещо, което да може да ми откаже, а после, когато умре... — гласът ѝ прекъсна — ... че когато умре, аз ще съм богата жена и... — Тя не можа да продължи нататък.

Съдия Йънг каза:

— Обявявам петнадесет минути почивка.

Седнал в дъното на заседателната зала, Джейсън Къртис кипеше от гняв. Не можеше да повярва на онова, което свидетелите казваха за Пейдж. „Това е жената, която обичам — помисли си той. — И за която ще се оженя.“

— Ще се борим — увери я той. — Ще ти намеря най-добрия адвокат по наказателните дела в страната.

И веднага се сети. Алън Пен. Джейсън се срещна с него.

— Следя какво пишат вестниците — каза Пен. — Печатът вече я е осъдил за предумишлено убийство на Джон Кронин за куп пари. Нещо повече, тя признава, че го е убила.

— Познавам я — отвърна му Джейсън Къртис. — Повярвайте ми, няма начин Пейдж да направи онова, в което я обвиняват, заради пари.

— След като признава, че го е извършила — каза Пен, — значи имаме работа с еутаназия. Убийството от милосърдие е противозаконно в Калифорния, както и в повечето щати, но настроенията по въпроса са доста противоречиви. Бих могъл да защитя достойно Флорънс Найтингейл, че е чула глас свише и други подобни глупости, ала проблемът е в това, че вашата любима е убила пациент, който ѝ е завещал един милион долара. Кое е било по-напред, билетът или яйцето? Знаела ли е за милиона, преди да го убие, или е разбрала после?

— Пейдж нищо не знаеше за парите — отвърна Джейсън твърдо. Тонът на Пен бе уклончив.

— Добре. Значи е било просто щастливо съвпадение. Районният прокурор твърди, че е предумишлено убийство първа степен, и иска смъртно наказание.

— Ще поемете ли делото?

Пен се поколеба. Очевидно бе, че Джейсън Къртис вярваше в д-р Тейлър. „Както Самсон е вярвал на Далила.“ Той погледна Джейсън и си помисли: „Чудя се дали горкия кучи син са го преметнали, без изобщо да разбере.“

Джейсън чакаше отговор.

— Ще поема делото, стига да сте наясно, че ще бъде нанягорно. Трудно ще го спечелим.

Констатацията на Алън Пен се оказа направо оптимистична.

Когато на другата сутрин процесът бе възобновен, Гюс Венабъл призова още редица свидетели.

На свидетелското място стоеше медицинска сестра.

— Чух Джон Кронин да казва: „Знам, че ще умра на операционната маса. Вие ще ме убиете. Надявам се да ви осъдят за предумишлено убийство.“

На свидетелското място застана адвокатът Родерик Пелам. Гюс Венабъл попита:

— Когато съобщихте на доктор Тейлър за милиона, завещан ѝ от Джон Кронин, какво каза тя?

— Нещо от рода: „Изглежда ми неетично. Той беше мой пациент.“

— Значи е признала, че е неетично?

— Да.

— Но се съгласи да вземе парите?

— О, да. Абсолютно.

Алън Пен подлагаше свидетелите на кръстосан разпит.

— Мистър Пелам, очакваше ли доктор Тейлър посещението ви?

— Е, не, аз...

— Вие не ѝ се обадохте предварително да кажете „Джон Кронин ви е завещал един милион долара“, така ли?

— Не, аз...

— Значи, когато ѝ съобщихте за това, фактически бяхте лице в лице?

— Да.

- И можехте да забележите реакцията ѝ?
- Да.
- И как посрещна новината?
- Е... тя... тя изглеждаше изненадана, но...
- Благодаря ви, господин Пелам. Нямам повече въпроси.

Процесът навлезе в четвъртата си седмица. Държането на прокурора и на адвоката бе завладяваща гледка за зрителите и репортерите. Гюс Венабъл беше облечен в бяло, а Алън Пен в черно и двамата обикаляха съдебната зала като играчи в смъртоносна, режисирана игра на шах, в която Пейдж Тейлър бе пожертваната пешка.

Гюс Венабъл вече подреждаше последните парчета от мозайката.

— Ако съдът разреши, бих искал да призова като свидетелка Алма Роджърс.

Когато тя се закле, Венабъл каза:

— Мисис Роджърс, с какво се занимавате?

— Аз съм *мис* Роджърс.

— Моля за извинение.

— Работя в туристическата агенция „Корниш“.

— Вашата агенция урежда пътувания до различни страни и резервира хотели и квартири, така ли?

— Да, сър.

— Искам да погледнете обвиняемата. Виждали ли сте я преди?

— О, да. Тя идва в агенцията преди две или три години.

— И какво искаше?

— Каза, че се интересува от пътуване до Лондон и Париж... и още, струва ми се, до Венеция.

— Как желаше да пътува, с група ли?

— О, не. Държеше всичко да е от най-висока класа... самолетът, хотелът. И мисля, че искаше да наеме яхта.

В съдебната зала се възцари тишина. Гюс Венабъл отиде до прокурорското място и взе няколко папки.

— Полицията откри тези проспекти в апартамента на доктор Тейлър. Това са туристически маршрути до Париж, Лондон и Венеция,

брошури за скъпи хотели и въздушни линии, а в една има списък на цените за наемане на частна яхта.

В залата зашушукаха.

Прокурорът отвори въпросната брошура.

— Ето няколко яхти, които се дават под наем — прочете той високо на глас. — „Кристина О“... двадесет и шест хиляди долара седмично плюс разходите по яхтата... „Резолут Тайм“... двадесет и четири хиляди и петстотин долара седмично... „Лъки Дрийм“... двадесет и седем хиляди и триста долара седмично. — Венабъл вдигна поглед. — Отбелязана е „Лъки Дрийм“. Пейдж Тейлър вече е била избрала яхта за двадесет и седем хиляди и триста долара седмично. Просто още не е била избрала жертвата си. Бих искал да отбележим това като нагледно доказателство номер едно. — Той се обърна към Алън Пен и се усмихна. Алън Пен погледна към Пейдж. Тя бе забила поглед в масата с бледо лице. — Свидетелката е ваша.

Пен се изправи на крака, помайвайки се, обмисляйки бързо нещата.

— Как върви туристическият бизнес напоследък, мис Роджърс?

— Моля?

— Попитах как върви туристическият бизнес. Туристическата агенция „Корниш“ голяма агенция ли е?

— Доста голяма, да.

— Предполагам, че идват много хора да се интересуват за пътувания.

— О, да.

— Някъде около пет-шест души дневно?

— Но, моля ви се! — В гласа ѝ прозвуча възмущение. — Ние разговаряме с не по-малко от петдесет души на ден.

— Петдесет души? — Той изглеждаше впечатлен. — А денят, за който става дума, е бил преди две или три години. Ако умножим петдесет по деветстотин дни, грубо сметнато, прави около четиридесет и пет хиляди души.

— Мисля, че да.

— И въпреки това от всички тези хора вие помните точно доктор Тейлър. Защо?

— Е, тя и двете ѝ приятелки бяха толкова възбудени от мисълта за пътешествие до Европа. Стори ми се трогателно. Бяха като

ученички. О, да. Спомням си ги много ясно точно защото не приличаха на хора, които могат да си позволят да наемат яхта.

— Разбирам. Предполагам, че всеки, който дойде при вас и вземе брошура, после заминава?

— Е, разбира се, че не. Но...

— Доктор Тейлър всъщност *не е ангажирала* място за пътуване, нали?

— Не. Не и чрез нас. Тя...

— Нито пък чрез друга агенция. Просто е поискала да види няколко проспекта.

— Да. Тя...

— Това не е като *да идеш* всъщност до Париж или Лондон, нали?

— Е, не, но...

— Благодаря ви. Свободна сте.

Венабъл се обърна към съдия Йънг.

— Бих искал да призова като свидетел доктор Бенджамин Уолас...

— Доктор Уолас, вие отговаряте за административното управление на окръжна болница „Ембаркадеро“, нали така?

— Да.

— Значи, естествено, сте запознати с работата на доктор Тейлър?

— Да, запознат съм.

— Изненадахте ли се, когато научихте, че доктор Тейлър е подведена под отговорност за предумишлено убийство?

Пен скочи на крака.

— Възразявам, ваша милост. Отговорът на доктор Уолас ще бъде неуместен.

— Ако ми разрешите да обясня — прекъсна го Венабъл. — Той би могъл да бъде много уместен, стига само да ми дадете...

— Е, да видим — каза съдия Йънг. — Но без глупости, мистър Венабъл.

— Да подходим различно към този въпрос — продължи Венабъл. — Доктор Уолас, всеки лекар е задължен да положи Хипократовата клетва, нали?

— Да.

— И тази клетва в частност гласи следното... — Прокурорът прочете от едно листче в ръката си: „Ще се въздържа от всякакви злонамерени и корумпирани действия“, нали?

— Да.

— Имаше ли нещо в постъпките на доктор Тейлър в миналото, което да ви накара да мислите, че тя е в състояние да наруши Хипократовата клетва?

— Възразявам!

— Отхвърля се.

— Да, имаше.

— Моля, обяснете какво е било то.

— Случай с пациент, за който доктор Тейлър реши, че има нужда от кръвопреливане. Семейството му отказваше да даде разрешение.

— И какво стана?

— Доктор Тейлър въпреки всичко му преля кръв.

— Това законно ли е?

— Съвсем не. Не и без съдебно разрешение.

— И какво направи после доктор Тейлър?

— Тя получи съдебно разрешение и промени датата му.

— Значи е извършила нещо противозаконно и е фалшифицирала документите, за да го прикрие?

— Точно така.

Алън Пен погледна към Пейдж, бесен. „Какво още, по дяволите, е скрила от мен?“, почуди се той.

Ако зрителите потърсеха някакви издайнически следи от чувства по лицето на Пейдж Тейлър, щяха да останат разочаровани.

„Като буца лед е“, помисли си председателят на съдебните заседатели.

Гюс Венабъл се обърна към съдия Йънг.

— Ваша милост, както знаете, един от свидетелите, които се надявах да призова, е доктор Лорънс Баркър. За съжаление той все още се възстановява след сърдечен удар и не е в състояние да се яви в съдебната зала. Вместо доктор Баркър ще разпитам няколко души от персонала на болницата, които са работили с него.

Пен се изправи.

— Възражявам. Не схващам уместността. Доктор Баркър не е тук, нито пък той е подсъдимият. Ако...

Венабъл го прекъсна.

— Ваша милост, уверявам ви, че въпросите, които ще задам, са напълно уместни и свързани с току-що изслушаните от нас свидетелски показания. Също така те имат много общо с компетентността на обвиняемата като лекар.

Съдия Йънг отрони скептично:

— Ще видим. Това е съдебна зала и няма да търпя риболовни експедиции. Можете да призовете свидетелите си.

— Благодаря ви.

Гюс Венабъл се обърна към съдебния пристав.

— Бих искал да разпитам доктор Матю Питърсън.

Еlegantен мъж, прехвърлил шестдесетте, се доближи до свидетелското място. Закле се и когато седна, Гюс Венабъл каза:

— Доктор Питърсън, колко време работихте в окръжна болница „Ембаркадеро“?

— Осем години.

— Каква е вашата специалност?

— Аз съм сърдечен хирург.

— Имали ли сте случай да работите с доктор Лорънс Баркър в същата болница?

— О, да. Многократно.

— Какво е мнението ви за него?

— Каквото и на всички останали. С изключение може би на Де Бейки и Кули, доктор Баркър е най-добрият сърдечен хирург в света.

— Присъствахте ли в операционната зала онази сутрин, когато доктор Тейлър е оперирала пациент на име... — той се престори, че поглежда в някакво листче — ... Ланс Кели?

Тонът на свидетеля се промени.

— Да, присъствах.

— Бихте ли описали какво стана тогава?

Д-р Питърсън подхвана неохотно:

— Ами нещата не тръгнаха на добре. Започнахме да губим пациента...

— Какво имате предвид, когато казвате „да губим пациента“...

— Сърцето му спря. Опитвахме се да го спасим и...

— Беше ли повикан доктор Баркър?

— Да.

— Той дойде ли в операционната, докато траеше операцията?

— Към края. Да. Но беше вече твърде късно да се направи каквото и да било. Не успяхме да съживим пациента.

— И каза ли нещо доктор Баркър на доктор Тейлър?

— Е, всички бяхме доста разстроени и...

— Попитах ви каза ли нещо доктор Баркър на доктор Тейлър.

— Да.

— И какво беше то?

Последва мълчание и насред това мълчание отвън удари гръм подобно глас Божи. Миг по-късно връхлетя буря, забивайки дъждовните капки като пирони по покрива на съда.

— Доктор Баркър каза: „Вие го убихте.“

Зрителите се разкрещяха. Съдия Йънг удари силно с чукчето.

— Стига! Да не сте пещерни хора? Още един такъв изблик, и ще ви изхвърля навън на дъжда!

Гюс Венабъл изчака шумът да се уталожил. В настъпилата тишина той попита:

— Сигурен ли сте, че доктор Баркър е казал точно това на доктор Тейлър — „Вие го убихте“?

— Да.

— Вие заявихте, че доктор Баркър е човек, чието мнение на медик се цени?

— О, да.

— Благодаря ви. Достатъчно, докторе. — Той се обърна към Алън Пен. — Свидетелят е ваш.

Пен стана и се приближи до свидетелското място.

— Доктор Питърсън, аз никога не съм присъствал на операция, но предполагам, че напрежението е огромно, особено при такова сериозно нещо като сърдечна операция.

— Напрежението е доста голямо.

— Колко души има в такъв момент в операционната? Трима или четирима?

— Най-малко половин дузина, а и повече.

— Наистина ли?

— Да. Винаги има двама хирурзи, единият асистира, понякога двама анестезиолози, операционна сестра и поне още една помощник-хирургична сестра.

— Разбирам. Тогава сигурно е доста шумно и нервно. Крещят се нареждания и така нататък.

— Да.

— Чувал съм също така, че по време на операция обичайна практика е да се пуска музика.

— Така е.

— Когато доктор Баркър влезе и видя, че Ланс Кели умира, това сигурно увеличи суматохата.

— Е, всички се мъчехме да спасим пациента.

— И беше доста шумно?

— Беше доста шумно, да.

— И въпреки всичко в цялата тази суматоха и шум и независимо от музиката вие чухте доктор Баркър да казва, че доктор Тейлър била убила пациента. При тази бъркотия човек би могъл и да сбърка, нали?

— Не, сър. Не греша.

— Кое ви кара да мислите така?

Д-р Питърсън въздъхна.

— Стоях точно до доктор Баркър, когато го каза.

Нямаше начин да излезе от положението.

— Приключих с въпросите.

Делото отиваше по дяволите и той не можеше нищо да направи. А щеше да стане и още по-лошо.

На свидетелското място застана Дениз Бери.

— Вие работите като медицинска сестра в окръжна болница „Ембаркадеро“, нали?

— Да.

— От колко време?

— Пет години.

— Да сте чували някакви разговори между доктор Тейлър и доктор Баркър?

— Разбира се. Много пъти.

— Можете ли да повторите някои от тях?

Сестра Бери погледна към доктор Тейлър и се поколеба.

— Е, доктор Баркър понякога е много язвителен...

— Не ви питах за това, сестра Бери. Помолих ви да ни разкажете нещо конкретно от онова, което сте чували да казва на доктор Тейлър.

Последва продължително мълчание.

— Веднъж ѝ рече, че е некомпетентна и...

Гюс Венабъл се престори на изненадан.

— Чули сте доктор Баркър да казва на доктор Тейлър, че е некомпетентна?

— Да, сър. Но той винаги...

— Какво друго сте го чували да споменава по адрес на доктор Тейлър?

На свидетелката никак не ѝ се отговаряше.

— Всъщност не мога да си спомня.

— Мис Бери, вие се заклехте.

— Е, веднъж каза... — Тя измрънка останалата част от изречението под носа си.

— Не ви чуваме. Говорете, моля. Какво сте го чули да казва?

— Той каза, че... не би позволил доктор Тейлър да оперира и кучето му.

Публиката в съдебната зала ахна.

— Сигурна съм обаче, че той искаше да каже...

— Мисля, можем да приемем, че доктор Баркър е искал да каже онова, което е казал.

Всички погледи бяха вперени в Пейдж Тейлър.

Обвиненията на прокурора срещу Пейдж изглеждаха смазващи. Въпреки това Алън Пен бе известен като майстор-магьосник в съдебната зала. Сега беше негов ред да изложи защитата. Щеше ли да успее отново да извади от шапката си бяло зайче?

Алън Пен трябваше да разпита Пейдж Тейлър. Този миг го очакваха всички.

— Джон Кронин беше ваш пациент, нали, доктор Тейлър?

— Да, беше.

— Какви бяха чувствата ви към него?

— Харесваше ми. Знаеше колко е болен, но беше много смел.

Операирахме го от сърдечен тумор.

— Вие ли извършихте операцията?

— Да.

— И какво открихте, докато операирахте?

— Когато отворихме гръдната клетка, разбрахме, че меланомата е дала метастази.

— С други думи, рак, който е обхванал цялото тяло.

— Да. Метастазите се бяха разпространили чрез лимфните жлези.

— Коего означава, че положението му е било безнадеждно? Че никакви героични мерки не биха могли да му възвърнат здравето?

— Никакви.

— И оставихте Джон Кронин на системи?

— Точно така.

— Доктор Тейлър, преднамерено ли въведохте фаталната доза инсулин, за да сложите край на живота му?

— Да.

Внезапно залата зашумя.

„Ама и тя е с железни нерви — помисли си Гюс Венабъл. — Казва го така, като че ли му е дала чаша чай.“

— Ще обясните ли на съдебните заседатели защо постъпихте по този начин?

— Защото той пожела. Молеше ме. Изпрати да ме повикат посред нощ, измъчван от ужасни болки. Лекарствата вече не действаха.

— Гласът ѝ беше твърд. — Каза, че не иска повече да страда. Щеше да умре след няколко дни. Умоляваше ме да сложа край на живота му. И аз го направих.

— Докторе, изпитвахте ли някакво нежелание да го оставите да умре? Някакво чувство за вина?

Д-р Пейдж Тейлър поклати глава.

— Не. Ако го бяхте видели... Просто нямаше смисъл да се мъчи повече.

— Как му дадохте инсулина?

— Вкарах го в течността на системата.

— И това причини ли му допълнителна болка?

— Не. Той просто заспа.

Гюс Венабъл скочи на крака.

— Възразявам! Мисля, че обвиняемата иска да каже, че просто е умрял! Аз...

Съдия Йънг блъсна с чукчето.

— Мистър Венабъл, нарушавате процедурата. Ще имате възможност да подложите обвиняемата на кръстосан разпит. Седнете.

Прокурорът погледна към съдебните заседатели, поклати глава и седна.

— Доктор Тейлър, когато дадохте инсулина на Джон Кронин, знаехте ли, че ви е отредил в завещанието си един милион долара?

— Не. Бях смаяна, когато научих.

„Носът ѝ би трябвало да порасне като на Пинокио“, помисли си Гюс Венабъл.

— Никога ли не е ставало дума за подаръци или пари, или пък да сте искали нещо от Джон Кронин?

Страните ѝ леко порозовяха.

— Никога!

— Но сте били в приятелски отношения?

— Да. Когато един пациент е толкова болен, отношението лекар — пациент се променя. Обсъждахме неговите семейни и бизнеспроблеми.

— Ала не сте имали никаква причина да очаквате нещо от него?

— Не.

— Той ви е оставил тези пари, защото е започнал да ви уважава и да ви се доверява. Благодаря ви, доктор Тейлър. — Пен се обърна към Гюс Венабъл. — Обвиняемата е на ваше разположение.

Докато Пен се отправяше към мястото на защитата, Пейдж Тейлър хвърли поглед към дъното на залата. Там седеше Джейсън и се опитваше да изглежда окуражен. До него беше Хъни. До Хъни на стола, на който би трябвало да бъде Кет, се беше настанил някакъв непознат. „Ако беше жива. Но Кет е мъртва — помисли си Пейдж. — И нея убих.“

Гюс Венабъл стана и бавно провлече крак. Погледна към редиците, където седяха журналистите. Всички места бяха заети и репортерите пишеха бързо. „Ще ви дам достатъчно материал за писане“, помисли си Венабъл.

Той дълго стоя пред подсъдимата, като я гледаше внимателно. После каза небрежно:

— Доктор Тейлър... Джон Кронин ли беше първият ваш пациент, когото убихте в окръжна болница „Ембаркадеро“?

Алън Пен скочи вбесен.

— Ваша милост, аз...

Съдия Йънг вече беше ударила чукчето.

— Възражението се приема! Обявявам петнадесет минути почивка. Искам адвокатът и прокурорът да дойдат в кабинета ми.

Щом влязоха в кабинета ѝ, съдия Йънг се нахвърли върху Гюс Венабъл.

— *Ходил* си на лекции по право, нали, Гюс?

— Съжалявам, ваша милост. Аз...

— Да си видял някъде палатка?

— Не ви разбирам.

Думите ѝ изплющяха като камшик.

— Съдебната зала не е цирк и не смятам да ви позволявам да я превръщате в цирк. Как смееете да задавате такъв провокационен въпрос!

— Извинявам се, ваша милост. Ще перифразирам въпроса и...

— Ще направиш нещо повече! — озъби му се съдия Йънг. — Ще промениш цялото си отношение. Предупреждавам те, че след още един такъв номер ще обявя съдебния процес за невалиден.

— Да, ваша милост.

Когато се върнаха в съдебната зала, съдия Йънг каза:

— Апелирам към съдебните заседатели да пренебрегнат изцяло последния въпрос на прокурора. — Тя се обърна към него. — Можете да продължавате.

Гюс Венабъл отново се доближи до обвиняемата.

— Доктор Тейлър, сигурно сте се изненадали много, когато сте научили, че преднамерено убитият от вас човек ви е завещал един милион долара.

Алън Пен скочи отново.

— Възразявам!

— Приема се. — Съдия Йънг стрелна Венабъл. — Провокирате търпението ми.

— Извинявам се, ваша милост. — Той се обърна отново към подсъдимата. — Трябва да сте били в *много* приятелски отношения с вашия пациент. Искам да кажа, че не всеки ден някой завещава на почти непознат човек милион долара, нали?

Пейдж Тейлър леко поруменя.

— Дружбата ни беше в рамките на отношенията между лекар и пациент.

— Не беше ли нещо повече от това? Човек не лишава от наследство любимата си жена и семейство и не оставя един милион долара на непознат без никакви увещания. Онези разговори, които твърдите, че сте имали по неговите бизнеспроблеми...

Съдия Йънг се наведе напред и каза с предупреждаващ тон:

— Мистър Венабъл...

Прокурорът вдигна ръце в знак, че се е предал. Отново се обърна към обвиняемата.

— Значи вие с Джон Кронин сте си бърбрили приятелски. Той ви е разказвал разни лични неща за себе си и ви е харесвал и уважавал. Така ли според вас стоят нещата, докторе?

— Да.

— И срещу това той ви завещава един милион долара?

Пейдж погледна към съдебната зала. Не отговори.

Нямаше какво да отговори.

Венабъл се бе запътил към прокурорското място, когато изведнъж се обърна с лице към обвиняемата.

— Доктор Тейлър, преди малко дадохте показания, че не сте знаели за парите, които ви е завещал Джон Кронин, нито пък че е възнамерявал да лиши семейството си от наследство.

— Точно така.

— Колко печели един лекар в окръжна болница „Ембаркадеро“?

Алън Пен скочи на крака.

— Възразявам! Не виждам...

— Въпросът е уместен. Подсъдимата може да отговори.

— Тридесет и осем хиляди долара годишно.

Венабъл подхвърли съчувствено:

— Не е много в днешно време, как мислите? И като се приспаднат данъците, удръжките и ежедневните разходи, не остава за луксозно пътешествие, да речем, до Лондон, Париж или Венеция, нали?

— Предполагам, че не.

— Значи не сте планирали такава почивка, защото не можете да си я позволите?

— Точно така.

Алън Пен отново реагира.

— Ваша милост...

Съдия Йънг се обърна към прокурора.

— Накъде биете, мистър Венабъл?

— Просто исках да удостоверя, че обвиняемата не би могла да планира луксозна почивка, без да получи пари от някого.

— Тя вече отговори на въпроса.

Алън Пен знаеше, че трябва да направи нещо. Хич не му се искаше, но се приближи към обвиняемата бодро, като че ли беше спечелил от лотарията.

— Доктор Тейлър, спомняте ли си за тези туристически брошури?

— Да.

— Крояхте ли планове да пътувате до Европа, или пък да наемете яхта?

— Разбира се, че не. Беше само шега, невъзможна мечта. Аз и приятелките ми мислехме, че това ще повдигне настроението ни. Бяхме много изморени и... тогава идеята ни се стори добра. — Гласът ѝ постепенно заглъхна.

Алън Пен хвърли тайно поглед към съдебните заседатели. По лицата им бе изписано пълно недоверие.

Гюс Венабъл разпитваше обвиняемата повторно.

— Доктор Тейлър, познавате ли доктор Лорънс Баркър?

Тя изведнъж си спомни: „Ще убия Лорънс Баркър. Ще го направя бавно. Ще го накарам първо да страда... после ще го убия.“

— Да. Познавам доктор Баркър.

— В каква връзка?

— Често работехме заедно през последните две години.

— Бихте ли казали, че той е компетентен лекар?

Алън Пен скочи.

— Възразявам, ваша милост. Обвиняемата...

Но преди да успее да завърши или съдия Йънг да се произнесе по въпроса, Пейдж отговори.

— Той е повече от компетентен. Той е блестящ.

Пен се свлече отново на стола си, твърде зашеметен, за да каже нещо.

— Бихте ли обяснили по-подробно?

— Доктор Баркър е един от най-известните сърдечни хирурзи в света. Той има голяма частна практика, но три дни от седмицата работи доброволно в окръжна болница „Ембаркадеро“.

— Значи вие цените високо преценката му по медицинските въпроси?

— Да.

— Смятате ли, че би могъл да прецени компетентността на друг лекар?

Пен се опитваше с всичката сила на волята си да накара Пейдж да каже „Не знам“. Тя се поколеба.

— Да.

Гюс Венабъл се обърна към съдебните заседатели.

— Чухте показанията на обвиняемата, тя високо цени мнението на доктор Баркър. Надявам се, че се е вслушала внимателно в преценката му за компетентността й... или за липсата на такава.

Алън Пен отново скочи вбесен.

— Възразявам!

— Приема се.

Но вече беше твърде късно. Стореното бе сторено.

По време на следващата почивка Алън Пен завлече Джейсън в мъжката тоалетна.

— В какво, по дяволите, ме въвлякохте? — запита Пен сърдито. — Джон Кронин я е мразел, Баркър я е мразел. Настоявам клиентите да ми казват истината и само истината. Иначе как да им помогна? Е, не съм в състояние да я отърва. Вашата приятелка така ме затрупа с

показанията си, че не мога да се измъкна и на кокили. Всеки път, когато си отвори устата, забива по един гвоздей в ковчега си. Проклетото дело пропада неудържимо!

След обяд Джейсън Къртис отиде да види Пейдж.

— Имате посещение, доктор Тейлър.

Джейсън влезе в килията ѝ.

— Пейдж...

Тя се извърна към него, борейки се със сълзите си.

— Нещата изглеждат зле, не смяташ ли?

Той се усмихна насила.

— Знаеш какво казват хората. „Нищо не е свършено, докато не му се види краят.“

— Джейсън, ти нали не мислиш, че съм убила Джон Кронин заради парите му? Направих го само за да му помогна.

— Вярвам ти — каза Джейсън тихо. — Обичам те.

Той я прегърна. „Не искам да я изгубя. Не мога. Тя е най-хубавото нещо в живота ми.“

— Всичко ще се нареди. Обещах ти, че вечно ще бъдем заедно.

Пейдж го притисна към себе си и си помисли: „Нищо не е вечно. Нищо. Как можа всичко да тръгне толкова наопаки... наопаки... наопаки...“

КНИГА ПЪРВА

Сан Франциско
Юли 1990 година

- Хънтър, Кейт.
- Тук.
- Тафт, Бети Лу.
- Тук съм.
- Тейлър, Пейдж.
- Тук.

Бяха единствените жени сред голяма група новопостъпващи стажант-лекари, събрани в голямата мрачна зала на окръжна болница „Ембаркадеро“.

Това бе най-старата болница в Сан Франциско и една от най-старите в страната. По време на земетресението в 1989 година Господ си направи шегичка с жителите на града и остави болницата непокътната. Тя представляваше грозен комплекс, заемащ три квадратни блока, с постройки от тухли и камък, посивели от годините и натрупаната мръсотия.

В главната сграда имаше обширна чакалня с твърди дървени скамейки за пациенти и посетители. Стените се лющеха от многобройните слоеве боя, нанасяни десетилетия наред, а коридорите бяха очукани и неравни от хилядите болни с инвалидни колички, патерици и проходилки. Целият комплекс бе белязан със застоялата патина на времето.

Окръжна болница „Ембаркадеро“ бе същински град в града. В нея работеха над девет хиляди души — четиристотин щатни лекари, сто и петдесет други, които идваха доброволно на половин ден, осемстотин стажант-лекари и три хиляди сестри плюс техниците, помощниците в отделенията и другият обслужващ персонал. На горните етажи бяха дванадесетте операционни зали, централното снабдяване, костната банка, пунктът за централния график, трите

палати за бърза помощ, палатата за болни от СПИН и над две хиляди болнични легла.

И така, в деня на пристигането на новите стажант-лекари през юли административният директор на болницата д-р Бенджамин Уолас стана да им каже няколко думи. Уолас бе типичен политик — висок, с впечатляваща външност и посредствени способности, притежаващ достатъчно чар, за да съумее чрез спечелено благоразположение да си пробие път до сегашния си пост.

— Искам да приветствам всички новопостъпващи стажант-лекари. През първите две години в медицинския институт вие сте работили с трупове. През последните две — с болнични пациенти под наблюдението на по-опитни специалисти. Сега вече *вие* ще отговаряте за пациентите си. Това е огромна отговорност, която изисква всеотдайност и умения.

Очите му се плъзнаха по аудиторията.

— Някои от вас смятат да се занимават с хирургия. Други ще се посветят на вътрешните болести. Групите ще бъдат прикрепени към старши стажант-лекари, които ще ви обяснят установения ежедневен ред. Отсега нататък всичко, което правите, може да се превърне във въпрос на живот или смърт.

Слушаха го внимателно, поглъщайки всяка дума.

— „Ембаркадеро“ е окръжна болница. Това означава, че приемаме всеки, който почука на нашата врата. Повечето пациенти са бедни. Те идват тук, защото не могат да си позволят престой в частна клиника. Нашите отделения за бърза помощ са денонощни. Вие ще работите твърде много и ще получавате твърде малко пари. В една частна болница първата година щяхте да се занимавате с обичайното водене на записки. През втората щяха да ви разрешат да подавате скалпела на хирурга, а на третата — да извършвате под наблюдение незначителни операции. Е, тук практиката е друга. Нашето мото е: „Наблюдаваш, действаш, обучаваш.“ Имаме остър недостиг на персонал и колкото по-бързо успеем да ви вкараме в операционните, толкова по-добре. Имате ли въпроси?

На новодошлите стажант-лекари им се искаше да зададат милион въпроси.

— Нямате? Добре. Официално започвате работа от утре. Разпишете се на регистратурата в пет и половина сутринта. Успех!

Инструктажът приключи. Всички се заизнизваха към вратата и тихо забръмчаха възбудени гласове. Трите жени се оказаха една до друга.

— Къде са останалите жени?

— Мисля, че сме само ние.

— Също като в медицинския институт, а? Мъжки клуб. Имам чувството, че тази болница е направо от ранното средновековие.

Тези думи бяха изречени от безупречно красива негърка, висока почти метър и осемдесет, с едър кокал, но невероятно грациозна. Всичко в нея, походката, осанката, спокойният присмехулен поглед загатваха за сдържаност.

— Аз съм Кейт Хънтър. Наричат ме Кет.

— Аз съм Пейдж Тейлър.

Тя бе млада, дружелюбна, интелигентна на вид и самоуверена.

И двете се обърнаха към третото момиче.

— Бети Лу Тафт. Викат ми Хъни.

Говореше с мек южняшки акцент. Имаше открито, простодушно лице, кротки сиви очи и топла усмивка.

— Откъде си? — попита Кет.

— Мемфис, Тенеси.

Погледнаха към Пейдж. Тя реши да отговори простичко.

— Бостън.

— Минеаполис — побърза да каже и Кет. „Е, почти оттам“, помисли си тя.

— Май всички сме доста далеч от дома. Къде сте отседнали? — попита Пейдж.

— Аз съм в един забутан хотел — отвърна Кет. — Нямах възможност да си потърся квартира.

— Нито пък аз — вметна Хъни.

Пейдж светна.

— Огледах няколко апартамента тази сутрин. Единият беше страхотен, но не мога да си го позволя. Тристаен...

Трите се спогледаха.

— Ако разделим наема... — предложи Кет.

Апартаментът се намираше в квартал Марина, на Филбърт Стрийт. Беше идеален за тях — три стаи, две бани, мокет, пералня, паркинг, без режийни. Бе обзаведен, общо взето, стандартно, но бе спретнат и чист.

След като привършиха огледа, Хъни каза:

— Мисля, че е чудесен.

— И аз! — съгласи се Кет.

Очакваха мнението на Пейдж.

— Да го наемем.

Нанесоха се в апартамента още същия следобед. Портиерът им помогна да си качат багажа.

— Значи ще работите в болницата — рече той. — Медицински сестри, а?

— Лекарки — поправи го Кет.

Той я погледна скептично.

— Лекарки ли? Искаш да кажеш като *истинските* лекари?

— Да, като истинските — отвърна Пейдж.

Портиерът изръмжа.

— Да ви кажа правичката, ако искам да ида на лекар, не мисля, че ще поискам да ме преглежда жена.

— Ще го имаме предвид.

— Къде е телевизорът? — попита Кет. — Не го виждам.

— Ако искате телевизор, ще трябва да си купите. Живейте със здраве в апартамента, дами... мм, докторки — изкиска се той.

Те го изгледаха, докато излизаше. Кет изимитира гласа му.

— Медицински сестри, а? — изпръхтя тя. — Мъжки шовинист. Е, да си разпределим стаите.

— Аз нямам претенции — каза Хъни тихо.

Огледаха отново трите стаи. Спалнята беше по-голяма от другите две.

Кет каза:

— Защо не вземеш тази, Пейдж? Ти откри това място.

Пейдж кимна.

— Добре.

Влязоха и започнаха да разопаковат багажа си. Пейдж внимателно извади от куфара си фотография в рамка на тридесетгодишен мъж. Той бе привлекателен, с очила с тъмни рамки, които му придаваха учен вид. Пейдж сложи снимката до леглото си заедно е купчинка писма.

Кет и Хъни надникнаха в стаята.

— Какво ще кажеш да излезем някъде да вечеряме?

— Готова съм — отвърна Пейдж.

Кет видя снимката.

— Кой е този мъж?

Пейдж се усмихна.

— Човекът, за когото ще се омъжа. Той е лекар и работи за Световната здравна организация. Казва се Алфред Търнър. В момента е ангажиран в Африка, но ще дойде в Сан Франциско, за да бъдем заедно.

— Късметлийка си ти — промълви Хъни замислено. — Изглежда приятен.

Пейдж я погледна.

— Ти имаш ли си някого?

— Не, боя се, че не ми върви много с мъжете.

— Може би ще ти излезе късметът в „Ембаркадеро“ — каза Кет.

Вечеряха при „Тарантино“, недалеч от техния жилищен блок. Бъбриха за семействата и живота си, но някак сдържано, като че ли не казваха всичко. Бяха три непознати момичета, които опипваха почвата и предпазливо се опознаваха.

Хъни приказваше много малко. „Явно е стеснителна — помисли си Пейдж. — Уязвима е. Някой мъж в Мемфис май й е разбил сърцето.“

После се вгледа в Кет. „Самоуверена. С достойнство. Харесва ми начинът, по който говори. Веднага личи, че е от добро семейство.“

Междувременно Кет наблюдаваше Пейдж. „Богато момиче, което никога през живота си не е работило. Поминувала е покрай външността си.“

Хъни пък си каза: „Толкова са уверени, толкова са сигурни в себе си. Няма да им е трудно.“

И трите грешаха.

Когато се върнаха в апартамента, Пейдж бе твърде възбудена, за да заспи. Лежеше в леглото и мислеше за бъдещето. Отвън долетя трясък на блъскаща се кола, после се разkreщяха хора и в съзнанието на Пейдж звуците се преляха в спомени за Африка, сякаш отново чуваше крясъците и скандирането на местните жители и изстрелите. Тя се пренесе в малкото селце в джунглата на Източна Африка, в разгара на смъртоносна племенна война.

Пейдж беше в ужас.

— Ще ни убият!

Баща ѝ я прегърна.

— Няма да ни направят нищо лошо, миличка. Ние сме тук, за да им помагаме. Те знаят, че сме техни приятели.

И без никакво предупреждение вождът на едно от племената нахлу в колибата им...

Хъни лежеше в леглото и си мислеше: „Наистина си доста далеч от Мемфис, Тенеси, Бети Лу. Сигурно никога няма да можеш да се върнеш там. Никога вече.“ В ушите ѝ звучеше гласът на шерифа: „От уважение към семейството му ще регистрираме смъртта на преподобния Дъглас Липтън като самоубийство по неизвестни причини, но аз ти предлагам да си обереш бързо парцалите от този град и кракът ти да не стъпва повече тук...“

Кет гледаше през прозореца на стаята си, вслушвайки се в звуците на града. Чуваше как дъждовните капки ѝ шепнат: „Ти успя... ти успя... доказва на всички, че не бяха прави.“ „Искате да станете лекарка? Цветнокожа лекарка?“ И отказите да я приемат в медицинските институти. „Благодарим ви, че изпратихте молбата си. За съжаление вече сме попълнили бройката. Предвид произхода ви според нас може би ще се чувствате по-добре в по-малък университет.“

Тя имаше отличен успех, но от двадесет и петте институти, в които кандидатства, само в един я приеха. Деканът на институти ѝ

каза: „В днешно време е приятно да срещнеш някого от нормално, прилично семейство.“

„Ако знаеше само ужасната истина.“

В пет и половина на другата сутрин, когато новите стажант-лекари се явиха на регистратурата, вече ги чакаха, за да ги отведат по разпределение. Дори в този ранен час лудницата беше започнала.

Пациентите не бяха спирали да пристигат цяла нощ с линейки, полицейски коли и пеш. Персоналът ги наричаше „П и О-та“ — плавеят и отломките, които прииждаха на талази в отделенията за бърза помощ, пребити и кървящи, жертви на престрелки и намушквания с нож, на автомобилни катастрофи, с телесни и духовни рани, бездомни и нежелани, утайките на човешкото общество, процеждащи се през мрачните отходни канали на всеки голям град.

Цареше атмосфера на организиран хаос, трескаво движение и резки звуци, непрестанно възникваха неочаквани кризисни ситуации, които едновременно трябваше да се разрешат.

Новопристигналите стажант-лекари се бяха скупчили като че ли за самозащита, мъчейки се да привикнат към новата заобикаляща ги среда, заслушани в непознатите шумове наоколо.

Пейдж, Кет и Хъни чакаха в коридора, когато към тях приближи един старши стажант-лекар.

— Коя от вас е доктор Тафт?

Хъни го погледна и отвърна:

— Аз.

Той се усмихна и протегна ръка.

— За мен е чест да се запозная с вас. Помолиха ме да ви наглеждам. Нашият началник „Кадри“ каза, че имате най-високата диплома, която тази болница е виждала. Радваме се, че сте с нас.

Хъни се усмихна смутено.

— Благодаря ви.

Кет и Пейдж я зяпнаха смаяни. „Не бих предположила, че е толкова умна“, помисли си Пейдж.

— Вие искате да се занимавате с вътрешни болести, нали, доктор Тафт?

— Да.

Стажантът се обърна към Кет.

— Доктор Хънтър?

— Да.

— Вие се интересувате от неврохирургия.

— Така е.

Той погледна в някакъв списък.

— Ще ви прикрепят към доктор Луис.

Дойде ред и на Пейдж.

— Доктор Тейлър?

— Да.

— Вие ще специализирате сърдечна хирургия.

— Точно така.

— Чудесно. Ще ви включа с доктор Хънтър в екип за хирургически визитации. Можете да се обадите в кабинета на старшата сестра. Маргарет Спенсър. Малко по-нататък по този коридор.

— Благодаря ви.

Пейдж погледна момичетата и си пое дълбоко въздух.

— Е, аз потеглям! Желая на всички ни успех!

Старшата сестра Маргарет Спенсър приличаше повече на боен кораб, отколкото на жена, набита и строга, рязка в маниерите си. Тя шеташе нещо из сестринската стая, когато Пейдж се приближи.

— Извинете...

Сестра Спенсър вдигна очи.

— Да?

— Казаха ми да се обадя тук. Аз съм доктор Тейлър.

Сестра Спенсър погледна в едно листче.

— Момент.

Излезе през някаква врата и се върна след минута с операционни дрехи и бяла престилка.

— Ето. Тези дрехи ще носите в операционната и по време на визитации. На визитация ще обличате върху тях бяла престилка.

— Благодаря.

— А. И още. — Тя измъкна отнякъде и подаде на Пейдж ламинирано картонче, на което пишеше „Пейдж Тейлър, лекар“.

Пейдж го взе и дълго го гледа. „Пейдж Тейлър, лекар“. Чувстваше се като че ли я бяха наградили с Почетен медал за храброст. Дългите и усилни години на работа и учение бяха събрани в тези няколко думички. „Пейдж Тейлър, лекар“.

Сестра Спенсър я наблюдаваше.

— Добре ли сте?

— Добре съм — усмихна се Пейдж. — Направо чудесно, благодаря ви. Къде мога?...

— Лекарската съблекалня е по коридора вляво. Чака ви визитация, така че ще трябва да се преоблечете.

— Благодаря.

Пейдж тръгна по коридора, смаяна от движението около себе си. Бе пълно с лекари, сестри, техници и пациенти, всеки забързан нанякъде. Непрестанните съобщения по високоговорителя допринасяха за общия шум.

— Доктор Кенан... в трета операционна... доктор Кенан... в трета операционна.

— Доктор Талбот... в първо отделение за бърза помощ. Незабавно... доктор Талбот в първо отделение за бърза помощ. Незабавно.

— Доктор Енджъл... в стая 212... доктор Енджъл... в стая 212.

Пейдж стигна до една врата, на която пишеше „Лекарска съблекалня“, и я отвори. Вътре имаше около десетина лекари в различен стадий на разсъбличане, а двама бяха съвсем голи. Те зяпнаха Пейдж, която се закова на прага.

— О! Аз... извинете — промърмори тя и бързо затвори вратата. Чудеше се как да постъпи. В съседство бе видяла надпис „Сестринска съблекалня“. Пейдж надникна. Вътре няколко сестри си обличаха униформите.

Една от тях я заговори.

— Здравейте. Вие от новите сестри ли сте?

— Не — отвърна Пейдж кратко. — Не съм.

Тя затвори вратата и се върна пред лекарската съблекалня. Постоя един миг, пое дълбоко въздух и влезе. Разговорите спряха.

Един от мъжете каза:

— Съжалявам, сладурче. Тази съблекалня е за лекари.

— Аз съм лекар — отвърна Пейдж.

Те се спогледаха помежду си.

— Така ли? Е, ами... добре дошла.

— Благодаря. — Тя се поколеба за миг, после отиде до едно празно шкафче.

Мъжете не я изпускаха от очи, докато разгъваше болничната си униформа. Тя ги стрелна за момент, после започна бавно да разкопчава блузата си.

Лекарите стояха в нерешителност. Един от тях каза:

— Може би трябва... мм... да позволим на малката дама да се усамоти, господа.

„Малката дама“!

— Благодаря ви — каза тя.

Пейдж изчака, докато лекарите приключиха с преобличането и напуснаха стаята. „И всеки ден ли ще бъде така?“, почуди се тя.

На визитацията медиците спазват традиционен ред, който никога не се променя. Води винаги лекуващият лекар, следван от старшия стажант-лекар, после другите стажанти и един или двама студенти по медицина. Лекуващият лекар, към когото бе прикрепена Пейдж, беше д-р Раднор. Пейдж и още петима стажант-лекари чакаха във фоайето да се запознаят с него.

В групата имаше млад лекар китаец. Той протегна ръка.

— Аз съм Том Чан — каза. — Надявам се, че всички сте нервни не по-малко от мен.

Пейдж веднага го хареса.

Към групата се приближи един мъж.

— Добро утро — поздрави той. — Аз съм доктор Раднор.

Говореше тихо и имаше искрящи сини очи. Стажантите се представиха.

— Днес сте за първи ден на визитация. Искам да внимавате какво виждате и чувате, същевременно обаче много е важно да не изглеждате напрегнати.

Пейдж си отбеляза наум: „Да внимавам много, но да не изглеждам напрегната.“

— Ако пациентите забележат, че сте напрегнати, това ще им се предаде и най-вероятно ще решат, че сигурно умират от някаква болест, за която не им казвате.

„Да не напрегам пациентите.“

— Запомнете, че отсега нататък ще отговаряте за живота на други човешки същества.

„Ще отговарям за живота на другите. О, Боже!“

Колкото повече д-р Раднор говореше, толкова повече се изнервяше Пейдж и когато той свърши, самоувереността ѝ се беше изпарила напълно. „Не съм готова за това — помисли си тя. — Не знам какво да правя. Откъде ми хрумна, че мога да бъда лекар? Ами ако убия някого?“

Д-р Раднор продължаваше:

— Очаквам от вас да си водите подробни бележки за всеки от пациентите си... лабораторни изследвания, кръв, електролити, всичко. Ясно ли е?

— Да, докторе — промърмориха от разни страни.

— Тук имаме едновременно по тридесет-четиридесет хирургически пациенти. Ваше задължение е да организирате всичко както трябва. Сега ще започнем визитацията. Следобед ще минем още веднъж.

В медицинския институт всичко изглеждало толкова лесно. Пейдж си спомни четирите години, прекарани там. Бяха сто и петдесет студенти и от тях само петнадесет жени. Никога нямаше да забрави първото си упражнение по обща анатомия. Влязоха в голямо помещение, облицовано с бели плочки, в което имаше двадесет маси, подредени в редици, всяка покрита с жълт чаршаф. Разпределиха ги по петима на маса.

Преподавателят каза:

— А сега махнете чаршафите.

И ето че Пейдж стоеше пред първия си труп. Боеше се, че ще припадне или че ще повърне, но се чувстваше странно спокойна.

Трупът бе консервиран, което някак си го отделяше, поне с една крачка, от всичко човешко.

В началото студентите бяха тихи и се държаха все пак почтително в дисекционната. Но колкото и невероятно да се струваше на Пейдж, след една седмица вече ядяха сандвичи по време на дисекции и разменяха груби шеги. Това бе някаква форма на самозащита, отричане на собствената смъртност. Кръщаваха труповете с различни имена и се отнасяха с тях като със стари приятели. Пейдж се опитваше да се държи също толкова непринудено, колкото и останалите студенти, ала откри, че ѝ е трудно. Гледаше трупа, върху който работеше, и си мислеше: „Бил е мъж с дом и семейство. Ходил е на работа всеки ден и веднъж годишно е излизал в отпуск, за да иде на почивка с жена си и децата си. Може би е обичал спорта, киното и театъра, смял се е и е плакал, и е наблюдавал как децата му растат, и е споделял радостите и скърбите им, и е имал големи, прекрасни мечти...“ Обхващаше я горчиво-сладка тъга, защото той беше мъртъв, а *тя* беше жива.

С течение на времето обаче дисекциите дори и за Пейдж станаха нещо обичайно. „Отворете гръдната клетка, огледайте ребрата, белите дробове, перикардната торбичка, обвиваща сърцето, вените, артериите и нервите.“

Първите две години в медицинския институт студентите прекараха в наизустяване на дълги списъци, които наричаха „рецитал на органите“. Първо черепномозъчните нерви: обонятелен, зрителен, очнодвигателен, скрипцовиден, троен, отвеждащ, лицев, слухов, езичногълътчен, блуждаещ, гръбначномозъчен и подезичен.

Студентите използваха мнемотехника, за да ги запомнят. Класическият пример бе: „О, застиват отново словата. Тръпка омайна люшва снагата. Ела, беден гол примат.“ А пък модерният мъжки вариант беше: „О, злочест онанист, стига толкоз отричане. Лесно ставаш ебач и без голямо привличане.“

Последните две години на следването бяха по-интересни с лекциите по вътрешни болести, хирургия, педиатрия и акушерство, а и работеха в местната болница. „Спомням си онова време...“, мислеше си Пейдж.

— Доктор Тейлър... — Старшият стажант-лекар я гледаше.

Пейдж се върна стресната в настоящето. Другите вече бяха изминали половината коридор.

— Идвам — каза тя бързо.

Най-напред влязоха в голяма правоъгълна болнична стая, с наредени от двете ѝ страни легла и малко шкафче до всяко от тях. Пейдж очакваше леглата да бъдат отделени със завеси, но тук не беше възможно никакво уединение.

Първият пациент бе възрастен мъж с лош цвят на лицето. Той спеше дълбоко и дишаше тежко. Д-р Раднор се отправи към долния край на леглото, където висеше картонът му, погледна го, после мина отстрани и леко докосна болния по рамото.

— Мистър Потър?

Пациентът отвори очи.

— Ммм?

— Добро утро. Аз съм доктор Раднор. Просто проверявам как се чувствате. Добре ли прекарахте нощта?

— Добре беше.

— Имате ли някакви болки?

— Да. Болят ме гърдите.

— Нека да ви прегледам.

Когато свърши, той каза:

— Добре сте. Ще накарам сестрата да ви даде нещо за успокояване на болката.

— Благодаря, докторе.

Те отминаха. Д-р Раднор се обърна към стажантите.

— Винаги се опитвайте да задавате въпроси, на които може да се отговори с „да“ или с „не“, за да не изморявате пациента. И го уверявайте, че ще се оправи. Ще дойдем следобед пак, за да го видим как е. Записвайте си основните оплаквания на всеки пациент, сегашната му болест, предишните страдания, семейните обременености и социалното му положение. Пие ли, пуши ли и т.н. Когато отново дойдем на визитация, очаквам да ми докладвате за всеки пациент.

Приближиха се към леглото на следващия болен — мъж, минал четиридесетте.

— Добро утро, мистър Роулингс.

— Добро утро, докторе.

— По-добре ли сте тази сутрин?

— Не бих казал. Ставах много миналата нощ. Боли ме стомахът.

Д-р Раднор се обърна към старшия стажант-лекар.

— Какво показва ректоскопията?

— Никакви смущения.

— Направете му клизма с барий и преглед на горната част на гастро-чревната система, стат.

Старшият стажант-лекар си записа. Стажант-лекарят, застанал до Пейдж, прошепна в ухото ѝ:

— Предполагам, че знаеш какво е „стат“? „Скачай, трътко, атакувай трудностите.“

Д-р Раднор го чу.

— „Стат“ е съкратено от латинското *statim* и означава незабавно.

През следващите години Пейдж щеше често да чува тази дума.

Спряха при възрастна жена, на която бе направена операция с байпас.

— Добро утро, мисис Търкъл.

— Още колко време ще ме държите тук?

— Не много дълго. Операцията беше успешна. Скоро ще си отидете вкъщи.

И продължиха със следващия пациент.

Всичко се повтаряше отново и отново и сутринта мина бързо. Прегледаха тридесет болни. Стажантите трескаво пишеха, молейки се наум после да могат да си разчетат.

Една пациентка озадачи Пейдж. Тя изглеждаше абсолютно здрава.

Когато отминаха, Пейдж попита:

— Какво ѝ има, докторе?

Д-р Раднор въздъхна.

— Нищо ѝ няма. Тя е МОП. И за онези от вас, които са забравили на какво са ги учили в медицинския институт, МОП е акроним на „Марш оттук, преструванко“. МОП-овете са хора, които

обожават да са болни. Това е тяхното хоби. Приемал съм я шест пъти през миналата година.

Стигнаха до последната пациентка, възрастна жена с респиратор, която беше в кома.

— Прекарала е масивен сърдечен пристъп — обясни д-р Раднор на стажант-лекарите. — От шест седмици е в кома. Жизнените ѝ функции затихват. Не можем да направим нищо повече за нея. Днес следобед ще затворим кранчето.

— Ще затворите кранчето? — Пейдж го погледна ужасена.

Д-р Раднор поясни кротко:

— Болничната комисия по етика взе решение тази сутрин. Тя вече не е човек. На осемдесет и седем години е и мозъкът ѝ е мъртъв. Жестоко е да я поддържаме жива, а това съсипва финансово и семейството ѝ. Ще се видим отново на следобедната визитация.

Изпроводиха го с очи, докато се отдалечаваше. Пейдж се обърна да погледне отново пациентката. Тя беше жива. „След няколко часа ще бъде мъртва. Днес следобед ще затворим кранчето.“

„Това е предумишлено убийство!“, помисли си Пейдж.

3

Следобеда, когато визитацията свърши, новите стажант-лекари се събраха в лекарската стая на горния етаж. В помещението имаше осем маси, стар черно-бял телевизор и два автомата за залежали сандвичи и горчиво кафе.

Всички говореха почти едно и също. Единият от стажантите каза:

— Погледни ми гърлото, а? Не е ли зачервено?

— Мисля, че качвам температура. Чувствам се отвратително.

— Коремът ми е подут и болезнен. Знам, че имам възпален апандисит.

— Усещам остри болки в гърдите. Надявам се, за Бога, че не е сърдечен пристъп!

Кет седна на една маса с Пейдж и Хъни.

— Как мина? — попита тя.

— Мисля, че добре — отвърна Хъни.

И двете погледнаха към Пейдж.

— Бях напрегната, но не го показвах. Беше ми нервно, ала се преструвах на спокойна — въздъхна тя. — Какъв дълъг ден. Ще се радвам да изляза оттук и да се позабавлявам тази вечер.

— И аз — присъедини се Кет. — Защо не хапнем някъде, а после да идем на кино?

— Звучи страхотно.

Един санитар се доближи до тяхната маса.

— Доктор Тейлър?

— Аз съм доктор Тейлър — вдигна поглед Пейдж.

— Доктор Уолас иска да се отбие в кабинета му.

Административният директор на болницата! „Какво ли съм направила?“, зачуди се Пейдж. Санитарят я чакаше.

— Доктор Тейлър...

— Идвам. — Тя си пое дълбоко дъх и стана. — Ще се видим по-късно.

— Оттук, докторе.

Пейдж последва санитаря до асансьора, за да се качат на петия етаж, където беше кабинетът на д-р Уолас.

Бенджамин Уолас седеше зад писалището си. Вдигна очи, когато Пейдж влезе.

— Добър ден, доктор Тейлър.

— Добър ден. Уолас се изкашля.

— Е! Още от първия ден сте направили силно впечатление.

Пейдж го погледна озадачена.

— Аз... не ви разбирам.

— Чух, че сте имали малък проблем в лекарската съблекалня тази сутрин.

— О! — „Ето какво било!“

Уолас ѝ се усмихна.

— Предполагам, че ще трябва да уредя нещо за вас и другите момичета.

— Ние... — „Ние не сме момичета“, понечи да каже Пейдж, но се въздържа. — Ще сме ви признателни за това.

— Междувременно, ако не искате да се преобличате при сестрите...

— Аз не съм сестра — прекъсна го Пейдж твърдо. — Аз съм лекарка.

— Разбира се, разбира се. Е, ще измислим някакво помещение за вас, докторе.

— Благодаря ви.

Той връчи на Пейдж лист хартия.

— Това е графикът ви. Следващите двадесет и четири часа сте дежурна, от шест нататък. — Д-р Уолас погледна часовника си. — Започвате след тридесет минути.

Пейдж се вторачи в него. Денят ѝ бе започнал в пет и половина сутринта.

— Двадесет и четири часа?

— Всъщност тридесет и шест. Защото сутрин сте пак на визитация.

„Тридесет и шест часа! Чудя се дали ще се справя.“ Скоро щеше да разбере.

Пейдж отиде да потърси Кет и Хъни.

— Ще трябва да забравя за вечерята и киното — рече тя. — Дежурна съм цели тридесет и шест часа.

Кет кимна.

— И ние току-що научихме неприятни новини. Аз съм дежурна утре, а пък Хъни в сряда.

— Няма да е толкова зле — каза Пейдж бодро. — Разбрах, че има стая, където могат да спят дежурните лекари. Току-виж, ми хареса.

Грешеше.

Един санитар поведе Пейдж по дългия коридор.

— Разбрах от доктор Уолас, че ще дежуря тридесет и шест часа — подхвърли тя. — Всичките ли стажанти дават такива дежурства?

— Само първите три години — увери я санитарят.

„Страхотно!“

— Ще имате обаче достатъчно възможност да си починете, докторе.

— Така ли?

— Ето. Това е стаята на дежурния лекар. — Той отвори вратата и Пейдж влезе. Помещението приличаше на монашеска килия в обеднял манастир. Вътре нямаше нищо освен една кушетка с изгърбушен матрак, напукан умивалник и шкафче с телефонен апарат. — Можете да спите тук между повикванията.

— Благодаря.

Повикванията започнаха още докато Пейдж беше в кафенето и се канеше да хапне.

— Доктор Тейлър... в Трето отделение за бърза помощ... доктор Тейлър... в Трето отделение за бърза помощ.

— Постъпи пациент със счупено ребро...

— Мистър Хенигън се оплаква от болки в гърдите...

— Пациентът от втора палата има главоболие. Да му дадем ли ацетаминофен?...

В полунощ Пейдж едва бе склопила очи, и телефонът я събуди.

— Елате веднага в Първо отделение за бърза помощ.

Този път бе рана от нож и докато Пейдж я обработи, стана един и половина сутринта. В два и петнадесет отново я извикаха.

— Доктор Тейлър... Второ отделение за бърза помощ. Веднага.

— Добре — с мъка изрече Пейдж, смазана от умора.

„Какво казваше оня, че значело? Ставай, трътко, атакувай трудностите.“ Тя се насили да стане и тръгна по коридора към отделението за бърза помощ. Бяха докарали мъж със счупен крак. Той крещеше от болка.

— Направете рентгенова снимка — нареди Пейдж. — И му дайте демерол, петдесет милиграма. — Тя сложи ръка върху ръката на пациента. — Сега ще мине. Опитайте да се отпуснете.

По високоговорителя бездушен металически глас изричаше:

— Доктор Тейлър... в Трета палата. Веднага.

Пейдж погледна стенещия човек, не желаейки да го остави.

Високоговорителят се обади неумолим.

— Доктор Тейлър... в Трета палата. Веднага.

— Идвам — промърмори тя.

Забързано излезе и се отправи по коридора към Трета палата. Един пациент беше повърнал, задавил се и се задушаваше.

— Не може да диша — каза сестрата.

— Вкарайте му смукач — отсече Пейдж.

И докато наблюдаваше как пациентът си поема въздух, отново чу високоговорителя.

— Доктор Тейлър... в Четвърта палата. В Четвърта палата.

Пейдж разтърси глава и хукна към Четвърта палата, където пациент пищеше от коремни спазми. Тя бързо опипа стомаха.

— Може да има дисфункция на червата. Прегледайте го с ултразвук — каза Пейдж.

Когато се върна при човека със счупения крак, обезболяващото вече бе подействало. Тя накара да го преместят в операционната и намести крака. Тъкмо привършваше, и пак — поредното повикване.

— Доктор Тейлър, елате във Второ отделение за бърза помощ. Веднага.

— Пациентът с язва на стомаха в четвърта стая има болки...

В три и тридесет сутринта:

— Доктор Тейлър, пациентът в стая 310 кърви...

В една от палатите лежеше мъж със сърдечен пристъп и Пейдж нервно се вслушваше в ударите на сърцето му, когато чу името си по високоговорителя.

— Доктор Тейлър... във Второ отделение за бърза помощ. Веднага... Доктор Тейлър... във Второ отделение за бърза помощ. Веднага.

„Не бива да се паникьосвам — помисли си Пейдж. — Трябва да остана спокойна и хладнокръвна.“ В миг обаче се паникьоса. Кой беше по-важен — пациентът, когото преглеждаше, или следващият?

— Стойте тук — каза му тя като малоумна. — Ще се върна.

Докато крачеше към Второ отделение за бърза помощ, се разнесе познатото:

— Доктор Тейлър... в Първо отделение за бърза помощ. Веднага... Доктор Тейлър... в Първо отделение за бърза помощ. Веднага.

„О, Божичко!“, помисли си Пейдж. Като че ли се беше оплела в някакъв безкраен ужасяващ кошмар.

През остатъка от нощта я събудиха още няколко пъти заради хранително отравяне, счупена ръка, изсипана херния и счупено ребро. Когато, препъвайки се, влезе в дежурната, беше толкова изтощена, че едвам се движеше. Тя пропълзя върху кушетката и тъкмо бе задрямала, телефонът отново иззвъня.

Пейдж посегна към слушалката със затворени очи.

— Ало...

— Доктор Тейлър, чакаме ви.

— К'во? — Лежеше и се опитваше да си спомни къде е.

— Започва визитацията, докторе.

— Визитацията ли?

„Това е някаква лоша шега — помисли си Пейдж. — Нечовешко е. Не могат да товарят хората с толкова работа!“ Ала я чакаха.

След десет минути Пейдж отново обикаляше пациентите, полузаспала. Блъсна се в д-р Раднор.

— Извинете — промърмори, — но изобщо не съм мигнала...
Той я потупа съчувствено по рамото.

— Ще свикнете.

Когато най-сетне дежурството ѝ свърши, Пейдж спа непробудно четиринадесет часа.

Претоварването и тежките дежурства се оказаха твърде голям залък за някои стажант-лекари и те просто изчезнаха от болницата. „На мен това няма да ми се случи“, зарече се Пейдж.

Напрежението не стихваше. В края на една от мъчителните тридесет и шест часови смени тя беше толкова изтощена, че не знаеше къде се намира. Едва се примъкна до асансьора и застана там зашеметена.

Към нея се приближи Том Чан.

— Добре ли си?

— Чудесно — измърмори Пейдж.

Той се ухили.

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. Защо постъпват така с нас? — попита Пейдж.

Чан сви рамене.

— На теория това поддържа връзката ни с пациентите. Ако си отидем и ги оставим, може да им се случи нещо, докато ни няма.

Пейдж кимна.

— В това има смисъл. — Изобщо нямаше смисъл. — Но как да се грижим за тях, когато спим прави?

Чан отново сви рамене.

— Не съм измислил аз правилата. Всички болници работят така. — Той погледна Пейдж по-внимателно. — Ще можеш ли да стигнеш до вас?

Тя посрещна погледа му и каза предизвикателно:

— Разбира се.

— Внимавай. — Чан изчезна по коридора.

Пейдж продължи да чака асансьора. Когато най-сетне той дойде, тя бе заспала дълбоко, както си стоеше.

Два дни по-късно Пейдж закусваше с Кет.

— Искаш ли да чуеш едно ужасно признание? — попита Пейдж.
— Понякога, когато ме събудят в четири сутринта, за да дам на някого аспирин и аз се запрепвам по коридора почти в безсъзнание, минавайки покрай стаите, където пациентите, завити, спинкат дълбоко, имам желание да заблъскам по вратите и да закреця: „Всички на крак!“

Кет ѝ протегна ръка.

— Добре дошла в клуба.

Пациентите бяха най-различни по вид, ръст, възраст и цвят на кожата. Уплашени, храбри, кротки, арогантни, капризни, разбиращи. Човешки същества, които страдаха.

Повечето лекари бяха отдадени на работата си. Както във всяка професия, имаше добри и лоши лекари, млади и стари, непохватни и сръчни, приятни и неприятни. Неколцина се опитаха да спят с Пейдж. Някои го направиха фино, други грубо.

— Никога ли не си самотна нощем? Аз съм самотен. Чудех се...

— Това работно време е убийствено, нали? Знаеш ли какво ме зарежда с енергия? Добрият секс. Защо не?...

— Жена ми замина за няколко дни. Имам виличка край Кармел. Тази събота и неделя можем...

Че и пациентите.

— Значи вие сте моята лекарка, а? Знаете ли какво ще ме излекува?...

— Ела по-близо до леглото, бебчо. Искам да проверя дали са ти истински.

Пейдж скърцаше със зъби и не им обръщаше внимание. „Когато се оженим с Алфред, всичко това ще спре.“ Самата мисъл за Алфред я караше да засияе. Той щеше скоро да се върне от Африка. „Скоро.“

Една сутрин на закуска преди визитация Пейдж и Кет разговаряха за сексуалните задявки, на които бяха подложени.

— Повечето лекари се държат като свършени джентълмени, но неколцина смятат, че сме им включени в куверта наред с пансиона и че

сме тук, за да ги обслужваме — каза Кет. — Не минава седмица, без някой да не изтърси нещо от рода: „Защо не се отбиеш в квартирата ми да пийнем по едно? Имам страхотни компактдискове.“ Или пък в операционната, докато асистирам, хирургът току отрие ръка в гърдите ми. Един слабоумник ми рече: „Знаеш ли, когато си поръчвам пилешко, предпочитам черното месо.“

Пейдж въздъхна.

— Мислят, че ни ласкаят, третирайки ни като предмет на сексуално внимание. Бих предпочела да ни третират като лекари.

— Мнозина от тях изобщо не желаят да се въртим наоколо. Или искат да ни чукат, или пак искат да ни чукат. Знаеш ли, не е честно. Жените ги смятат за по-нисши, докато не докажат себе си, а пък мъжете ги считат за по-висши, докато не докажат какви нули са.

— Това си е отколешната мрежа на момчетата — каза Пейдж. — Ако бяхме повече, можехме да си спретнем мрежа на момичетата.

Пейдж беше чувала за Артър Кейн. Той бе обект на постоянни клюки в болницата. Прякорът му бе Доктор 007 — с лиценз да убива. Решаваше всички проблеми с операция и имаше най-много операции от всички лекари в болницата. Съответно и по-висок процент на смъртност.

Той бе плешив, нисък, с орлов нос, с почернели от тютюна зъби и ужасно дебел. Колкото и невероятно да бе, смяташе се за любимец на жените. Обичаше да нарича новите сестри и стажант-лекарки „прясно месце“.

И Пейдж Тейлър беше прясно месо. Той я видя във фойето на горния етаж и седна на масата ѝ без покана.

— Наблюдавам те от известно време.

Пейдж го погледна стресната.

— Моля?

— Аз съм доктор Кейн. Приятелите ме наричат Артър. — В гласа му прозвуча похотлив смях.

Тя се почуди колко ли приятели има.

— Как я караш тук?

Въпросът свари Пейдж неподготвена.

— Аз... мисля, че добре.

Той се наведе напред.

— Това е голяма болница. Лесно е да се изгубиш. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не съвсем — отвърна Пейдж предпазливо.

— Твърде си хубава, за да бъдеш една от тълпата. Ако си решила да стигнеш донякъде тук, имаш нужда някой да ти помогне. Някой, който познава играта.

Разговорът от минута на минута ставаше все по-неприятен.

— И вие бихте желали да ми помогнете.

— Правилно. — Той оголи потъмнелите си от тютюна зъби. — Защо не обсъдим това на вечеря?

— Няма какво да обсъждаме — отвърна Пейдж. — Не ме интересува.

Артър Кейн я изгледа, докато тя се отдалечаваше, и лицето му се изкриви от злобно изражение.

През първата година стажант-лекарите минаваха за по два месеца съответно през отделенията по акушерство и гинекология, ортопедия, урология и хирургия.

Пейдж научи, че е опасно човек да попадне през лятото със сериозно оплакване в болница, която обучава лекари, защото много от щатните специалисти излизат в отпуск и пациентите остават в ръцете на неопитните млади стажант-лекари.

Почти всички хирурзи обичат по време на операция да им свири музика. Един от лекарите имаше прякор Моцарт, а друг — Аксел Роуз, заради музикалните им вкусове.

По някаква причина всички огладняваха по време на операциите. Те непрекъснато говореха за храна. Току-виж, сте чули хирург, докато премахва гангренясал пикочен мехур, да казва:

— Снощи вечерях страхотно при Бардели. Най-добрата италианска кухня в целия Сан Франциско.

— Опитвали ли сте пирожките с раци в „Сайпръс Клъб“?...

— Ако обичате добре приготвено говеждо, отбийте се в „Хаус ъв Прайм Риб“ на Ван Нес.

А междувременно сестрата попиваше кръвта и вътрешностите на пациента.

Когато не говореха за ядене, лекарите обсъждаха резултатите от бейзболните или футболните мачове.

— Видяхте ли „Форти Найнърс“ как играха миналата събота? Басирам се, че им липсва Джо Монтана. Той винаги им оправяше играта в последните две минути.

И измъкваша перфорирания апендикс.

„Като по Кафка — мислеше си Пейдж. — На Кафка би му допаднало това.“

В три сутринта Пейдж спеше в дежурната стая, когато я събуди телефонен звън. Дрезгав глас каза:

— Доктор Тейлър... в стая 419... пациент със сърдечен пристъп. Побързайте!

И затвори.

Пейдж седна на края на леглото, борейки се със съня, и се изправи, залитайки. „Побързайте!“ Тя излезе в коридора, но нямаше време да чака асансьора. Хукна нагоре по стълбите към стая 419, сърцето ѝ щеше да изскочи. Отвори рязко вратата и остана зяпнала на прага.

Стая 419 беше склад.

Кет Хънтър бе на визитация с д-р Ричард Хътн, към четиридесетгодишен, рязък и бърз. Не стоеше повече от две-три минути при пациентите, преглеждаше картоните им, а после изстрелваше нарежданията си на стажант-хирурзите като картечница.

— Проверете хемоглобина ѝ и запишете операция за утре...

— Следете внимателно температурата му.

— Прелейте четири банки кръв...

— Махнете конците...

— Направете снимка на гърдите...

Кет и останалите усърдно записваха всичко, като се мъчеха да не изпуснат нещо.

Стигнаха до пациент, който беше постъпил преди седмица и го бяха подложили на куп безрезултатни изследвания заради поддържаната висока температура.

— Това е ЕГЗ — каза някой от стажант-лекарите. — Един Господ Знае. Правихме рентген, компютърна аксиална томография, гръбначни пункции, биопсия на черния дроб. Всичко. Не знаем какво му е.

Влязоха в една палата, където спеше млад човек с превързана глава след операция. Когато д-р Хътън започна да маха превръзката, пациентът се събуди стреснат.

— Какво... какво става?

— Седнете — каза доктор Хътън рязко.

Младежът трепереше.

„Никога няма да се отнасям така с пациентите си“, зарече се Кет. Следващият беше около седемдесетгодишен мъж, който имаше здрав вид. Щом д-р Хътън приближи до леглото му, той се развика.

— Гонзо! Ще те съдя, мръсен кучи син такъв.

— Хайде, мистър Спаролини...

— Не ме мистър-спаролиносвай! Ти ме превърна в проклет евнух.

„Какъв глупак“, помисли си Кет.

— Мистър Спаролини, вие се съгласихте да ви направят вазектомия и...

— Това беше хрумване на жена ми. Кучка проклета! Само веднъж да си ида вкъщи!

Оставиха го да си мърмори под носа.

— Какво му има? — попита един от стажант-лекарите.

— Проблемът му е, че е еблив стар пръч. Младата му жена е родила шест деца и не иска повече.

Спряха до леглото на десетгодишно момиченце. Д-р Хътън погледна картоната му.

— Ще ти бием инжекция да се махнат лошите микроби.

Една сестра с напълнена спринцовка пристъпи към детето.

— Не! — изпищя то. — Ще ме заболи!

— От това не боли, бебчо — увери го сестрата.

Думите ѝ отекнаха мрачно в съзнанието на Кет.

„От това не боли, бебчо...“ Беше гласът на доведения ѝ баща, който ѝ шепнеше в страшния мрак.

„Ще ти бъде приятно. Разтвори краката. Хайде, малка кучко!“ И той разтвори насила краката ѝ, прониквайки с твърдия си член в нея, и затисна устата ѝ с ръка, за да не може да изпищи от болка. Тя беше на тринадесет години. След тази нощ посещенията му се превърнаха в ужасен еженощен ритуал. „Извадила си късмет, че имаш мъж като мен, да те научи да се чукаш — казваше ѝ той. — Знаеш ли какво си, Кет? Котенце, такова младичко. И аз го искам.“ И той се стоварваше върху ѝ, сграбчваше я и никакви сълзи и молби не можеха да го накарат да спре.

Кет не познаваше баща си. Майка ѝ беше чистачка и работеше през нощта в една сграда с офиси близо до малкия им апартамент в Гари, Индиана. Доведеният ѝ баща беше огромен мъж, пострадал при злополука в стоманолеярнен завод, който през повечето време си стоеше у дома и пиеше. Нощем, когато майка ѝ отиваше на работа, той се вмъкваше в стаята на Кет. „Само да си казала на майка си или на брат си, и ще го убия“, заканваше се той. „Не мога да го оставя да нарани Майк“, мислеше си Кет. Брат ѝ беше пет години по-малък от нея и тя го обожаваше. Грижеше се за него като майка и го бранеше, и се биеше заради него. Той бе единственият светъл лъч в живота ѝ.

Една сутрин, колкото и да се страхуваше от заплахите на доведения си баща, Кет реши, че трябва да разкаже на майка си. Майка ѝ ще сложи край на това, ще я защити.

— Мамо, мъжът ти идва нощем, когато те няма, в моето легло и ме насилва.

Майка ѝ я зяпна за момент, а после я зашлеви силно през лицето.

— Да не си посмяла да измисляш подобни лъжи, малка мръснице!

Кет никога повече не отвори дума за това. Остана вкъщи единствено заради Майк. „Той е загубен без мен“, мислеше си тя. Но в деня, когато разбра, че е бременна, избяга при една своя леля в Минеаполис.

След като Кет напусна дома си, животът ѝ коренно се промени.

— Няма нужда да ми казваш какво е станало — каза леля ѝ Софи. — Отсега нататък обаче ще спреш да бягаш. Нали знаеш онази песен „Не е лесно да си зелен“? Е, сладурче, още по-трудно е да си

черен. Можеш да избираш между две неща. Да продължиш да бягаш и да се криеш, като виниш света за проблемите си, или пък да отстояваш правата си и да станеш човек, който значи нещо.

— Как мога да го постигна?

— Като *проумееш*, че си човек, който значи нещо. Най-напред, дете, си създай представа коя и каква искаш да бъдеш. А след това се залови за работа, за да *станеш* такава.

„Няма да родя детето му — реши Кет. — Ще направя аборт.“

Уредиха го дискретно, в края на седмицата, при една акушерка, приятелка на леля й. Когато всичко свърши, Кет се зарече свирепо: „Никога вече няма да позволя да ме докосне мъж. Никога!“

Минеаполис бе за Кет приказна страна. На няколко преки от почти всеки дом имаше езера, потоци и реки. И около осем хиляди акра специално аранжирани паркове. Тя караше платноходка по езерата в града и се возеше с параход по Мисисипи, Посети с леля си Софи голямата зоологическа градина и прекарваше неделите в парка за развлечения „Велифеър“. Отиде на демонстрациите по прибиране на сено в Седар Крийк Фарм и гледа рицарските турнири на Фестивала на възраждането на Шакопи.

Леля Софи наблюдаваше Кет и си мислеше: „Това момиче не знае какво е детство.“

Кет се учеше да се забавлява, но леля Софи усещаше, че дълбоко в душата на племенничката й имаше място, до което не можеше да стигне никой, преграда, която тя бе издигнала, да не би отново да я наранят.

В училище изобщо не дружеше с момчета. Всичките й приятелки ходеха на срещи, ала Кет предпочиташе да остава сама и бе твърде горда, за да каже на когото и да било защо. Подражаваше на леля си, която обичаше извънредно много.

Преди Кет не се интересуваеше много от училище, нито от книги, но леля Софи успя да й повлияе. Къщата й беше пълна с книги и начинът, по който им се радваше, беше заразителен.

— В тях се крият чудесни светове — каза тя на младото момиче. — Чети и ще разбереш откъде си дошла и къде отиваш. Имам чувството, че някога ще се прочуеш, бебчо. Но първо трябва да получиш образование. Това е Америка. Можеш да станеш каквато пожелаеш. Може да си цветнокожа и бедна, но такива са били и някои от нашите конгресмени, кинозвезди, учени и спортни легенди. Някой ден ще имаме и цветнокож президент. Можеш да станеш каквато пожелаеш. От теб зависи.

Това беше началото.

Кет стана най-добрата ученичка в класа. Четеше жадно. Един ден в училищната библиотека попадна на книгата на Синклер Луис „Ароусмит“ и се прехласна от историята на отдадения на професията си млад лекар. Прочете „Дадена дума“ на Агнес Купър и „Жена хирург“ на д-р Елси Роу и пред нея блесна цял един нов свят. Тя откри, че на тази земя има хора, които се посвещават на това да помагат на другите, да спасяват човешкия живот. Когато един ден Кет се върна от училище, каза на леля Софи:

— Аз ще стана лекарка. Прочута.

В понеделник сутрин картоните на трима от пациентите на Пейдж липсваха и за това обвиниха нея.

В сряда в четири сутринта Пейдж се събуди в дежурната стая от телефонен звън. Тя вдигна сънено слушалката.

— Доктор Тейлър слуша.

Мълчание.

— Ало... ало.

Долавяше дишане от другата страна на линията. После с щракане връзката се прекъсна.

Пейдж лежа будна през остатъка от нощта. Сутринта каза на Кет:

— Или ставам параноичка, или някой ме мрази.

И ѝ разказа какво се бе случило.

— Пациентите понякога ги е яд на лекарите — рече Кет. — Сещаш ли се за някого, който?...

— Поне за десетина — въздъхна Пейдж.

— Сигурна съм, че няма за какво да се тревожиш.

На Пейдж ѝ се искаше и тя да е сигурна в това.

В края на лятото пристигна вълшебната телеграма. Тя чакаше Пейдж, когато една вече се прибра късно у дома. В нея пишеше: „Пристигам, неделя обяд, Сан Франциско. Нямам търпение да те видя. С обич, Алфред“

Най-сетне се връщаше при нея! Пейдж препрочиташе телеграмата отново и отново и възбудата ѝ все повече растеше. „Алфред!“ Името му съживяваше като с магическа пръчка калейдоскоп от вълнуващи спомени...

Пейдж и Алфред бяха израснали заедно. Бащите им бяха от медицинския контингент на Световната здравна организация, който пътуваше из страните на Третия свят, за да се бори с екзотични и

опасни болести. Пейдж и майка ѝ придружаваха д-р Тейлър, който оглавяваше екипа.

Двамата с Алфред имаха фантастично детство. В Индия тя се научи да говори на хинди. На двегодишна възраст вече знаеше, че бамбукът, от който бе направена колибата, дето живееха, се казва „баша“. Баща ѝ беше „горасахиб“ — бял човек, а тя „нани“ — малкото сестриче. Местните хора наричаха баща ѝ „абадхан“ — водач, или „баба“ — баща.

Когато родителите на Пейдж не бяха наблизо, тя пиеше „бханга“ — замайващо питие от листата на хашиша, и ядеше „чапати“ с „гхи“.

После тръгнаха за Африка. Към друго приключение!

Пейдж и Алфред свикнаха да се къпят в реки, в които имаше крокодили и хипопотами. Играеха с малки зебри, гепардчета и змии. Израснаха в кръгли колиби без прозорци, изплетени от клони и обмазани с глина, с утъпкани пръстени подове и конични покриви от слама. „Някога — заричаше се Пейдж — ще живея в истинска къща, в красива вилчка със зелена морава и бяла дъсчена ограда.“

За лекарите и сестрите ежедневието беше трудно и обезсърчаващо. За децата обаче бе едно неспирно приключение да живеят в земята на лъвовете, жирафите и слоновете. Те ходеха на училище в примитивни сгради от пепелинови панели или пък, когато такива липсваха, им наемаха частни учители.

Пейдж беше умно дете и попиваше всичко като гъба. Алфред я обожаваше.

— Някой ден ще се ожения за теб, Пейдж — каза ѝ, когато тя беше на дванадесет, а той — на четиринадесет години.

— И аз ще се омъжа за теб, Алфред.

Бяха две сериозни деца, възнамеряващи да прекарат остатъка от живота си заедно.

Лекарите от Световната здравна организация бяха безкористни, отдадени на професията си мъже и жени, посветили живота си на избраното поприще. Често работеха при почти невъзможни обстоятелства. В Африка трябваше да си съперничат с „вогеша“ — местните лечители, чиито примитивни церове се предаваха от баща на син и нерядко имаха смъртоносен ефект. Традиционният лек на

масаите за телесни рани бе „олкилорите“ — смесица от говежда кръв, сурово месо и извлек от някакъв тайнствен корен.

Децата от племето кикую ги лекуваха от едра шарка, като ги караха да прогонват болестта с пръчки.

— Престанете с — това говореше им д-р Тейлър. — То не помага.

— По-добро е, отколкото да ни бодете кожата с остри стоманени игли — отвърщаха му те.

Диспансерите представляваха наредени под дърветата маси, на които се правеха хирургическите операции. Лекарите преглеждаха стотици пациенти на ден и винаги ги чакаха дълги опашки от прокажени, туберкулозно болни, туземци с коклюш, едра шарка, дизентерия.

Пейдж и Алфред бяха неразделни. Когато поотраснаха, ходеха заедно на пазар в селото, което бе отдалечено на километри разстояние. И обсъждаха плановете си за бъдещето.

Медицината бе част от детството на Пейдж. Тя се научи да се грижи за пациентите, да бие инжекции и да дава лекарства и измисляше най-различни начини да помага на баща си.

Пейдж беше привързана към баща си. Кърт Тейлър бе най-грижливият и всеотдаен човек, когото познаваше. Той наистина обичаше хората и не пестеше сили да помага на онези, които имаха нужда от него, вдъхнал бе тази страст и на Пейдж. Въпреки продължителния работен ден той намираще време да прекарва с дъщеря си. Превръщаше неудобството на примитивните условия, при които живееха, в забава.

Отношението на Пейдж към майка ѝ беше различно. Майка ѝ беше хубавица от богато семейство. Хладната ѝ резервираност държеше Пейдж на разстояние. Да се омъжи за лекар, който ще работи из екзотични страни, ѝ се бе сторило романтично, но суровата действителност я бе озлобила. Тя не беше топла, любеща жена и на Пейдж ѝ се струваше, че все се оплаква.

„Защо трябваше да идваме в този забравен от Бога край, Кърт?“
„Хората тук живеят като животни. Ще се заразим от ужасните им

болести.“ „Защо да не можеш да практикуваш медицина в Съединените щати и да печелиш пари като другите лекари?“

И още, и още.

Колкото повече майка ѝ го упрекуваше, толкова повече Пейдж обожаваше баща си.

Когато бе на петнадесет години, майка ѝ избяга със собственика на голяма какаова плантация в Бразилия.

— Тя няма да се върне повече, нали? — попита Пейдж.

— Не, миличка. Съжалявам.

— Аз пък се радвам!

Не искаше да каже това. Болеше я, че майка ѝ не я беше грижа за нея и за баща ѝ, че ги беше изоставила.

Това преживяване още повече я сближи с Алфред Търнър. Заедно играеха, заедно ходеха на експедиции и споделяха мечтите си.

— Когато порасна, и аз ще стана лекар — довери ѝ Алфред. — Ще се оженим и ще работим заедно.

— И ще имаме много деца!

— Разбира се. Ако искаш.

В нощта, когато Пейдж навърши шестнадесет години, емоционалната близост, съпътствала ги в целия им досегашен живот, придоби ново измерение. Лекарите бяха извикани по спешност заради епидемия в малко селце в Източна Африка и в лагера бяха останали само Пейдж, Алфред и един готвач.

Те вечеряха и си легнаха. Но посред нощ Пейдж се събуди в колибата си от далечен тропот на бягащи животни. Тя лежеше и докато минутите се нижеха, а тропотът се приближаваше, взе да я обхваща страх. Дишането ѝ се учести. Никой не знаеше кога щяха да се върнат баща ѝ и другите.

Тя стана. Палатката на Алфред беше само на няколко метра. Ужасена, Пейдж вдигна платнището и се втурна вътре.

— Алфред!

Той седна, събуден начаса.

— Пейдж? Нещо лошо ли се е случило?

— Страх ме е. Мога ли да легна за малко при теб?

— Разбира се.

Те лежаха и слушаха как животните с трясък ломят храсталака.

След няколко минути звуците започнаха да се отдалечават.

Алфред усети топлото тяло на Пейдж до своето.

— Пейдж, мисля, че е по-добре да се върнеш в палатката си.

Тя почувства как твърдата му мъжественост се притиска в нея.

Смътният зов на съзряващите им тела изведнъж се превърна в неумолима потребност.

— Алфред.

— Да? — Гласът му беше дрезгав.

— Ние ще се женим, нали?

— Да.

— Тогава всичко е наред.

Заобикалящите ги звуци на джунглата изчезнаха и те започнаха да изучават и откриват един свят, който принадлежеше само на тях двамата. Бяха единствените, които се любеха в света, и се опиваха от това невероятно чудо.

Призори Пейдж се промъкна отново в палатката си и щастлива, си помисли: „Вече съм жена.“

От време на време Кърт Тейлър предлагаше на Пейдж да се върне в Съединените щати, за да живее с неговия брат в красивата му къща в Диърфийлд, на север от Чикаго.

— Защо? — питаше Пейдж.

— За да станеш истинска млада дама.

— Аз съм истинска млада дама.

— Истинските млади дами не дразнят маймуните и не се опитват да яздят малки зебри.

Отговорът ѝ винаги беше един и същ.

— Няма да те изоставя.

Когато Пейдж навърши седемнадесет години, екипът на Световната здравна организация замина за едно село в джунглите на Южна Африка да се бори с тифусна епидемия. Положението стана още по-гибелно, след като наскоро след пристигането на лекарите избухна

война между две местни племена. Предупредиха Кърт Тейлър да напусне.

— Не мога, за Бога. Имам пациенти, които ще умрат, ако ги изоставя.

Четири дни по-късно нападнаха селото. Пейдж и баща ѝ се свиваха в малката си колиба, вслушвайки се във виковете и изстрелите отвън.

Пейдж бе ужасена.

— Те ще ни убият!

Баща ѝ я прегърна.

— Нищо няма да ни сторят, миличка. Ние сме тук, за да им помогнем. Те знаят, че сме техни приятели.

Той беше прав.

Вождът на едно от племената нахлу в колибата с няколко воители.

— Не се тревожете. Ще ви пазим.

Така и направиха.

Стрелбата най-сетне стихна, но на сутринта Кърт Тейлър взе решение.

Пусна телеграма на брат си: „Изпращам Пейдж със следващия самолет. Ще пиша подробно. Моля посрещни я на летището.“

Когато научи това, Пейдж побесня. Закараха я, ридаеща бурно, до малкото прашно летище, където я чакаше самолет „Пайпър Къб“, за да я отведе до град, от който имаше рейс за Йоханесбург.

— Отпращаш ме, защото искаш да се отървеш от мен! — плачеше тя.

Баща ѝ я прегръщаше силно.

— Обичам те повече от всичко на света, бебчо. Ще ми липсваш всеки миг. Но скоро се връщам в Щатите и отново ще бъдем заедно.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Алфред също беше дошъл да изпрати Пейдж.

— Не се тревожи — каза ѝ той. — Ще дойда и ще те взема веднага щом мога. Ще ме чакаш ли?

Въпросът беше доста глупав след всичките тези години.

— Разбира се, че ще те чакам.

След три дни, когато самолетът кацна на аерогара „О’Хеър“ в Чикаго, я посрещна вуйчо ѝ Ричард. Пейдж никога не го беше

виждала. Знаеше само, че е много богат бизнесмен, чиято съпруга беше починала преди няколко години.

— Той е преуспелият в семейството — казваше винаги бащата на Пейдж.

Първите думи на вуйчо ѝ я смазаха.

— Съжалявам, че трябва да ти съобщя това, Пейдж, но току-що научих, че баща ти е бил убит в туземното въстание.

Целият ѝ свят се срути само за един миг. Болката беше толкова силна, че тя не беше сигурна дали ще може да я понесе. „Няма да се разплача пред вуйчо — преглъщаше сълзите си Пейдж. — Няма. Не трябваше да тръгвам. Връщам се обратно.“

В колата по пътя от летището тя наблюдаваше през прозореца натовареното движение.

— Мразя Чикаго.

— Защо, Пейдж?

— То е като джунгла.

Ричард не разреши на Пейдж да се върне в Африка за погребението на баща си и това я вбеси. Той се опита да ѝ обясни разумно.

— Пейдж, вече са погребали баща ти. Няма никакъв смисъл.

Смисъл обаче имаше. „Алфред е там.“

Няколко дни след пристигането вуйчо ѝ предложи да обсъдят нейното бъдеще.

— Няма какво да обсъждаме — осведоми го Пейдж. — Ще стана лекарка.

На двадесет и една години, след като завърши колеж, Пейдж подаде документи в десет медицински института и беше приета във всичките. Избра бостънския.

Бяха ѝ необходими два дни, за да се свърже по телефона с Алфред в Заир, където той работеше на половин ден с екип на Световната здравна организация.

Когато Пейдж му съобщи новината, той каза:

— Това е чудесно, миличка. Аз почти свърших медицинското си образование. Ще остана да поработя тук известно време, но след няколко години ще практикуваме заедно.

„Заедно“. Вълшебната думичка.

— Пейдж, закопнял съм за теб. Ако сваря да се измъкна за няколко дни, ще можеш ли да дойдеш на Хавайските острови?

Тя не се поколеба нито за миг.

— Да.

И двамата успяха. По-късно Пейдж можеше само да си представя колко му е било трудно да измине дългия път, ала той не спомена нищо за това.

Прекараха три невероятни дни в малък хотел на име „Съни Коув“ на Хавайските острови и като че ли никога не бяха се разделяли. На Пейдж толкова ѝ се искаше да помоли Алфред да замине с нея за Бостън, но съзнаваше колко егоистично щеше да бъде това. Работата му беше много по-важна.

Последния ден, докато се обличаха, Пейдж попита:

— Къде ще те пратят, Алфред?

— В Гамбия или може би в Бангладеш.

„За да спасява човешкия живот, за да помага на онези, които толкова отчаяно се нуждаят от него.“ Тя го прегърна силно и затвори очи. Не искаше да го пусне.

Като че ли прочел мислите ѝ, той се обади:

— Никога няма да те пусна да си отидеш.

Пейдж започна да учи в медицинския институт и редовно си кореспондираше с Алфред. Независимо в коя част на света се намираше, той успяваше да я поздрави за рождения ѝ ден и на Коледа по телефона. Точно в навечерието на Нова година, когато Пейдж беше във втори курс, Алфред ѝ телефонира.

— Пейдж?

— Миличък! Къде си?

— В Сенегал. Пресметнах, че е само на четиринадесет хиляди километра от хотел „Съни Коув“.

Трябваше ѝ минута да осъзнае думите му.

— Искаш да кажеш?...

— Можем ли да се срещнем на Хавайските острови за Нова година?

— О, да! Да!

Алфред пропътува почти половината свят, за да бъде с нея, и този път магията беше още по-силна. Времето спря и за двамата.

— Догодина ще оглавя собствен екип на СЗО — каза Алфред. — Когато завършиш института, искам да се оженим...

Успяха да се срещнат още веднъж, а когато не можеха да го правят, писмата им бяха мост през времето и пространството.

През всичките тези години той работеше като лекар в страните от Третия свят, вървеше по стъпките на баща си и на нейния баща, вършейки чудесната работа, която бяха вършили те. И сега най-сетне се връщаше при нея у дома.

Докато препрочиташе телеграмата на Алфред за пети път, Пейдж си помисли: „Той пристига в Сан Франциско!“

Кет и Хъни спяха в стаите си. Тя ги събуди.

— Алфред си идва! Той се връща! Ще бъде тук в неделя!

— Чудесно — промърмори Кет. — Но защо не ме събуди в неделя? Току-що легнах.

Хъни бе по-отзивчива. Тя седна в леглото и каза:

— Това е страхотно! Умирам да се запозная с него. От колко време не сте се виждали?

— Две години — отвърна Пейдж, но непрекъснато поддържахме връзка.

— Късметлийка си — въздъхна Кет. — Е, вече всички сме будни. Ще сложа кафе.

Трите седяха около кухненската маса.

— Защо не уредим тържество в чест на Алфред? — предложи Хъни. — За „добре дошъл на младоженеца“.

— Идеята не е лоша — съгласи се Кет.

— Ще отпразнуваме истински... с торта, балони... с всички салтанати!

— Ще му приготвим обяд тук — каза Хъни.

Кет поклати глава.

— Пробвах вече манджите ти. Ще поръчаме отвън.

До неделя оставаха четири дни и те прекарваха цялото си свободно време в обсъждане пристигането на Алфред. По чудо и трите бяха свободни от дежурство в неделя.

В събота Пейдж успя да иде на фризьор и козметик. Излезе да пазарува и хвърли доста пари за нова рокля.

— Добре ли изглеждам? Мислите ли, че ще му хареса?

— Изглеждаш страхотно! — увери я Хъни. — Надявам се, че те заслужава.

Пейдж се усмихна.

— Надявам се, че аз го заслужавам. Ще ви допадне. Той е фантастичен!

В неделя поръчаният от тях богат обяд бе сервиран на масата в трапезарията с бутилка изстудено шампанско. И трите стояха и чакаха нервно пристигането на Алфред.

В два часа се позвъни на вратата и Пейдж изтича до отвори. Беше Алфред. Малко изморен, малко поотслабнал. Но това беше нейният Алфред. До него стоеше брюнетка на около тридесет години.

— Пейдж! — възкликна Алфред.

Тя го прегърна. После се обърна към Хъни и Кет и каза гордо:

— Това е Алфред Търнър. Алфред, това са моите съквартирантки, Хъни Тафт и Кет Хънтър.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна Алфред. Той се обърна към жената до себе си. — А това е Карен Търнър. Моята съпруга.

Трите жени останаха като смразени.

— Съпругата ти ли? — бавно промълви Пейдж.

— Да. — Той сбърчи вежди. — Ти... ти не си ли получила писмото ми?

— Какво писмо?

— Писмото, което изпратих преди няколко седмици.

— Не...

— О! Аз... аз много съжалявам. Бях обяснил всичко в... но щом не си го получила... — Алфред замлъкна. — Наистина съжалявам, Пейдж. Толкова време сме разделени, че аз... И после срещнах Карен... знаеш как става...

— Зная как става — отвърна Пейдж като зашеметена. Обърна се към Карен и се усмихна насила. — Аз... надявам се да бъдете много щастливи с Алфред.

— Благодаря.

Настъпи неловко мълчание. Карен каза:

— Мисля, че е по-добре да си вървим, скъпи.

— Да. И аз така мисля — рече Кет.

Алфред прекара пръсти през косата си.

— Наистина съжалявам, Пейдж. Аз... е... довиждане.

— Довиждане, Алфред.

Трите жени гледаха подир новобрачните, докато те слязоха.

— Копеле такова! — възкликна Кет. — Ама че номер.

Очите на Пейдж се пълнеха със сълзи.

— Аз... той не е искал... искам да кажа... сигурно е обяснил всичко в писмото си.

Хъни прегърна Пейдж.

— Трябва да излезе закон всички мъже да бъдат кастрирани.

— Пия за това — каза Кет.

— Извинете ме — промълви Пейдж. Отиде бързо в стаята си и затвори вратата.

Не излезе оттам до края на деня.

През следващите няколко месеца Пейдж почти не се виждаше с Кет и Хъни. Закусваха набързо в кафенето и случайно се разминаваха по коридорите. Общуваха предимно чрез бележки, които оставяха в апартамента.

„Вечерята е в хладилника.“

„Микровълновата не работи.“

„Съжалявам, че нямах време да почистя.“

„Какво ще кажете трите да отидем някъде на вечеря в събота?“

Невъзможното работно време продължаваше да бъде наказание и изпитание за предела на издръжливостта на всички стажант-лекари.

За Пейдж това натоварване беше добре дошло. Не ѝ оставаше време да мисли за Алфред и за прекрасното им съвместно бъдеще, за което крояха планове. И въпреки всичко не можеше да го избие от главата си. Онова, което беше сторил, я изпълваше с дълбока мъка, която отказваше да се разсее. Тя се измъчваше с безплодната игра на „ами ако?“.

„Ами ако бях останала с Алфред в Африка?“

„Ами ако той беше дошъл в Чикаго с мен?“

„Ами ако не беше срещнал Карен?“

„Ами ако...“

В петък, когато Пейдж отиде в съблекалнята да си облече хирургическия костюм, на него бе написано с черен маркер „кучка“.

На другия ден, когато Пейдж потърси визитационния си дневник, той беше изчезнал. Изчезнали бяха всичките ѝ бележки. „Може да съм го забутала някъде“, помисли си Пейдж.

Но не си вярваше.

Светът извън болницата бе престанал да съществува. Пейдж научи, че Ирак ограбвал Кувейт, но тази новина бе изместена от нуждите на петнадесетгодишния ѝ пациент, който умираше от левкемия. В деня, когато Източна и Западна Германия се обединиха, Пейдж бе заета да спасява живота на един диабетик. Маргарет Тачър подаде оставка като министър-председателка на Англия, ала по-важно бе, че пациентът от 214 стая можеше отново да ходи.

Онова, което правеше труда ѝ поносим, бяха лекарите, с които работеше. С малки изключения те се бяха посветили на лечението на другите, на облекчаването на болките им, на спасяването на човешкия живот. Пейдж бе свидетел всеки ден на чудесата, които вършеха, и това я изпълваше с гордост.

Най-напрегнато бе в отделенията за бърза помощ. Те бяха винаги претъпкани с хора с най-различни травми.

Продължителното работно време в болницата и натоварването подлагаха лекарите и сестрите на огромно напрежение. Процентът на разводите сред лекарите бе невероятно висок и извънбрачните връзки бяха нещо обичайно.

Том Чан бе един от хората, които имаха проблеми. Той разказа за това на Пейдж, докато пиеше кафе.

— Аз издържам на работното време, но жена ми не може — довери ѝ той. — Оплаква се, че вече не ме вижда у дома и че съм се отчуждил от дъщеря ни. Права е. Не знам какво да правя.

— Жена ти идвала ли е в болницата?

— Не.

— Защо не я поканиш на обяд, Том? Да разбере какво вършиш тук и колко е важно.

Чан светна.

— Идеята не е лоша. Благодаря ти, Пейдж. Ще го сторя. Бих искал да ви запозная. Ще обядваш ли с нас?

— Ще ми бъде много приятно.

Съпругата на Чан, Сай, се оказа хубава млада жена, излъчваща класическата красота на всички времена. Чан я разведе из болницата и след това седнаха да обядват в кафенето с Пейдж.

Чан бе споменал на Пейдж, че Сай е родена и израсла в Хонконг.

— Харесва ли ви Сан Франциско? — попита Пейдж.

Последва кратко мълчание.

— Интересен град е — каза Сай учтиво, — ала аз тук се чувствам чужденка. Твърде голям е и твърде шумен.

— Но аз зная, че и Хонконг е голям и шумен.

— Родена съм в малко селце на един час път от Хонконг. Там няма шум и автомобили и всички съседи се познават. — Тя погледна към съпруга си. — Ние с Том и дъщеричката ни бяхме щастливи там. Остров Лама е много красив. Има бели плажове и малки чифлици, а наблизо е рибарското селце Сак Кву Ван. Толкова е спокойно.

Гласът ѝ преля от носталгия.

— Там прекарвахме със съпруга ми много време заедно, както би трябвало да живее едно семейство. Тук почти не го виждам.

Пейдж каза:

— Мисис Чан, знам, че сега ви е трудно, но след няколко години Том ще може да започне собствена практика и тогава работата му няма да е толкова напрегната.

Том хвана жена си за ръката.

— Виждаш ли? Всичко ще се нареди, Сай. Имай търпение.

— Разбирам — отвърна тя.

Ала в гласа ѝ не прозвуча убеденост.

Докато разговаряха, в кафенето влезе някакъв мъж и застана до вратата. Пейдж виждаше само главата му отзад. Сърцето ѝ заблъска лудо. Той се обърна. Беше съвсем непознат. Чан я гледаше.

— Добре ли си?

— Да — излъга Пейдж.

„Трябва да го забравя. Всичко свърши.“ Но все пак спомените за хубавите години, за веселбите, възбудата и любовта, която споделяха... „Как да забравя всичко това? Чудя се дали бих могла да убедя някой от лекарите тук да ми направи лоботомия.“

В коридора Пейдж се сблъска с Хъни. Хъни беше задъхана и изглеждаше разтревожена.

— Наред ли е всичко? — попита Пейдж.

Хъни се усмихна неловко.

— Да. Наред е. — И забърза нататък.

Хъни бе прикрепена към един лекуващ лекар на име Чарлс Айлър, известен в цялата болница като тиранин. Преди първата визитация той каза:

— Очаквах с нетърпение да поработя с вас, доктор Тафт. Доктор Уолас ми разказа за изключителния ви успех в медицинския институт. Разбрах, че ще практикувате вътрешни болести.

— Да.

— Добре. Значи ще останете с нас още три години.

Визитацията започна.

Първият пациент бе мексикански младеж. Д-р Айлър, пренебрегвайки останалите стажант-лекари, се обърна към Хъни.

— Мисля, че този случай ще ви бъде интересен, доктор Тафт. Пациентът има всички класически признаци и симптоми — анорексия, загуба на тегло, метален вкус в устата, умора, анемия, свръхраздрозителност и липса на координация. Каква е вашата диагноза? — И той се усмихна очаквателно.

Хъни го погледна за миг.

— Може да се направят няколко предположения, нали?

Д-р Айлър я погледна озадачен.

— Това е неопровержим случай на...

— Отравяне с олово? — намеси се един стажант-лекар.

— Точно така — каза д-р Айлър.

Хъни се усмихна.

— Разбира се. Отравяне с олово.

Д-р Айлър отново се обърна към нея.

— Как ще го лекувате?

— Ами има няколко различни метода на лечение, нали така? — отвърна Хъни уклончиво.

Обади се втори стажант-лекар.

— Ако пациентът е бил изложен продължително на оловното отравяне, трябва да се лекува като потенциален случай на енцефалопатия.

Д-р Айлър кимна.

— Вярно. Точно това правим. Коригираме обезводняването и смущенията в електролитния баланс и прилагаме халатотерапия.

Той погледна към Хъни. Тя кимна в знак на съгласие. Следващият пациент беше осемдесетгодишен. Очите му бяха

зачервени и клепачите слепнали.

— След малко ще се погрижим за очите ви — увери го д-р Айлър. — Как се чувствате?

— Не чак толкова зле за един старец.

Д-р Айлър отметна одеялото, за да открие подутото коляно и глезен на пациента. По ходилата му имаше рани.

Д-р Айлър се обърна към стажант-лекарите.

— Подутината е причинена от артрит. — Той впери поглед в Хъни. — В съчетание с раните и конюнктивита, сигурен съм, че знаете каква е диагнозата.

Хъни изрече бавно:

— Ами може да бъде... нали знаете...

— Синдром на Райтер — вметна друг стажант-лекар. — Причината е неизвестна. Обикновено се придружава с лека температура.

Д-р Айлър кимна.

— Вярно. — Той погледна към Хъни. — Какви са прогнозите?

Отговори другият стажант-лекар.

— Прогнозите са неясни. Може да се лекува с противовъзпалителни средства.

— Много добре — отвърна д-р Айлър.

Обиколиха още десетина пациенти и щом свършиха, Хъни каза на д-р Айлър:

— Доктор Айлър, може ли да поговорим насаме?

— Да. Елате в кабинета ми.

Когато седнаха, Хъни промълви:

— Зная, че сте разочарован от мен.

— Трябва да призная, че съм малко изненадан...

Хъни го прекъсна.

— Зная, доктор Айлър. Миналата нощ не съм мигнала. Да ви кажа правичката, толкова бях развълнувана, че ще работя с вас, че... просто не можах да заспя.

Той вдигна вежди учуден.

— О, разбирам. Сигурен бях, че трябва да има някаква причина за... Искам да кажа, че успехът ви в университета е толкова фантастичен. Какво ви накара да станете лекарка?

Хъни сведе поглед и продума тихо:

— Имах по-малък брат, който пострада при катастрофа. Лекарите направиха всичко възможно, за да го спасят, но той умря пред очите ми. Умираще дълго и аз се чувствах толкова безпомощна. Реших, че ще прекарам живота, помагайки на другите да оздравяват. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

„Колко е уязвима“, помисли си д-р Айлър.

— Радвам се, че поговорихме.

Хъни го погледна и си рече: „Значи ми повярва.“

В противоположната част на града репортери и телевизионни камери чакаха на улицата Лу Динето да излезе от съдебната зала, усмихнат и с вдигната за поздрав ръка — приветствие на царска особа към селяците. До него вървяха двама телохранители — единият висок и слаб, известен като Шадоу, другият набит и як, на име Райно. Както винаги Лу Динето бе облечен елегантно и скъпо, в сив копринен костюм и бяла риза, синя вратовръзка и обувки от алигаторска кожа. Дрехите трябваше да бъдат скроени добре, за да изглеждат прилично, защото той бе нисък и пълен, с криви крака. Винаги бе усмихнат и готов да подхвърли хаплива забележка на вестникарите, които обичаха да го цитират. Досега Динето три пъти бе подвеждан под отговорност и съден за най-различни престъпления — палеж, рекет, та дори и предумишлено убийство — и всеки път се измъкваше.

Когато напусна съдебната зала, един от репортерите извика:

— Знаехте ли, че ще ви оправдаят, мистър Динето?

Динето се изсмя.

— Разбира се, че знаех. Аз съм невинен бизнесмен. Поради липса на по-добро занимание правителството ме преследва. Затова плащаме толкова високи данъци.

Към него се насочи телевизионна камера. Лу Динето спря, за да се усмихне пред обектива.

— Мистър Динето, можете ли да обясните защо двамата свидетели, които трябваше да дадат показания срещу вас на процеса за предумишлено убийство, не се явиха?

— Разбира се, че мога — каза Динето. — Били са честни граждани, които са решили да не лъжесвидетелстват.

— Правителството твърди, че оглавявате мафията на Западното крайбрежие и че вие сте наредили...

— Единственото нещо, което нареждам, е къде да седнат клиентите в ресторанта ми. Искам на всички да им е удобно. — Той се усмихна на блъскащата се тълпа репортери. — Между другото, каня всички ви тази вечер в ресторанта на безплатна вечеря и питиета.

Той се запъти към мястото, където го чакаше дълга черна лимузина.

— Мистър Динето...

— Мистър Динето...

— Мистър Динето...

— Ще се видим тази вечер в ресторанта ми, момчета и момичета.

Всички го знаете къде е.

И Лу Динето се настани в колата с усмивка и вдигната за поздрав ръка. Райно затвори вратата на лимузината и седна отпред. Шадоу се плъзна зад волана.

— Беше страхотно, шефе! — каза Райно. — Ти наистина знаеш как да се оправяш с тези нули.

— Накъде? — попита Шадоу.

— У дома. Ще ми се да взема гореща вана и да хапна една хубава пържола.

Колата потегли.

— Не ми хареса този въпрос за свидетелите — намръщи се Динето. — Сигурни ли сте, че никога няма?...

— Не, освен ако не могат да говорят под вода, шефе.

Динето кимна.

— Добре.

Лимузината фучеше по Филмор Стрийт. Динето каза:

— Видяхте ли му физиономията на районния прокурор, когато съдията отхвърли...

Точно пред лимузината изскочи кученце. Шадоу завъртя рязко волана, за да не го сгази, и натисна силно спирачките. Колата се качи на бордюра и се заби в един електрически стълб. Главата на Райно се удари в предното стъкло.

— Какво, по дяволите, правиш? — изрева Динето. — Да не се опитваш да ме убиеш?

Шадоу трепереше.

— Съжалявам, шефе. Едно куче притича пред колата...

— И ти реши, че неговият живот е по-важен от моя, така ли? Глупав задник такъв!

Райно стенеше. Обърна се и Динето видя кръвта, която течеше от голямата порезна рана на челото му.

— За Бога! — изкрещя Динето. — Виж какво направи!

— Нищо ми няма — промърмори Райно.

— Как ли пък не! — Динето се обърна към Шадоу. — Закарай го в болница.

Шадоу свали лимузината на заден ход от тротоара.

— „Ембаркадеро“ е само на няколко пресечки оттук. Ще го заведем в отделението за бърза помощ.

— Добре, шефе.

Динето потъна отново в седалката си.

— Куче! — възкликна отвратен. — Исусе!

Кет беше в отделението за бърза помощ, когато влязоха Динето, Шадоу и Райно. Раната на Райно силно кървеше.

Динето извика на Кет:

— Хей, ти!

Кет го погледна.

— На мен ли говорите?

— На кого друго, по дяволите, мислиш, че говоря? Този човек е, с кървяща рана. Оправете го веднага.

— Преди него има още петима души — каза Кет тихо. — Ще трябва да си изчака реда.

— Никого няма да чака — отвърна Динето. — Погрижи се за него веднага.

Кет отиде до Райно и го прегледа. Взе парче памук и го притисна до порезната рана.

— Дръжте това така. Сега ще се върна.

— Казах да се погрижите за него незабавно — озъби се Динето.

Кет се обърна към Динето.

— Това е болнично отделение за бърза помощ. Аз съм дежурният лекар. Така че или не вдигайте шум, или напуснете.

Шадоу отрони:

— Мис, не знаете с кого разговаряте. По-добре да направите така, както ви казва този човек. Това е мистър Лу Динето.

— Сега, след като се запознахме — рече Динето нетърпеливо, — погрижете се за моя човек.

— Вие май имате проблеми със слуха — отвърна Кет. — Ще повторя още веднъж. Пазете тишина или напуснете. Чакат ме

пациенти.

— Не можете така да говорите... — подхвана Райно.

Динето се обърна към него.

— Замълчи! — Той погледна отново Кет и тонът му се смени. —

Много ще съм ви благодарен, ако се заемете с него колкото се може по-бързо.

— Ще направя всичко възможно. — Кет сложи Райно да седне на една кушетка. — Легнете. След малко ще дойда. — Погледна към Динето. — Там в ъгъла има-столове. — И се отправи решително към другия край на отделението.

— Исусе — каза Шадоу. — Тя няма представа кой си.

— Не мисля, че това щеше да промени нещо. Тази е еркек.

След петнадесет минути Кет се върна при Райно и го прегледа.

— Няма сътресение — обяви. — Имате късмет. Само сте се порязали зле.

Динето наблюдаваше как Кет умело налага шевове по челото на Райно.

Когато свърши, тя каза:

— Скоро ще заздравее. Елате след пет дни да ви махна конците.

Динето се приближи и огледа челото на Райно.

— Справихте се страхотно добре.

— Благодаря — отвърна Кет. — А сега ще ме извините...

— Чакай малко — промълви Динето. Обърна се към Шадоу. —

Дай ѝ една стотачка.

Шадоу извади от джоба си сто долара.

— Ето.

— Касата е отвън.

— Това не е за болницата. Това е за теб.

— Не, благодаря.

Динето внимателно проследи с поглед Кет, която се отдалечи и се зае с друг пациент. Шадоу каза:

— Може би не беше достатъчно, шефе?

Динето поклати глава.

— Това е едно независимо парче. Харесва ми. — Помълча малко.
— Док Еванс се пенсионира, нали?

— Да.

— Добре. Искам да разучиш всичко, което можеш, за тази лекарка.

— Що?

— За да я понатиснем. Мисля, че ще ни потрябва.

Болниците се управляват от медицинските сестри. Старшата сестра Маргарет Спенсър работеше в „Ембаркадеро“ от двадесет години и знаеше къде бяха заровени всички трупове — буквално и фигуративно. Сестра Спенсър въртеше болницата и лекарите, които не признаваха това, ги чакаха неприятности. Тя знаеше кои лекари вземат наркотици и кои са пристрастени към алкохола, кои са некомпетентни и кои заслужават подкрепата ѝ. Отговаряше за всички сестри, включително и за операционните. Маргарет Спенсър решаваше коя сестра в коя операционна да иде и тъй като сестрите варираха от незаменими до некомпетентни, струваше си лекарите да се разбират с нея. В нейна власт бе да прати калпава операционна сестра на сложна бъбречна операция или пък, ако харесваше лекаря, да му включи в екипа най-кадърната сестра за просто отстраняване на сливици. Сред многобройните предразсъдъци на Маргарет Спенсър бе и антипатията ѝ към жени лекарки и към цветнокожи.

Кет Хънтър беше цветнокожа лекарка.

На Кет никак не ѝ беше лесно. Нищо не ѝ казваха и не вършеха открито и въпреки това предразсъдъците действаха, макар и по твърде фин начин, за да бъдат посочени с пръст. Сестрите, които искаше, бяха заети, онези, дето ѝ изпращаха, бяха посредствени. Кет откри, че често я караха да преглежда клинично болните мъже от венерически болести. На първите няколко случая реагира като на нещо обичайно, но когато един ден ѝ се струпаха пет-шест, обхванаха я подозрения.

В обедната почивка тя каза на Пейдж:

— Преглеждала ли си много мъже с венерически болести?

Пейдж се замисли за момент.

— Миналата седмица един. Санитар.

„Ще трябва да предприема нещо“, помисли си Кет.

Сестра Спенсър възнамеряваше да се отърве от д-р Хънтър, като направи живота ѝ толкова неприятен, че да бъде принудена да напусне,

но не бе взела под внимание колко отдадена бе Кет на професията си и колко способна бе тя. Лека-полека Кет печелеше на своя страна хората, с които работеше. Имаше природна дарба, която впечатляваше и колегите, и пациентите ѝ. Истинската ѝ победа обаче дойде след онова, което се разчу из болницата като номера със свинската кръв.

Една сутрин Кет минаваше на визитация с един старши стажант-лекар на име Дъндас. Стояха до леглото на пациент, който беше в безсъзнание.

— Мистър Леви е претърпял автомобилна катастрофа — събщи Дъндас на по-младите стажант-лекари. — Изгубил е много кръв и се нуждае от незабавно кръвопреливане. В момента в болницата не достига кръв. Този човек има близки, но те отказват да дадат кръв за преливане. Направо да побеснееш.

— Къде е семейството му? — попита Кет.

— В чакалнята за посетители — каза д-р Дъндас.

— Имаш ли нещо против да поговоря с тях? — предложи Кет.

— Няма да помогне. Вече опитах. Те са решили твърдо.

Когато визитацията свърши, Кет отиде в чакалнята. Съпругата, големият син и дъщерята на пациента бяха там. Синът носеше плътно прилепващата черна шапчица на правоверен евреин и ритуалния молитвен шал.

— Мисис Леви? — обърна се Кет към жената.

Тя се изправи.

— Как е съпругът ми? Ще го оперират ли?

— Да — отвърна Кет.

— Само не ни карайте да даваме кръв. Твърде е опасно сега с този СПИН и какво ли още не.

— Мисис Леви — каза Кет, — не можете да се заразите със СПИН, като давате кръв. Не е въз...

— Не ме убеждавайте! Аз чета вестници. Знам за какво говоря.

Кет я изгледа.

— Виждам. Е добре, мисис Леви. В болницата в момента не достига кръв, но ние решихме проблема.

— Чудесно.

— Ще прелеем на съпруга ви свинска кръв.

Майката и синът бяха шокирани.

— *Какво?*

— Свинска кръв — повтори Кет бодро. — Сигурно няма да му навреди.

Тя понечи да си тръгне.

— Чакайте малко! — извика мисис Леви.

— Да? — спря се Кет.

— Аз, мм... дайте ни минутка, моля ви.

— Разбира се.

След четвърт час Кет отиде при д-р Дъндас.

— Няма какво да се притесняваш повече за семейството на мистър Леви. Те всички с удоволствие ще дарят кръв.

Историята веднага се разчу из болницата. Лекарите и сестрите, които досега не обръщаха внимание на Кет, си поставиха за цел да разменят с нея по няколко думи.

След ден-два Кет влезе в частната стая на Том Ленард — пациент е язва. Той си похапваше обилен обяд, донесен от близкия магазин за деликатеси.

Кет се доближи до леглото му.

— Какво правите?

Той я погледна и се усмихна.

— Обядвам като хората, за разнообразие. Искате ли да хапнете с мен? Има достатъчно.

Кет позвъни да дойде сестрата.

— Да, докторе?

— Изнесете оттук тази храна. Мистър Ленард е на строга болнична диета. Не сте ли видели картона му?

— Да, но той настояваше...

— Махнете я, моля ви.

— Хей! Чакайте малко! — запротестира Ленард. — Не мога да ям болничните буламачи!

— Ще ги ядете, ако искате да се отървете от язвата си. — Кет погледна сестрата. — Изнесете подноса.

След тридесет минути я привикаха в кабинета на административния директор.

— Искали сте да ме видите, доктор Уолас?

— Да, седнете. Том Ленард е един от вашите пациенти, нали?

— Точно така. Днес го заварих да обядва със запечен сандвич с пастърма и туршия и картофена салата с много подправки и...

— И му взехте храната.

— Разбира се.

Уолас се наведе напред.

— Докторе, може би не знаете, че Том Ленард е в надзорния съвет на болницата. Държим да бъде доволен. Разбирате ли какво искам да кажа?

Кет го погледна и отвърна упорито:

— Не, сър.

Той премигна.

— Какво?

— Струва ми се, че за да бъде доволен, Том Ленард трябва да оздравее. Няма да се излекува, ако тормози така стомаха си.

Бенджамин Уолас се насили да се усмихне.

— Защо не оставим той да вземе решение?

Кет стана.

— Защото аз съм неговият лекар. Има ли нещо друго?

— Аз... мм... не. Това е всичко.

Кет излезе от кабинета.

Бенджамин Уолас остана като халосан. „Жени лекарки!“

Кет беше дежурна, когато ѝ се обадиха.

— Доктор Хънтър, мисля, че ще е добре да дойдете в стая 320.

— Веднага идвам.

Пациентката в стая 320 беше мисис Молой — осемдесетгодишна жена, болна от рак, с лоша прогноза. Когато Кет се приближи до вратата, чу отвътре спорещи високо гласове. Влезе.

Мисис Молой лежеше, натъпкана с обезболяващи лекарства, но в съзнание. В стаята бяха синът и двете ѝ дъщери.

Синът казваше:

— Според мен трябва да разделим собствеността на три.

— Не! — възрази една от дъщерите. — Ние с Лори се грижехме за мама. Кой ѝ готвеше и чистеше? Ние! Е, имаме право на парите ѝ и...

— Аз съм не по-малко нейна плът и кръв от вас! — изкрещя мъжът.

Мисис Молой лежеше безпомощно в леглото и слушаше.

Кет се вбеси.

— Извинете — каза тя.

Една от жените я погледна.

— Елате по-късно, сестра. Заети сме.

— Това е моя пациентка. Давам ви десет секунди да напуснете стаята. Можете да отидете в чакалнята за посетители. Излезте, докато не съм викнала охраната да ви изхвърли — закани се Кет сърдито.

Мъжът се опита да каже нещо, но погледът ѝ го спря. Той се обърна към сестрите си.

— Можем да говорим навън.

Кет ги изгледа, докато излизаха. Надвеси се над мисис Молой и я погали по главата.

— Не говореха сериозно — прошепна ѝ тя.

Седна до леглото и хванала ръката на старицата, я изчака да се унесе в сън.

„Всички умираме — помисли си Кет. — Забрави какво казва Дилан Томас. Номерът е да потънеш кротко в добрата нощ.“

Кет бе насред някаква манипулация, когато в палатата влезе един санитар.

— Спешно ви търсят на регистратурата, докторке.

Тя сви вежди.

— Благодаря. — Обърна се към пациента, който беше целият в гипс и с вдигнати за разтягане крака. — Веднага се връщам.

В коридора вдигна слушалката на телефона на сестринския пост.

— Ало?

— Здравсти, сестричке.

— Майк! — Зарадва се, че го чува, но радостта ѝ веднага премина в тревога. — Майк, казах ти никога да не ме търсиш тук. Знаеш телефонния номер на апартамента, ако...

— Хей, съжалявам. Това не може да чака. Имам малък проблем.

Кет разбра какво ще последва.

— Взех назаем малко пари от едного, за да инвестирам в един бизнес...

Кет не си даде труд да попита какъв бизнес.

— И той се провали.

— Да. И сега си иска парите.

— Колко, Майк?

— Ами ако можеш да ми пратиш пет хиляди...

— *Какво!*

Сестрата погледна Кет с любопитство. „Пет хиляди долара.“ Кет понижи глас.

— Нямам толкова. Мога... мога да ти пратя сега половината, а останалите след няколко седмици. Така добре ли е?

— Предполагам. Мразя да те безпокоя, сестричке, ама нали знаеш как става.

Кет знаеше много точно как става. Брат ѝ беше на двадесет и две години и вечно се замесваше в тайнствени сделки. Членуваше в някакви банди и само Господ знаеше с какво се занимаваха, но Кет се чувстваше отговорна за него. „Вината е само моя — помисли си тя. — Ако не бях избягала от къщи и не бях го изоставила...“

— Не се забърквай в неприятности, Майк. Обичам те.

— И аз те обичам, Кет.

„Ще трябва някак си да му набавя тези пари — рече си Кет. — Само Майк ми е останал в целия свят.“

Д-р Айлър отново очакваше с нетърпение да работи с Хъни Тафт. Беше ѝ простил нескъпосното представяне и всъщност беше поласкан, че така се прекланяше пред него. Но сега, когато отново минаваха на визитация, Хъни стоеше най-отзад, зад всички стажант-лекари, и не проявяваше желание да отговаря на въпросите му.

Тридесет минути след края на визитацията д-р Айлър седеше в кабинета на Бенджамин Уолас.

— Какво има? — попита Уолас.

— Ами доктор Тафт.

Уолас го погледна с искрена изненада.

— Доктор Тафт ли? Та тя дойде с най-добрите препоръки, които някога съм виждал.

— Точно това ме озадачава — каза д-р Айлър. — Подочух и от другите стажант-лекари, че поставя неточни диагнози и допуска сериозни грешки. Бих искал да знам какво, по дяволите, става?

— Не разбирам. Била е в първокласен медицински институт.

— Може би трябва да се обадите на декана на института — предложи д-р Айлър.

— Това е Джим Пеарсън. Той е свестен човек. Ще му позвъня.

След няколко минути Уолас говореше с Джим Пеарсън по телефона. Размениха си любезности и тогава Уолас каза:

— Обаждам ти се заради Бети Лу Тафт.

Последва кратко мълчание.

— Да?

— Тук като че ли изникнаха около нея някои проблеми, Джим. Приехме я с чудесните ти препоръки.

— Точно така.

— Всъщност пред мен е характеристиката ѝ, написана от теб. В нея твърдиш, че била една от най-блестящите студентки, които някога си имал.

— Абсолютно вярно.

— И че ще бъде гордост за медицинската професия.

— Да.

— Имал ли си някакви съмнения относно...?

— Никакви — отвърна д-р Пеарсън твърдо. — Никакви. Може би е малко нервна. Но ако ѝ дадете възможност, сигурен съм, че ще се справи.

— Е, ценя мнението ти. С положителност ще ѝ предоставим всички възможности. Благодаря ти.

— Няма защо. — И той затвори.

Джим Пеарсън седеше и се мразеше за стореното. „Но съпругата и децата ми са над всичко.“

Хъни Тафт имаше нещастieto да се роди в семейство на натегачи. Красивият ѝ баща бе основател и президент на голяма компютърна компания в Мемфис, Тенеси, хубавичката ѝ майка бе учен генетик, а двете по-големи сестри близначки на Хъни бяха също толкова привлекателни, умни и амбициозни като родителите си. Семейство Тафт бе едно от най-видните в Мемфис.

Хъни се появи в недотам удобно време, когато сестрите ѝ бяха шестгодишни.

— Хъни беше малкото ни произшествие — разказваше майка ѝ на приятелките си. — Аз исках аборт, но Фред беше против. Сега съжалява.

Докато сестрите на Хъни бяха страхотни, тя беше невзрачна. Докато те бяха блестящи, тя беше посредствена. Сестрите ѝ проговориха на девет месеца. Хъни не отронваше дума почти до двегодишна възраст.

— Наричаме я „чучелото“ — смееше се баща ѝ. — Хъни е грозното пате на семейство Тафт. Само дето не вярвам, че ще се превърне в лебед.

Не че Хъни беше грозна, но не беше и хубава. Беше най-обикновена, със слабо опънато лице, права руса коса и незавидна фигура. Хъни обаче притежаваше невероятно благ и слънчев характер — качество, което не се ценеше особено в семейство на конкурентоспособни натегачи.

Открай време, откакто се помнеше, най-голямото желание на Хъни бе да угоди на родителите и сестрите си и да ги накара да я обичат. Усилията ѝ бяха напразни. Родителите ѝ бяха ангажирани с кариерите си, сестрите ѝ бяха заети да печелят конкурси за красота и стипендии. В допълнение на всички нещастия на Хъни тя бе извънредно срамежлива. Съзнателно или не, семейството ѝ бе насадило у нея дълбоко чувство за непълноценност.

В гимназията Хъни бе известна като „Невзрачницата“. Ходеше на училищните танцови забави и тържества сама и се усмихваше, и се

стараеше да не показва колко е нещастна, защото не искаше да разваля ничие настроение. Гледаше как сестрите ѝ идваха да ги вземат от дома най-известните момчета в училище, а после се оттегляше в своята пуста стая да си пише домашните.

И да се опитва да не заплаче.

В края на седмицата и по време на летните ваканции Хъни припечелваше джобни пари като детегледачка. Обичаше да се грижи за децата и те я обожаваха.

Когато не се занимаваше с това, обикаляше да разглежда Мемфис сама. Посети „Грейсланд“, където бе живял Елвис Пресли, разхождаше се по Бийл Стрийт, откъдето бе тръгнал блусът. Скиташе из музея „Пинк Палас“ и Планетариума с ревящия, тежко стъпващ динозавър. Ходеше и в аквариума.

И винаги сама.

Не съзнаваше, че животът ѝ бе на път драстично да се промени.

Хъни знаеше, че много от съученичките ѝ имаха любовни връзки. Те неспирно обсъждаха това в училище.

— Спала ли си с Рики? Той е най-добрият!...

— Джо е спец по оргазмите...

— Снощи излязох с Томи. Изтощена съм. Какво животно! Тази вечер пак ще се срещнем...

Хъни стоеше и слушаше разговорите им и се изпълваше със сладко-горчива завист и чувството, че никога няма да узнае какво е това секс. „Кому ли съм нужна?“, мислеше си тя.

Една петъчна вечер в училището имаше танцова забава. Хъни не смяташе да ходи, но баща ѝ каза:

— Знаеш ли, тревожа се. От сестрите ти чувам, че все подпираш стените и че не искаш да отидеш на забавата, защото нямаш кавалер.

Хъни се изчерви.

— Това не е вярно — рече тя. — Имам си кавалер и ще ходя.

„Само да не ме попита кой е“, молеше се тя. Той не я попита.

И Хъни се намери на забавата да седи в обичайния си ъгъл и да гледа как другите танцуват и страхотно се забавляват.

И тогава се случи чудото.

Роджър Мертън — капитанът на футболния отбор и най-известното момче в училище, се караше на дансинга с гаджето си. Беше пил.

— Ти си едно калпаво и егоистично копеле! — каза му тя.

— А пък ти си тъпа кучка!

— Ходи се чукай бе.

— Няма защо да се чукам, Сали. Винаги мога да чукам някоя друга. Която си поискам.

— Хайде де! — И тя разгневена напусна дансинга.

Без да иска, Хъни чу разговора им.

Мертън срещна погледа ѝ.

— Какво, по дяволите, зяпаш? — Той заваляше думите.

— Нищо — отвърна му тя.

— Ще ѝ покажа на тази кучка. Мислиш, че няма да ѝ покажа ли?

— Аз... да.

— Не знаеш само колко си права. Хай' да пийнем по нещо.

Хъни се поколеба. Мертън очевидно беше пиян.

— Ами аз не...

— Страхотно. Имам бутилка в колата.

— Наистина не мисля, че...

Но той я бе хванал за ръка и я извеждаше от помещението. Тя не се дърпаше, защото не искаше да прави сцени и да го поставя в неудобно положение.

Навън Хъни се опита да си освободи ръката.

— Роджър, не смятам, че идеята ти е добра. Аз...

— Какво, по дяволите, ти става... страх ли те е?

— Не, аз...

— Добре тогава. Ела.

Той я заведе до колата си и отвори вратата. Хъни поспря за миг.

— Влизай.

— Само за малко — каза Хъни.

Влезе в колата, защото не искаше да разсърди Роджър. Той се качи до нея.

— Ще ѝ покажем на тази тъпа филия, нали? — Протегна ѝ бутилка бърбън. — Ето.

Хъни беше пила до момента само веднъж алкохол и бе отвратена. Не ѝ се щеше обаче да засегне Роджър. Погледна го и неохотно отпи малко.

— Ти си окей — каза ѝ той. — Отскоро ли си в това училище, а? Имаха заедно цели три часа седмично.

— Не — смотолеви Хъни. — Аз...

Роджър се наведе и започна да я опипва по гърдите. Стресната, Хъни се дръпна.

— Хей! Хайде. Не искаш ли да ми направиш удоволствие? — попита той.

Това беше магическата фраза. Хъни желаше да угоди на всички и ако този беше начинът...

На неудобната задна седалка в колата на Мертън Хъни за пръв път прави секс и това ѝ разкри невероятен нов свят. Сексът не ѝ се понрави особено, но какво значение имаше. Важното беше, че Мертън получаваше от него удоволствие. Всъщност Хъни остана смаяна каква страхотна наслада му достави. Той като че ли изпадна в екстаз. Никога не беше виждала някой да изпитва такова удоволствие от нещо. „Значи това е начинът да се угоди на един мъж“, помисли си Хъни.

Беше като прозрение свише.

Хъни не можеше да избие от главата си чудото на случилото се. Лежеше в леглото и си спомняше твърдия член на Мертън, притиснат вътре в нея, все по-бързите му движения и после как започна да стене: „О, да, да... Исусе, фантастична си, Сали...“

Дори и това не подразни Хъни. Тя бе угодила на капитана на футболния отбор! Най-известното момче в училището! „И дори без да знам какво правя — помисли си Хъни. — Ако наистина се науча как да угаждам на мъжете...“

И тогава Хъни получи второто си прозрение свише.

На другата сутрин Хъни отиде в „Ковчежето на удоволствията“ — книжарница за порнографски издания на Поплар Стрийт, и си купи

пет-шест наръчника по еротика. Донесе ги тайно у дома и ги прочете необезпокоявана в стаята си. Бе потресена от онова, което научи.

Тя изгълта „Уханната градина“ и „Кама сутра“, „Тибетското изкуство да любиш“ и „Алхимия на екстаза“. Сетне се върна за още книги.

Изучаваше възбуждащите снимки на тридесет и седемте пози за правене на любов и разбра какво значи „полумесеца“, „кръг“, „лотосов цвят“ и „облачета“, както и как се бие масло.

Хъни стана специалистка по осемте вида орален секс и шестнадесетте пътечки към удоволствието, и екстаза от наниза топчета. Знаеше как да накара един мъж да направи „каруна“, за да подсили удоволствието си. Поне на теория.

Почувства се готова да приложи познанията си на практика.

В „Кама сутра“ имаше няколко глави за афродизиациите, които могат да възбудят един мъж, но тъй като Хъни нямаше представа къде би могла да се сдобие с *Hedysarum gangeticum*, растението „кширика“ или *Xanthochymus pictorius*, измисли си собствени заместители.

Когато през следващата седмица видя Роджър Мертън в час, тя отиде при него и му каза:

— Онази нощ наистина ми достави удоволствие. Можем ли да го направим пак?

Трябваше му малко време да се сети коя е.

— О, разбира се. Защо не? Нашите тази вечер не са вкъщи. Намини към осем часа.

Когато вечерта Хъни пристигна в дома на семейство Мертън, носеше със себе си малко бурканче с кленов сироп.

— Това за какво е? — попита я Мертън.

— Ще ти покажа — отвърна Хъни.

И му показа.

На другия ден Мертън разправяше на приятелите си в училище за Хъни.

— Невероятна е — каза той. — Няма да повярвате какво може да направи с малко топъл сироп!

Следобеда половин дузина момчета пожелаха да си уредят среща с Хъни. От този момент нататък тя излизаше всяка вечер. Момчетата

бяха много доволни, а това правеше доволна и нея.

Родителите на Хъни се зарадваха на внезапната популярност на дъщеря си.

— На нашето момиченце му трябваше малко време, за да разцъфне — каза баща ѝ гордо. — Сега вече е истински член на семейство Тафт!

Хъни винаги бе имала слаби бележки по математика и знаеше, че нищо не е направила на последното си контролно. Учителят ѝ по математика мистър Янсън бе ерген и живееше близо до училището. Една вечер Хъни го навести. Той отвори вратата и я погледна изненадано.

— Хъни! Какво правиш тук?

— Нуждая се от вашата помощ — каза тя. — Баща ми ще ме убие, ако се проваля по математика. Донесох някои задачи и се чудех дали ще имате нещо против да ги прегледаме заедно.

Той се поколеба за миг.

— Необичайно е, но... добре.

Мистър Янсън харесваше Хъни. Тя не приличаше на другите момичета в класа. Те бяха груби и безразлични, докато Хъни беше чувствителна и внимателна и винаги се мъчеше да угоди. Искаше му се да има по-изявени математически способности.

Мистър Янсън седна на дивана до Хъни и започна да обяснява сложните хитрости на логаритмите.

Хъни не се интересуваше от логаритми. Докато той говореше, тя се примъкваше все по-близо до него. Задиша във врата и ухото му и преди да разбере какво става, мистър Янсън откри, че ципът на панталоните му е разкопчан.

Той погледна смаяно Хъни.

— Какво правиш?

— Желая ви от първия път, когато ви видях — каза Хъни.

Отвори чантичката си и извади малка кутия с бита сметана.

— Какво е това?

— Нека да ви покажа...

Хъни получи най-високата оценка по математика.

Не само използваните от Хъни аксесоари я правеха толкова популярна, но също и познанията, получени от древните книги по еротика, които беше прочела. Радваше партньорите си с техника, каквата не бяха ѝ сънували, хилядолетна и отдавна забравена. Тя внасяше нов смисъл в думата „екстаз“.

Успехът на Хъни рязко се повиши и внезапно тя стана по-търсена от сестрите си, когато бяха ученички. Водеха Хъни на вечеря в „Прайвит Ай“ и „Бомбай Байсикъл Клъб“ и посещаваха с нея „Айс Капейдс“ и „Мемфис Мол“. Караше с момчетата ски на Седар Клиф и правеше въздушни лупинги на летище „Ландис“.

В колежа Хъни водеше също толкова интензивен светски живот. Веднъж на вечеря баща ѝ каза:

— Скоро ще се дипломираш. Време е да помислим за бъдещето ти. Знаеш ли с какво искаш да се занимаваш?

Тя отговори веднага.

— Искам да стана медицинска сестра.

Лицето на баща ѝ почервеня.

— Искаш да кажеш лекар.

— Не, татко, аз...

— Ти си член на семейство Тафт. Ако ще се занимаваш с медицина, ще станеш лекар. Ясно ли е?

— Да, татко.

Хъни говореше сериозно, когато обясни на баща си, че желае да стане медицинска сестра. Тя обичаше да се грижи за хората, да им помага и да ги обгражда с внимание. Мисълта да работи като лекарка и да носи отговорност за живота на другите я ужасяваше. Но знаеше, че не бива да разочарова баща си. „Член си на семейство Тафт.“

Успехът на Хъни в колежа не беше достатъчно висок, за да влезе в медицинския институт, ала връзките на баща ѝ бяха достатъчни. Той бе щедър дарител на медицинския институт в Ноксвил, Тенеси. Срещна се с декана му д-р Джим Пеарсън.

— Искате голяма услуга — каза му Пеарсън, — но ще ви кажа какво ще направя. Ще приема Хъни за пробен период. Ако след шест месеца разберем, че не може да продължи, ще трябва да я освободим.

— Съвсем справедливо. Тя ще ви изненада.

Той беше прав.

Бащата на Хъни уреди в Ноксвил тя да живее при негов братовчед, преподобния Дъглас Липтън.

Дъглас Липтън бе пастор на баптистката църква, към шестдесетгодишен, жена му бе с десет години постара от него.

Пасторът много се зарадва, че Хъни ще живее при тях.

— Като глътка чист въздух е — каза той на жена си.

Никога не беше виждал човек, който толкова много желае да угоди.

Хъни се справяше сравнително добре в медицинския институт, но не това беше призванието ѝ. Следваше само за да угоди на баща си.

Преподавателите я обичаха. Хъни излъчваше истинска доброта и те искаха тя да успее.

По ирония на съдбата бе особено слаба по анатомия. На осмата седмица преподавателят я повика при себе си.

— Страхувам се, че ще трябва да те скъсам — каза той с нежелание.

„Не бива да се проваля — помисли си Хъни. — Не мога да изложя татко. Какво би ме посъветвал Бокачо?“ Хъни се приближи до преподавателя си.

— Дойдох в този институт заради вас. Толкова бях чувала за вас. — Тя се премести още по-близо. — Искам да стана като вас. — И още по-близо. — Лекарската професия е всичко за мен. — И още по-близо. — Моля ви, помогнете ми...

Когато напусна кабинета му след час, Хъни знаеше отговорите за следващия си изпит.

Преди да завърши медицинския институт, Хъни съблазни неколцина от преподавателите. В нея имаше някаква безпомощност, на която не можеха да устоят. Всички оставаха с впечатлението, че не тя, а те са я прелъстили, и се чувстваха виновни, задето са се възползвали от невинността ѝ.

Д-р Джим Пеарсън последен се предаде пред Хъни. Беше заинтригуван от онова, което чуваше за нея. Носеха се слухове за

изключителните ѝ сексуални умения. Един ден той изпрати да я повикат, за да обсъдят успеха ѝ. Тя донесе със себе си кутийка с пудра захар и преди да изтече следобедът, д-р Пеарсън бе налупал въдицата като всички останали. Хъни го караше да се чувства млад и ненаситен. Като крал, който я е подчинил и я е направил своя робиня.

Опита се да не мисли за жена си и децата си.

Хъни наистина обичаше преподобния Дъглас Липтън и я огорчаваше това, че съпругата му бе сдържана, фригидна жена, която винаги го критикуваше. На Хъни ѝ беше жал за пастора. „Той не заслужава подобно отношение — мислеше си тя. — Има нужда от утеха.“

Веднъж посред нощ, когато мисис Липтън бе заминала на гости на сестра си, Хъни влезе в спалнята на съпруга ѝ. Беше гола.

— Дъглас...

Той отвори очи.

— Хъни? Добре ли си?

— Не — отвърна тя. — Мога ли да поговоря с теб?

— Разбира се. — Той протегна ръка да запали лампата.

— Недей да светваш. — Тя се мушна в леглото при него.

— Какво има? Да не би да се чувстваш зле?

— Тревожа се.

— За какво?

— За теб. Заслужаваш да бъдеш обичан. Искам да се любя с теб.

Той окончателно се разсъни.

— Господи! — каза. — Та ти си дете. Не говориш сериозно.

— Напротив. Жена ти не ти дава никаква любов...

— Хъни, това е невъзможно! По-добре си иди сега в стаята и...

Усети как голото ѝ тяло се притисна към неговото.

— Хъни, не можем да го направим. Аз...

Устните ѝ се притиснаха към неговите, тя го покри с тялото си и съпротивата му бе пометена. Хъни прекара нощта в леглото му.

В шест часа сутринта вратата на спалнята се отвори и влезе мисис Липтън. Тя постоя, зяпнала ги и двамата, после излезе, без да каже дума.

Два часа по-късно преподобният Дъглас Липтън се самоуби в гаража си.

Когато Хъни научи за това, беше разбита, не можеше да повярва.

Шерифът посети къщата и поговори с мисис Липтън.

После потърси Хъни.

— От уважение към семейството му ще регистрирам смъртта на преподобния Дъглас Липтън като „самоубийство по неизвестни причини“, но аз ти предлагам да си обереш бързо парцалите от този град и кракът ти да не стъпва повече тук.

Хъни отиде в окръжна болница „Ембаркадеро“ в Сан Франциско.

С блестящи препоръки от д-р Джим Пеарсън.

Времето бе изгубило всякакво значение за Пейдж. Нямахме нито край, нито начало и дните и нощите се преливаха в безкраен ритъм. Болницата стана неин живот. Външният свят се превърна в чужда далечна планета.

Коледа мина и замина, започна нова година. Във външния свят американските войски освободиха Кувейт от Ирак.

Нямаше никаква вест от Алфред. „Ще разбере, че е сгрешил — мислеше си Пейдж. — Ще се върне при мен.“

Откачените обаждания посред нощ спряха също така неочаквано, както бяха започнали. Пейдж въздъхна с облекчение, че не ѝ се бе случило нищо тайнствено или заплашително. Като че ли бяха просто един лош сън... само дето не бяха.

Ежедневието продължаваше все така лудо да я върти. Нямахме време да опознае пациентите си. Те оставаха просто жлъчни мехури и скъсани черни дробове, счупени бедрени кости и гърбове.

Болницата беше джунгла, пълна с механични демони — респиратори, монитори на сърдечния ритъм, скенери, рентгенови апарати. И всеки имаше свой характерен звук. Подсвиркваха, бръмчеха и неспирно бърбореха високоговорителите и всичко се сливаше в гръмка, луда какофония.

През втората година стажант-лекарите получаваха вече истинско право да лекуват. Задълженията им ставаха все по-отговорни и те наблюдаваха идването на новата група стажанти със смесено чувство на презрение и арогантност.

— Тези нещастници — каза Кет на Пейдж. — Нямам идея какво ги чака.

— Много скоро ще разберат.

Пейдж и Хъни се тревожеха за Кет. Отслабваше и изглеждаше потисната. Насред разговора изведнъж ги поглеждаше с отсъстващ поглед, а умът ѝ бе зает другаде. От време на време някой тайнствено ѝ

телефонираше и след всяко такова обаждане унинието ѝ се задълбочаваше.

Пейдж и Хъни решиха да си поговорят с нея.

— Наред ли е всичко? — подхвана Пейдж. — Знаеш, че те обичаме, и ако има някакъв проблем, бихме искали да помогнем.

— Благодаря. Оценявам това, но нищо не можете да направите. Проблемът е паричен.

Хъни я погледна изненадано.

— За какво ти трябва пари? Ние никъде не ходим. Нямаме време нищо да си купим. Ние...

— Не са за мен. За брат ми са. — Кет досега не бе споменавала за брат си.

— Не знаех, че имаш брат — каза Пейдж.

— В Сан Франциско ли живее? — попита Хъни.

Кет се поколеба.

— Не. В източната част на Щатите. В Детройт. Някой ден ще трябва да ви запозная.

— Бихме искали. С какво се занимава?

— Майк е нещо като предприемач — отвърна Кет уклончиво. — В момента малко е позакъсал, но ще се оправи. Винаги се оправя.

„Дано да съм права, за Бога“, помисли си тя.

Хари Бауман се прехвърли като стажант-лекар от Айова. Беше добродушен и безгрижен човек, готов да направи необходимото, за да е приятен на всички.

Един ден каза на Пейдж:

— Утре вечер устройвам малка сбирка. Ако с доктор Хънтър и доктор Тафт сте свободни, защо не дойдете? Мисля, че няма да съжалявате.

— Добре — отвърна Пейдж. — Какво да донесем?

Бауман се разсмя.

— Нищо.

— Сигурен ли си? — настоя тя. — Бутилка вино или...

— Забрави за това! Сбирката ще бъде в моето апартаментче.

Апартаментчето на Бауман се оказа десетстайно мансардно жилище, пълно с антикварни мебели. Трите жени зяпнаха смаяни.

— Божичко! — пророни Кет. — Откъде е всичко това?

— Бил съм достатъчно хитър да се сдобия с умен баща — рече Бауман. — Остави ми всичките си пари.

— И ти работиш? — зачуди се Кет.

Бауман се усмихна.

— Харесва ми да съм лекар.

Студеният бюфет включваше руски черен хайвер, френски пастет, шотландска пушена съомга, стриди в половин черупка, месо от опашки на раци, сурови зеленчуци за ордьовър с марината от дребни лукчета и шампанско.

Бауман беше прав. Прекараха чудесно.

— Нямам думи да ти благодаря — каза му Пейдж в края на вечерта, когато си тръгнаха.

— Свободни ли сте в събота? — попита той.

— Да.

— Имам моторна лодка. Елате да ви повозя.

— Звучи страхотно.

В четири часа сутринта Кет се събуди от дълбокия си сън в дежурната стая.

— Доктор Хънтър, в Трето отделение за бърза помощ... доктор Хънтър, в Трето отделение за бърза помощ.

Кет стана от леглото, като се бореше с изтощението си. Разтърквайки очи, за да се разсъни, взе асансьора до отделението за бърза помощ.

На вратата я посрещна санитар.

— Ето го там на количката в ъгъла. Има силни болки.

Кет се приближи.

— Аз съм доктор Хънтър — каза тя сънено.

Той простена.

— Исусе, докторке. Трябва да направите нещо. Умирам от болки в гърба.

Кет потисна прозявката си.

— Откога имате болки?

— От около две седмици.

Кет го погледна озадачена.

— От две седмици ли? Защо не сте дошли по-рано?

Той се опита да помръдне и направи гримаса от божа.

— Да си кажа правичката, мразя болниците.

— Тогава защо идвате сега?

Той светна.

— Задава се голям турнир по голф и ако не ми оправите гърба, няма да мога да му се порадвам.

Кет си пое дълбоко въздух.

— Турнир по голф ли?

— Да.

Тя се мъчеше да се овладее.

— Вижте какво ще ви кажа. Вървете си у дома. Вземете два аспирина и ако не се почувствате по-добре до сутринта, обадете ми се.

— Завъртя се и излезе ядосана от стаята, оставяйки пациента зяпнал подире ѝ.

Моторната лодка на Хари Бауман се оказа елегантна петнадесетметрова моторна яхта.

— Добре дошли на борда! — поздрави той Пейдж, Кет и Хъни.

Хъни огледа възхитена яхтата.

— Красива е — каза Пейдж.

Три часа обикаляха с нея из залива, радвайки се на топлия слънчев ден. Момичетата за пръв път се отпуснаха от седмици насам.

Докато бяха на котва край остров Ейнджъл, за да си направят чудесен обяд, Кет рече:

— Ето така се живее. Какво ще кажете да не се връщаме на брега, а?

— Добра мисъл — кимна Хъни.

Във всеки случай беше божествен ден. Когато слязоха на пристана, Пейдж каза:

— Не мога да ти опиша какво удоволствие беше за мен.

— Удоволствието беше мое — потупа я Бауман по ръката. — Пак ще го направим. Когато поискате. Вие трите винаги сте добре дошли.

„Какъв чудесен човек“, помисли си Пейдж.

Хъни обичаше да работи в родилното отделение. То беше пълно с нов живот и нови надежди, протичащи във вечен, изпълнен с радост ритуал.

Майките първескини бяха нетърпеливи и неспокойни. Ветеранките едва изчакваха всичко да свърши.

Една от жените, на път да роди, каза на Хъни:

— Благодаря на Бога, че отново ще мога да си виждам пръстите на краката.

Ако Пейдж си водеше дневник, щеше да отбележи петнадесети август с червено. На този ден в живота ѝ влезе Джими Форд.

Джими Форд бе санитар с най-лъчезарната усмивка и най-слънчевия характер, които Пейдж беше срещала. Беше дребен и слабичък и изглеждаше седемнадесетгодишен. Всъщност беше на двадесет и пет и хвърчеше по коридорите на болницата като жизнерадостно торнадо. Нищо не го затрудняваше.

Непрекъснато изпълняваше нечии поръчки. Не правеше никаква разлика между социалното положение на хората и се държеше с лекари, сестри и портиери по един и същи начин.

Джими Форд обичаше да разказва вицове.

— Чувала ли си онзи виц, дето един пациент лежи цял в гипс? Съседът му по легло го пита как си изкарва хляба. А той отговаря: „Бях мияч на прозорци в Емпайър Стейт Билдинг.“. „И кога прекъсна?“, пита го другият. „Ами от половината на сградата надолу.“

И Джими се ухилваше и тичаше да помогне на някого другият.

Той обожаваше Пейдж.

— Някой ден ще стана лекар. Искам да приличам на теб.

Носеше ѝ малки подаръчета — ролка бонбони, мека играчка. И всеки дар бе придружен с виц.

— В Хюстън един спира някакъв пешеходец и го пита: „Как да стигна най-бързо до болницата?“. „Като кажеш нещо лошо за Тексас“, отвръща другият.

Вицовете бяха ужасни, но в устата на Джими звучаха смешно.

Той пристигаше в болницата едновременно с Пейдж и се надбягваше с нея с мотоциклета си.

— Един пациент пита лекаря: „Операцията ми опасна ли е?“ А хирургът отвръща: „Не. Не могат дави направят опасна операция за двеста долара.“

И изчезваше.

Когато Пейдж, Кет и Хъни бяха свободни в един и същи ден, те се разхождаха из Сан Франциско. Посетиха Холандската мелница и Японската чайна градина. Обиколиха Рибарския кей и се возиха с фуникулера. Ходиха на театър „Кърън“ и вечеряха в „Махарани“ на Пост Стрийт. Всички сервитьори бяха индийци и за изненада на Кет и Хъни Пейдж се обърна към тях на хинди.

От този момент нататък ресторантът беше техен.

— Къде, за Бога, си се научила да говориш индийски? — попита Хъни.

— Хинди — поправи я Пейдж. Поколеба се. — Ние... Живях в Индия известно време.

Всичко бе още толкова живо в паметта ѝ. Тя и Алфред в Агра как разглеждат Тадж Махал. „Шах Джахан е построил това за жена си. Трябвали са му двадесет години, Алфред.“

„И аз ще ти построя Тадж Махал. Не ме е грижа колко време ще ми трябва!“

„Това е Карен Търнър, моята съпруга.“

Чу името си и се стресна.

— Пейдж — Кет изглеждаше загрижена. — Добре ли си?

— Добре. Добре съм.

Изнурителното работно време продължаваше. Още една Коледа мина и замина, навлязоха в третата си стажантска година и нищо не се промени. Болницата оставаше незасегната от външния свят. Войните, епидемиите, гладът и бедствията в далечни страни бледнееха пред борбата на живот и смърт, която водеха по двадесет и четири часа в денонощието.

Когато Кет и Пейдж се срещнаха в коридорите на болницата, Кет се ухилваше и казваше:

— Забавляваш ли се?

— Кога си спала за последен път? — питаше Пейдж.

— Кой ти помни? — въздъхваше Кет.

Препъваха се през дългите дни и нощи, опитвайки се да удържат на неспирното, изтощително напрежение, хапвайки набързо по някой сандвич, когато имаха време, и пиейки студено кафе от пластмасови чашки.

Сексуалният тормоз като че ли се бе превърнал в част от живота на Кет. Не спираха намеците от страна на лекарите, но и от страна на пациентите, които се опитваха да я вкарат в леглото си. И едните, и другите получаваха все същия отговор: „Няма такъв мъж в света, на когото да позволя да ме докосне.“

И наистина си вярваше.

Една натоварена сутрин отново ѝ се обади Майк.

— Здравсти, сестричке.

И Кет разбра какво я чака. Беше му изпратила всичките пари, които можа да отдели, но дълбоко в душата си знаеше, че колкото и да му дава, никога няма да стигнат.

— Страшно мразя да те притеснявам, Кет. Наистина. Ама май позакъсах. — Тонът му бе напрегнат.

— Майк... добре ли си?

— О, да. Нищо сериозно. Просто дължа пари на едного, който си ги иска веднага, и се чудех...

— Ще се опитам нещо да направя — каза Кет предпазливо.

— Благодаря ти. Мога винаги да разчитам на теб, нали, сестричке? Обичам те.

— И аз те обичам, Майк.

Един ден Кет каза на Пейдж и Хъни:

— Знаете ли от какво имаме нужда всички?

— От цял месец сън?

— От ваканция. Би трябвало сега да се разхождаме по Шанз-Елизе, да разглеждаме витрините на скъпите магазини.

— Точно така. Първокласна почивка! — изкиска се Пейдж. — Ще спим по цял ден и ще играем по цяла нощ.

— Звучи ми добре — разсмя се Хъни.

— След няколко месеца ни се полага отпуск — отбеляза Пейдж. — Защо не заминем заедно някъде?

— Идеята е страхотна — възкликна ентузиазирано Кет. — Хайде в събота да отскочим до някоя туристическа агенция.

През следващите три дни възбудено крояха планове.

— Умирам да видя Лондон. Може би ще зърнем кралицата.

— Искам да посетя Париж. Разправят, че бил най-романтичният град в света.

— Бих желала да се возя на гондола на лунна светлина във Венеция.

„Може би ще идем във Венеция за медения си месец, Пейдж — беше казал Алфред. — Вярвам, че ще ти хареса.“

„О, да!“

Почуди се дали Алфред е завел Карен във Венеция за медения им месец.

В събота сутринта трите се отбиха в туристическата агенция „Корниш“ на Паул Стрийт.

Жената на гишето беше любезна.

— От какъв вид пътуване се интересувате?

— Бихме искали да пътуваме до Европа... Лондон, Париж, Венеция...

— Чудесно. Имаме икономични групови пътувания...

— Не, не, не. — Пейдж погледна Хъни и се ухили. — Първа класа.

— Точно така. Първа класа със самолет — обади се и Кет.

— Първокласни хотели — добави Хъни.

— Мога да ви препоръчам „Риц“ в Лондон, „Крийон“ в Париж, „Киприяни“ във Венеция и...

— Защо не вземем със себе си няколко брошури? Ще ги разгледаме и ще решим — рече Пейдж.

— Чудесно — отвърна жената от туристическата агенция.

Пейдж разглеждаше някакъв проспект.

— Вие уреждате също така и яхти под наем, нали?

— Да.

— Добре. Може би ние ще наемем една.

— Великолепно. — Служителката подбра купче брошури и ги връчи на Пейдж. — Щом бъдете готови, просто ми се обадете и аз с удоволствие ще ви резервирам места.

— Непременно — обеща Хъни.

Когато излязоха, Кет се засмя и каза:

— Няма нищо по-хубаво от големите мечти, а?

— Не се тревожи — увери я Пейдж. — Някой ден ще можем да посетим всичките тези места.

Главният лекар на окръжна болница „Ембаркадеро“ Симор Уилсън бе притеснен човек, натоварен с непосилно бреме. Имаше твърде много пациенти, твърде малко лекари и сестри, не достигаха часовете в денонощието. Чувстваше се като капитан на потъващ кораб, който тича нагоре-надолу и напразно опитва да запушва дупките.

В момента непосредствената грижа на доктор Уилсън бе Хъни Тафт. Докато някои лекари, изглежда, я харесваха много, стажанти, на които можеше да се разчита, и медицински сестри продължаваха да му съобщават, че доктор Тафт е неспособна да си гледа работата.

Най-сетне Уилсън отиде при Бен Уолас.

— Искам да се отърва от една лекарка — каза той. — Стажант-лекарите, с които минава на визитации, твърдят, че е некомпетентна.

Уолас се сети за Хъни. Онази с изключително високия успех и блестящите препоръки.

— Не разбирам — отвърна той. — Трябва да има някаква грешка. — Позамисли се малко. — Ето какво ще направим, Симор. Кой е най-заядливото куче от твоите хора?

— Тед Алисън.

— Добре. Утре сутринта изпрати Хъни Тафт на визитация с доктор Алисън. Накарай го да ти докладва. Ако каже, че е некадърна, ще се отървем от нея.

— Умно — кимна д-р Уилсън. — Благодаря ти, Бен.

На обяд Хъни сподели с Пейдж, че на следващата сутрин я пращат на визитация с д-р Алисън.

— Познавам го — отвърна Пейдж. — Има ужасна репутация.

— И аз подочух същото — рече Хъни замислено.

В същото време в друга част на болницата Симор Уилсън разговаряше с Тед Алисън. Алисън беше врял и кипял ветеран с

двадесет и пет годишен стаж. Беше служил като военен лекар във флота и все още се гордееше, че може да „набива обръчи“.

Симор Уилсън му каза кратко:

— Искам да наблюдаваш внимателно доктор Тафт. Ако не става, ще я изхвърлим. Ясно ли е?

— Ясно.

Нямаше търпение да го стори. Както и Симор Уилсън, Тед Алисън презираше некомпетентните лекари. Освен това смяташе, че ако жените държат да се занимават с медицина, трябва да бъдат медицински сестри. Щом професията е била добра за Флорънс Найтингейл, значи е достатъчно добра и за всички останали.

В шест часа на другата сутрин стажант-лекарите се събраха в коридора, за да започнат визитация. Групата се състоеше от д-р Алисън, главния му асистент Том Бенсън и петима стажант-лекари, включително Хъни Тафт.

Алисън погледна Хъни и си помисли: „Е, сестро, да видим колко чиниш.“

— Да вървим — обърна се към групата.

Първият пациент в Първа палата беше момиче в пубертета. То спеше завито с тежки одеяла, когато групата се приближи.

— Добре — каза д-р Алисън. — Искам да погледнете картоната й.

След това впери очи в Хъни.

— Тази пациентка има треска, студени тръпки, общо неразположение и анорексия. Също и температура, кашлица и пневмония. Каква е вашата диагноза, доктор Тафт?

Хъни помълча, сбръчквайки вежди.

— Е?

— Ами — отвърна тя замислено. — Бих казала, че е болна от пситакоза... папагалската болест.

Д-р Алисън я погледна изненадано.

— Защо... смятате така?

— Симптомите й са типични за пситакозата, а освен това забелязах, че е работила на половин ден в магазин за домашни животни. Пситакозата се предава от заразени папагали.

Алисън кимна бавно.

— Това... е много добре. Знаете ли как се лекува?

— Да. Десет дни с тетрациклин, никакво ставане от леглото и много течности.

Д-р Алисън се обърна към групата.

— Чухте ли всички? Доктор Тафт е абсолютно права.

Спряха при следващия пациент.

Д-р Алисън каза:

— Ако прегледате картоната му, ще видите, че има тумор на мезотелиума, вътрешни кръвоизливи и отпадналост. Каква диагноза бихте поставили?

— Прилича на някакъв вид пневмония — подхвърли един от стажант-лекарите обнадеждено.

— Би могло да бъде рак — обади се друг.

Д-р Алисън погледна към Хъни.

— Каква е вашата диагноза, докторе?

Тя се замисли.

— Импровизирано бих казала, че е фиброзна пневмо-кониоза, вид отравяне с азбест. В картоната му пише, че работи в килимена фабрика.

Тед Алисън не може да скрие възхищението си.

— Великолепно! Великолепно! Да знаете случайно каква терапия се назначава?

— За съжаление все още няма определена терапия.

По-нататък впечатлението се засили още повече. В следващите два часа Хъни постави диагноза на рядък случай на синдрома на Райтер, полицитемия на деформираща остеоидистрофия и малария.

Когато визитацията свърши, д-р Алисън стисна ръката на Хъни.

— Аз не се впечатлявам лесно, докторе, но искам да ви уверя, че имате невероятно бъдеще!

Хъни се изчерви.

— Благодаря ви, доктор Алисън.

— Възнамерявам да заявя същото и на Бен Уолас — каза той, отминавайки.

Главният асистент на Алисън, Том Бенсън, погледна Хъни и ѝ се усмихна.

— Ще се видим след половин час, бебчо.

Пейдж се опитваше да се държи настрана от д-р Артър Кейн — 007. Той обаче при всяка възможност настояваше тя да му асистира в операционната. И ставаше все по-нахален.

— Какво целиш да покажеш, като не искаш да излезеш с мен? Значи те оправя някой друг.

Или:

— Може да съм късостеблен, сладурче, но не навсякъде. Знаеш какво искам да кажа.

Започваше да я обхваща ужас в случаите, когато трябваше да работи с него. Неведнъж Пейдж бе свидетелка как Кейн извършва ненужни операции и отстранява здрави органи.

Един ден, докато двамата отиваха към операционната, Пейдж попита:

— Какво ще оперираме, докторе?

— Портфейла му! — Но след като видя изражението на лицето ѝ, се поправи: — Само се шегувам, сладурче.

— Той би трябвало да работи в месарница — каза Пейдж по-късно сърдито на Кет. — Кой му е дал право да оперира хора?

След една изключително калпава операция на черния дроб д-р Кейн се обърна към Пейдж и поклати глава.

— Лошо. Не съм сигурен дали ще оживее.

Пейдж едва сдържа гнева си. Реши да поговори с Том Чан.

— Някой трябва да съобщи за доктор Кейн — заубеждава го Пейдж. — Той убива пациентите си!

— Не се впрягай.

— Не мога. Не е редно да оставят човек като него да оперира. Това е престъпление. Трябва да бъде уведомена Комисията за отнемане на лекарските свидетелства.

— И каква полза? Ще трябва да накараш и други лекари да дадат показания срещу него, а никой няма да иска. Това е едно малко сплотено общество и ние всички трябва да живеем в него, Пейдж. Почти е невъзможно да заставиш един лекар да свидетелства срещу друг. Всички сме уязвими и твърде много се нуждаем един от друг. Успокой се. Ще те изведе на обяд.

Пейдж въздъхна.

— Добре, но системата е гадна.

По време на обяда Пейдж попита:

— Как я карате със Сай?

Той не отговори веднага.

— Аз... имаме проблеми. Моята работа разрушава брака ми. Не знам какво да правя.

— Сигурна съм, че всичко ще се оправи — подхвърли Пейдж.

— Дано! — отвърна Чан буйно. Пейдж го погледна.

— Ако ме напусне, ще се самоубия.

На другата сутрин Артър Кейн имаше по график бъбречна операция. Главният хирург каза на Пейдж:

— Доктор Кейн помоли да му асистирате в Четвърта операционна.

Устата на Пейдж изведнъж пресъхна. Отвращаваше я самата мисъл да бъде близо до него.

— Не може ли някой друг?... — продума Пейдж.

— Той ви очаква, докторе.

Тя въздъхна.

— Отивам.

Докато Пейдж се миеше, операцията вече беше започнала.

— Помогни ми, скъпа — каза Кейн на Пейдж.

Коремът на пациента беше намазан с йоден разтвор и бе направен разрез в дясната му горна четвъртина, точно под ребрата. „Дотук добре“, помисли си Пейдж.

— Скалпел.

Операционната сестра подаде скалпела на д-р Кейн. Той вдигна поглед.

— Пуснете музика.

След малко засвири един компактдиск. Д-р Кейн продължи да реже.

— Сега нещо по-пиперлия. — Той погледна към Пейдж. — Включи каутеризатора, гадже.

„Гадже.“ Пейдж скръцна със зъби и взе електрокаутеризатора. Започна да каутеризира артериите, за да намали количеството кръв в

коремната област. Операцията вървеше добре.

„Слава Богу!“, помисли си Пейдж.

— Гъба.

Операционната сестра подаде на д-р Кейн гъбата.

— Така. Сега изсмукване. — Той изряза наоколо, за да разкрие бъбрека. — Ето го този дявол — рече д-р Кейн. — Още изсмукване. — Вдигна бъбрека с форцепса. — Добре. Остава да го зашием.

Като никога всичко бе минало нормално и все пак нещо безпокоеше Пейдж. Тя погледна внимателно бъбрека. Изглеждаше й здрав. Съси вежди, чудейки се дали...

Докато д-р Кейн зашиваше пациента, Пейдж бързо отиде до осветената рентгенова снимка на стената. Разгледа я и възкликна тихо:

— О, Божичко!

„Рентгеновата снимка е обърната наопаки. Доктор Кейн е извадил здравия бъбрек.“

След тридесет минути Пейдж бе в кабинета на Бен Уолас.

— Той оперира здравия бъбрек и остави болния! — Гласът на Пейдж трепереше. — Този човек трябва да иде в затвора!

Бенджамин Уолас каза успокоително:

— Пейдж, съгласен съм с теб, че е много жалко. Но положително не е било нарочно. Било е грешка и...

— *Грешка ли?* Този пациент ще кара на диализа до края на живота си. Някой трябва да плати за това!

— Повярвай ми, ще направим колегиално разследване.

Пейдж знаеше какво означава това — група лекари щяха да разгледат случая, но конфиденциално. Информацията нямаше да бъде предоставена на обществеността, още по-малко на пациента.

— Доктор Уолас...

— Ти си част от екипа ни, Пейдж. Трябва да бъдеш добър съотборник.

— Той няма работа в тази болница. Нито в която и да било друга.

— Да погледнем на нещата по-отгоре. Ако го отстраним, ще се разчуе и репутацията на болницата ще пострада. Вероятно ще заведат доста дела за несправяне против нас.

— Ами пациентите?

— Ще наблюдаваме внимателно доктор Кейн. — Той се наведе напред. — Ще ти дам един съвет. Когато започнеш частна практика, ще имаш нужда от доброжелателността на другите лекари за препоръки. Без тях няма да стигнеш доникъде, а ако се прочуеш с това, че си отцепничка и донасяш срещу колегите си, не очаквай да ти пращат пациенти.

Пейдж стана.

— Значи няма нищо да предприемете?

— Казах ти, че ще направим колегиално разследване.

— И само толкова?

— Само толкова.

— Не е честно — настояваше Пейдж.

Тя обядваше в кафенето с Кет и Хъни.

Кет поклати глава.

— Кой ти е казал, че животът трябва да бъде честен?

Пейдж огледа антисептичното помещение, облицовано с бели плочки.

— Цялото това място ме потиска. Всички са болни.

— Иначе нямаше да са тук — посочи Кет.

— Защо не устроим сбирка? — предложи Хъни.

— Сбирка ли? За какво говориш?

Хъни заобяснява ентузиазирано.

— Можем да поръчаме свята храна и напитки и да отпразнуваме! Мисля, че бихме могли малко да се поразведем.

Пейдж съобрази за секунда.

— Знаеш ли, идеята не е лоша — рече тя. — Да го направим!

— Дадено. Аз поемам организацията — каза им Хъни. — Ще го направим утре след визитация.

Артър Кейн се приближи към Пейдж в коридора. В гласа му имаше ледена нотка.

— Държала си се като лошо момиче. Някой трябва да те научи да си затваряш устата! — И отмина.

Пейдж го изгледа, не вярвайки на ушите си. „Уолас му е предал какво съм казала. Не е трябвало.“ „Ако се прочуеш с това, че си отцепничка и донасяш срещу колегите си...“ „Ще го направя ли пак? — размишляваше Пейдж. — Като нищо ще го направя!“

Новината за предстоящата сбирка бързо се разчу. Всички стажант-лекари се включиха с пари. Поръчаха богато меню от ресторанта на Ърни и питиета от близкия магазин. Сбирката бе обявена за пет часа в лекарската стая. Храната и пиенето пристигнаха в четири и тридесет. Имаше какво ли не — морски блюда с омари и скариди, различни пастети, шведски кюфтенца, горещи тестени специалитети, плодове и десерти. Когато Пейдж, Кет и Хъни влязоха в стаята в пет и петнадесет, тя вече бе пълна с нетърпеливи стажант-лекари, интернисти и сестри, които ядяха и се забавляваха чудесно. Пейдж се обърна към Хъни.

— Идеята ти беше страхотна!

— Благодаря — усмихна се тя.

Високоговорителят се обади.

— Доктор Финли и доктор Кетлър в отделението за бърза помощ. Веднага.

И двамата лекари, непрегълтнали скаридите, се спогледаха, въздъхнаха и бързо излязоха. Том Чан пристъпи към Пейдж.

— Трябва да го правим всяка седмица — каза той. — Вярно. Това е...

Гласът от високоговорителя се обади отново.

— Доктор Чан... в седма стая... доктор Чан... в седма стая.

А след минута:

— Доктор Смити... във Второ отделение за бърза помощ... доктор Смити... във Второ отделение за бърза помощ.

Високоговорителят не млъкна. За тридесет минути почти всички лекари и сестри бяха извикани по спешност. Хъни също чу името си, накрая призоваха Пейдж и Кет.

— Не мога да повярвам — каза Кет. — Нали знаеш какво приказват, че хората си имали ангел-хранители. Е, аз пък мисля, че ние трите сме омагьосани от някой дявол-хранител.

Думите ѝ се оказаха пророчески.

Следващия понеделник сутринта, когато дежурството на Пейдж свърши и тя отиде при колата си, две от гумите ѝ бяха нарязани с нож. Не вярваше на очите си.

„Някой трябва да те научи да си затваряш устата!“

Щом се върна в апартамента, тя каза на Кет и Хъни:

— Внимавайте с Артър Кейн. Той е луд.

Кет се събуди от звъна на телефона. Без да отваря очи, се пресегна за слушалката и я долепи до ухото си.

— Ало?

— Кет? Обажда се Майк.

Тя тутакси седна в леглото, а сърцето ѝ лудо заблъска.

— Майк, добре ли си?

Чу го как се разсмя.

— Никога не съм бил по-добре, сестричке. Благодарение на теб и твоя приятел.

— Моят приятел ли?

— Мистър Динето.

— Кой? — Кет се опита да се съсредоточи, замаяна от съня.

— Мистър Динето. Той наистина ми спаси живота.

Кет нямаше представа за какво говори.

— Майк...

— Нали си спомняш за онези, на които дължах пари? Мистър Динето ги накара да ме оставят на мира. Той е истински джентълмен. И има страхотно мнение за теб, Кет.

Кет бе забравила инцидента с Динето, но сега внезапно ѝ просветна: „Мис, не знаете с кого разговаряте. По-добре направете онова, което ви казва човекът. Това е мистър Лу Динето.“

Майк продължаваше:

— Изпращам ти малко пари, Кет. Твоят приятел ме уреди на работа. Плащат наистина добре.

„Твоят приятел.“ Кет се изнерви.

— Майк, слушай ме. Искам да внимаваш.

Чу го как отново се разсмя.

— Не се притеснявай за мен. Нали ти казах, че всичко ще бъде цветя и рози? Е, бях прав.

— Грижи се за себе си, Майк. Не...

Връзката се разпадна.

Кет не можа повече да заспи. „Динето! Как е разбрал за Майк и защо му помага?“

На другата вечер, когато излезе от болницата, до тротоара я чакаше черна лимузина. Шадоу и Райно стояха до нея.

Кет понечи да ги подмине, ала Райно каза:

— Качете се, докторке. Мистър Динето иска да ви види.

Тя го погледна за миг. Райно беше страшен на вид, но Шадоу я плашеше повече. Имаше нещо смъртоносно в мълчанието му. При други обстоятелства Кет никога не би се съгласила, но телефонното обаждане на Майк я бе озадачило. И разтревожило.

Закараха я в малък апартамент в покрайнините на града, където я чакаше Динето.

— Благодаря ви, че дойдохте, доктор Хънтър — рече той. — Оценявам това. Един мой приятел претърпя малка злополука. Искам да го прегледате.

— Какво правите с Майк? — попита тя настойчиво.

— Нищо — отвърна й той невинно. — Научих, че има неприятности, и се погрижих да ги отстраня.

— Как... как разбрахте за него? Искам да кажа, че ми е брат и...

Динето се усмихна.

— В моя бизнес всички сме приятели. Помагаме си. Майк се беше забъркал с едни лоши момчета и аз го измъкнах. Би трябвало да сте ми благодарна.

— Благодарна съм — отвърна Кет. — Наистина съм благодарна.

— Добре. Нали знаете: „Едната ръка мие другата“?

Кет поклати глава.

— Няма да извърша нищо незаконно.

— Незаконно ли? — повдигна вежди Динето. Изглеждаше обиден. — Не бих ви накарал да вършите нищо такова. Този мой приятел е претърпял дребна злополука и мрази болници. Ще го погледнете ли?

„В какво ли се забърквам?“, почуди се Кет.

— Къде е?

— В спалнята.

Приятелят на Динето бе пребит от бой. Лежеше в безсъзнание.

— Какво се е случило с него? — попита Кет.

— Падна по едни стълби — рече Динето, като я погледна.

— Би трябвало да иде в болница.

— Казах ви, че не обича болници. Мога да ви осигуря всякакви болнични инструменти, каквито ви трябват. Имам друг лекар, който се грижи за приятелите ми, но с него се случи прекеждие.

От тези думи Кет я побиха студени тръпки. Искаше ѝ се само да избяга от това място и да се върне у дома, и никога повече да не чуе името на Динето, но в този живот за всичко се плащаше. Услуга за услуга.

До края на третата си година като стажант-лекарка Пейдж вече бе асистирала на стотици операции. Бяха ѝ станали втора природа. Познаваше хирургическите процедури при операции на жлъчката, далака, черния дроб, апендикса и най-вълнуващото — сърцето. Пейдж обаче се чувстваше неудовлетворена, защото не оперираше тя самата. „Какво стана с мотото: наблюдаваш, действаш, обучаващ?“, чудеше се тя.

Получи отговор, когато главният хирург Джордж Ингълънд я повика.

— Пейдж, утре в трета операционна зала в седем и тридесет сутринта е планирана по график операция на херния.

Тя си записа.

— Кой ще оперира?

— Ти.

— Добре. Аз... — После изведнъж проумя думите му. — Аз ли?

— Да. Някакви проблеми?

Усмивката на Пейдж освети стаята.

— Не, сър! Аз... благодаря!

— Вече си готова за това. Мисля, че пациентът ти има късмет, че ще го оперираш. Името му е Уолтър Херцог. Той е в 314 стая.

— Херцог. Стая 314. Добре.

И Пейдж изхвъркна навън.

Пейдж никога не беше се вълнувала толкова. „Първата ми операция! Един човешки живот ще бъде в моите ръце. Ами ако не съм готова? Ами ако сгреша? Нещата могат да се объркат. По закона на Мърфи.“ Докато оборваше собствените си доводи, Пейдж изпадна в паника.

Отиде в кафенето и седна да изпие чаша черно кафе. „Всичко ще бъде наред — каза си тя. — Асистирала съм на дузина операции на херния. Какво толкова. Той има късмет, че ще го оперирам.“

Когато привърши с кафето, вече бе достатъчно спокойна, за да се изправи пред първия си пациент.

Уолтър Херцог бе прехвърлил шестдесетте, слабичък, плешив и много нервен човек. Лежеше и се държеше за слабините, когато влезе Пейдж с букет цветя. Херцог впери очи в нея.

— Сестро... Пратете ми лекар.

Пейдж приближи до леглото и му подаде цветята.

— Аз съм лекарят. Аз ще ви оперирам.

Той погледна първо цветята, после нея.

— *Каква* сте вие?

— Не се притеснявайте — каза Пейдж успокоително. — Вие сте в добри ръце.

Тя взе картона му, закачен на леглото, и го зачете.

— Какво пише? — попита я мъжът разтревожено.

„Защо ли ми донесе цветя?“

— Пише, че всичко ще бъде наред.

Той преглътна.

— Наистина ли вие ще ме оперирате?

— Да.

— Изглеждате ми ужасно... ужасно млада.

Пейдж го потупа по ръката.

— Досега не ми е умирал пациент. — Тя се огледа наоколо. — Добре ли сте настанен? Да ви донеса нещо за четене? Книга или списание? Бонбони?

Той я слушаше нервно.

— Не, благодаря.

„Защо се държеше толкова мило с него? Имаше ли нещо, което не му казваше?“

— Е, тогава ще се видим утре сутринта — рече Пейдж бодро.

Записа нещо на листче хартия и му го подаде.

— Това е домашният ми телефон. Ако имате нужда от мен тази вечер, обадете ми се.

Когато Пейдж напусна стаята, нервите на Уолтър Херцог бяха разсипани.

Няколко минути по-късно Джими откри Пейдж във фоайето. Приблужи се до нея с широката си усмивка.

— Поздравления! Научих, че ще оперираш.

„Новините се разчуват бързо“, помисли си Пейдж.

— Да.

— Който и да е той, има късмет — каза Джими. — Ако нещо ми се случи, няма да дам на никой друг да ме оперира освен на теб.

— Благодаря ти, Джими.

И, разбира се, той разказа поредния си виц.

— Чувала ли си този виц, дете един имал странни болки в глезените? Бил много стиснат, за да отиде на лекар, и когато научил, че и приятелят му страда от същите болки, рекъл: „По-добре веднага върви на лекар. Искам да знам точно какво ти е казал.“ На другия ден научил, че приятелят му умрял. Веднага хукнал към болницата и си направил изследвания за пет хиляди долара. Не му открили нищо. Тогава се обадил на вдовицата на приятеля си и попитал: „Честър имаше ли силни болки, преди да умре?“ А тя отговорила: „Не. Дори не видя камиона, който го прегази!“

И Джими хукна нататък.

Пейдж бе твърде развълнувана, за да вечеря. Цяла вечер се упражняваше да връзва хирургически възли по краката на масата и по лампите. „Ще трябва хубавичко да се наспя — реши тя. — За да съм хубава и свежа утре.“

Въртя се цяла нощ, преповтаряйки операцията отново и отново наум.

Има три вида хернии — наместваща се, когато е възможно да се вкара изсипаното обратно в корема; ненаместваща се херния, при която срастванията пречат съдържанието да се върне обратно; и най-опасната, заклещена херния, когато притокът на кръв през хернията се прекъсва, увреждайки червата.

Уолтър Херцог имаше наместваща се херния.

В шест часа сутринта Пейдж пристигна на болничния паркинг. До мястото ѝ за паркиране се мъдреше новичко червено ферари. Тя лениво се запита чие ли е то. Чието и да беше, собственикът му трябва да беше богат.

В седем часа Пейдж помагаше на Уолтър Херцог да смени пижамата си със син болничен халат. Сестрата вече му бе дала успокоително, за да се отпусне, докато чакаха количката, с която да го закарат до операционната.

— За пръв път ми е — каза Уолтър Херцог.

„И на мен“, помисли си Пейдж.

Количката пристигна и Уолтър Херцог пое към Трета операционна зала. Пейдж вървеше до количката и сърцето ѝ биеше толкова силно, че я беше страх той да не чуе.

Трета зала беше едно от по-големите операционни помещения, побиращо монитор за сърдечната дейност, апарат сърце-бял дроб и най-различни технически устройства. Когато Пейдж влезе, персоналът вече беше вътре и подготвяше инструментите. Екипът включваше асистиращ лекар, анестезиолог, двама стажант-лекари, хирургическа сестра и още две помощник-хирургични сестри.

Гледаха я изпитателно, нетърпеливи да видят как ще се справи с първата си операция. Пейдж се доближи до операционната маса. Слабините на Уолтър Херцог вече бяха обръснати и обработени с дезинфекциращ разтвор. Около мястото бяха поставени стерилни чаршафи.

Херцог погледна Пейдж унесено.

— Нали няма да ме оставите да умра?

Пейдж се усмихна.

— Какво? И да разваля безупречното си реноме, така ли?

Тя се обърна към анестезиолога, който трябваше да направи на пациента епидурална упойка — седалищен блок. Пое си дълбоко въздух и кимна.

Операцията започна.

— Скалпел.

Пейдж тъкмо се канеше да направи първия разрез на кожата, когато дежурната сестра каза нещо.

— Какво?

— Искате ли да ви пусна музика, докторе?

За пръв път ѝ задаваха този въпрос. Пейдж се усмихна.

— Добре. Нещо от Джими Бъфет.

Веднага след първия разрез нервността ѝ изчезна.

Като че ли бе правила това цял живот. Тя сърчно проряза първите слоеве мазнина и мускули, отваряйки път към хернията. И през цялото време дочуваше подсъзнателно познатата литания, отекваща в помещението.

— Гъба.

— Подайте ми електрокаутера...

— Ето го...

— Май че го отворихме съвсем навреме...

— Клампа...

— Аспирация, моля...

Пейдж бе изцяло погълната от онова, което вършеше. Да открие херниевата торбичка... да я освободи... да върне съдържанието ѝ в коремната кухина... да завърже торбичката в основата... да отреже останалото... ингвиналния пръстен... да го зашие...

Час и двадесет минути след първия разрез операцията беше привършена.

Пейдж би трябвало да се чувства изтощена, но вместо това тя бе в извънредно приповдигнато настроение.

Когато зашиха Уолтър Херцог, хирургическата сестра се обърна към нея.

— Доктор Тейлър...

— Да? — погледна я Пейдж.

Сестрата се усмихна.

— Направихте го чудесно, докторе.

Беше неделя и трите жени имаха почивен ден.

— Какво ще правим днес? — попита Кет.

На Пейдж ѝ хрумна нещо.

— Денят е толкова хубав, защо не идем с колата до Трий Парк? Можем да си вземем обяд и да си устроим пикник.

— Звучи чудесно — каза Хъни.

— Приема се! — кимна Кет.

Телефонът иззвъня. Трите се втренчиха в него.

— Исусе! — промълви Кет. — Мислех, че Линкълн ни е освободил. Не вдигайте. Имаме почивен ден.

— *Нямаме* почивни дни — напомни й Пейдж.

Кет неохотно посегна към слушалката.

— Доктор Хънтър на телефона. — Слуша известно време и връчи слушалката на Пейдж. — За теб е, доктор Тейлър.

— Добре — отвърна Пейдж примирено. — Доктор Тейлър слуша... Здравсти, Том... Какво?... Не, канех се да излизам... Разбирам... Пристигам след петнадесет минути. — И затвори. „Толкова по въпроса за пикника“, помисли си тя.

— Нещо лошо ли се е случило? — попита Хъни.

— Да, на път сме да загубим един пациент. Ще се опитам да се върна за вечеря.

Пейдж паркира колата си до новото червено ферари. „Чудя се колко ли операции трябва да направи човек, за да си купи такова нещо?“

След двадесет минути тя влезе в чакалнята за посетители. Мъж в тъмен костюм седеше на един стол и гледаше през прозореца.

— Мистър Нютън?

Той стана.

— Да.

— Аз съм доктор Тейлър. Току-що прегледах момченцето ви. Докарали са го със стомашни болки.

— Да. Ще си го прибера.

— Боя се, че не може. Питър *има* скъсан далак. Трябва незабавно да му се прелее кръв и да бъде опериран, в противен случай ще умре.

Мистър Нютън поклати глава.

— Ние сме от Свидетелите на Йехова. Господ няма да го остави да умре, а аз не ще позволя да бъде омърсен с нечия чужда кръв. Жена ми го е довела тук. Тя ще бъде наказана за това.

— Мистър Нютън, мисля, че не схващате сериозността на положението. Ако не го оперираме веднага, синът ви ще умре.

Мъжът я погледна и се усмихна.

— Не познавате пътищата Господни.

Пейдж се ядоса.

Може и да не познавам пътищата Господни, но зная достатъчно за скъсаните далаци. — Тя извади лист хартия. — Той е непълнолетен и ще трябва да дадете съгласието си за операцията. — Пейдж протегна листа.

— А ако не подпиша?

— Е... тогава не можем да оперираме.

Той кимна.

— Нима смятате, че сте по-могъщи от Бога?

Пейдж го гледаше втренчено.

— Няма да подпишете, така ли?

— Не. По-висша сила от вас ще помогне на сина ми. Ще видите.

Когато Пейдж се върна в отделението, шестгодишният Питър Нютън бе изгубил съзнание.

— Няма да издържи — каза Чан. — Изгубил е твърде много кръв. Какво ще правиш?

Пейдж взе решение.

— Откарайте го в Първа операционна зала. Веднага.

Чан я погледна изненадано.

— Баща му е променил решението си, така ли?

Пейдж кимна.

— Да. Промени го. Да тръгваме.

— Толкоз по-добре за теб. Разговарях с него цял час и не можах нищо да постигна. Каза, че Господ щял да се погрижи за сина му.

— Господ точно това прави — увери го Пейдж.

Бенджамин Уолас бе толкова сърдит, че гласът му изневеряваше.

— Как сте могли да направите такова възмутително нещо? Прелели сте му кръв и сте го оперирали без разрешение? Вие сте нарушили закона!

— Спасих живота на момчето!

Уолас си пое дълбоко дъх.

— Трябваше да получите съдебно разрешение.

— Нямахме време — каза Пейдж. — След десет минути щеше да е мъртъв. Господ е бил зает другаде.

Уолас крачеше напред-назад.

— Какво ще правим сега?

— Ще вземем разрешение от съда.

— За какво? Вече сте *извършили* операцията.

— Ще сложа задна дата. Никой няма да разбере.

Уолас задиша учестено.

— Исусе! — Той попи потното си чело. — Това може да ми струва мястото.

Пейдж го изгледа продължително. После се обърна и тръгна към вратата.

— Пейдж?...

— Да — спря се тя.

— Вече никога няма да правиш така, нали?

— Освен ако не ми се наложи — увери го Пейдж.

Всички болници имат неприятности с кражбата на опиати. По закон наркотичните вещества трябва да се вземат срещу подпис, но колкото и добре да е организирана охраната, наркоманите почти без изключение си намират начини да я заобиколят.

В окръжна болница „Ембаркадеро“ бе възникнал сериозен проблем. Маргарет Спенсър реши да разговаря с Бен Уолас.

— Не знам какво да правя, докторе. Фентанилът ни все изчезва.

Фентанилът е наркотично вещество, към което човек бързо се пристрастява и което се използва като обезболяващо средство.

— Колко липсва?

— Доста големи количества. Ако бяха само няколко шишенца, би могло да се намери някакво невинно обяснение. Но вече изчезва редовно. Над дузина шишенца седмично.

— Имате ли някаква представа кой би могъл да го взема?

— Не, сър. Разговарях с охраната. И те се чудят.

— Кой има достъп до аптечния пункт?

— Това е проблемът. Повечето анестезиолози, както и по-голямата част от сестрите и хирурзите.

Уолас се замисли.

— Благодаря, че ми съобщихте. Ще се заема веднага.

— Благодаря ви, докторе. — Сестра Спенсър излезе.

„Само това ми липсваше“, помисли си Уолас сърдито. Предстоеше заседание на настоящия съвет на болницата и имаше достатъчно други проблеми за решаване. Бен Уолас познаваше добре статистиката. Над десет процента от лекарите в САЩ се пристрастяваха по различно време или към наркотиците, или към алкохола. Лесният достъп до опиатите ги превръщаше в изкушение. За един лекар не представляваше трудност да отвори шкафа с лекарства, да извади онова, което му трябва, и с помощта на турникет и спринцовка да си направи инжекция. Един наркоман трябваше да се инжектира на всеки два часа.

Сега това ставаше в неговата болница. Налагаше се да предприеме нещо преди настоящия съвет. „Ще се отрази зле на репутацията ми.“

Бен Уолас се чудеше на кого да се довери, за да му помогне да открие виновника. Трябваше да внимава. Беше сигурен, че нито д-р Тейлър, нито д-р Хънтър бяха замесени в това, и след доста размишления реши да използва тях.

Изпрати да ги повикат.

— Искам от вас една услуга. — И им обясни за изчезващия фентанил. — Отваряйте си очите на четири. Ако някой от лекарите, с които работите, излиза от операционната за малко наред операция или пък проявява други признаци на наркомания, държа да ми съобщите. Следете за симптоми в поведението — депресия или резки промени на настроението, или закъсняване, или неспазване на ангажиментите. Ще съм ви признателен, ако запазите разговора ни в пълна тайна.

Когато излязоха от кабинета му, Кет рече:

— Болницата е голяма. Ще ни трябва Шерлок Холмс.

— Не, няма — отвърна Пейдж тъжно. — Знаем кой е.

Мич Кембъл бе един от любимите лекари на Пейдж. Той бе приятен побелял мъж над петдесет години, винаги във ведро настроение и сред най-добрите хирурзи в болницата. Напоследък Пейдж бе забелязала, че редовно закъснява за операции и че ръцете му видимо треперят. Той гледеше все Пейдж да му асистира и обикновено я оставяше да извърши по-голямата част от работата. Насред операция ръцете му се разтреперваха и той й връчваше скалпела.

— Не се чувствам добре — промърморваше. — Ще поемеш ли ти?

И напускаше операционната.

Състоянието му тревожеше Пейдж. Сега тя знаеше. Чудеше се какво да стори. Разбираше, че ако разкаже за това на д-р Уолас, д-р Кембъл ще бъде уволнен или, което е още по-лошо, кариерата му ще бъде съсипана. От друга страна пък, ако не направеше нищо, поставяше под заплаха живота на пациентите. „Може би бих могла да поговоря с него — помисли си Пейдж — и да настоявам да се лекува.“ Тя обсъди въпроса с Кет.

— Сериозен проблем — съгласи се Кет. — Той е приятен човек и добър лекар. Ако го наклепаш, е свършен, но ако пък не кажеш, все ще трепериш заради белите, които може да направи. Какво мислиш, че ще стане, ако поговориш с него?

— Сигурно ще отрече, Кет. Това е обичайната реакция.

— Да, трудничко е.

На другия ден Пейдж имаше по график операция с д-р Кембъл. „Дано да не съм права — молеше се тя. — Дано да дойде навреме и да си свърши работата докрай.“

Кембъл закъсня с петнадесет минути и наред операцията каза:

— Продължи ти, ако обичаш, Пейдж. Ще се върна след малко.

„Трябва да поговоря с него — реши Пейдж. — Не мога да му съсия кариерата.“

На следващата сутрин, когато Пейдж и Хъни пристигнаха на лекарския паркинг, Хари Бауман спря до тях с червеното ферари.

— Каква красива кола — каза Хъни. — Скъпа ли е? Бауман се разсмя.

— Ако говорим честно, не можеш да си я позволиш.

Пейдж обаче не ги слушаше. Тя гледаше колата и си мислеше за мансардното жилище, щедрите празненства и моторницата. „Бил съм достатъчно хитър да се сдобия с умен баща. Остави ми всичките си пари.“ А в същото време Бауман работеше в окръжна болница. Защо?

След десет минути Пейдж беше в отдел „Кадри“ и разговаряше с Карен — секретарката, която се занимаваше с досиетата.

— Карен, ще ми направиш ли една услуга? Да си остане между нас, но Хари Бауман ме покани да излезем, а пък аз имам чувството, че е женен. Ще ми разрешиш ли да погледна досието му?

— Разбира се. Тези ебливи копелета. Все не им стига, брей! — Тя отиде до една кантонерка и намери онова, което търсеше. Подаде на Пейдж някакви документи.

Пейдж бързо ги прегледа. В молбата на д-р Бауман пишеше, че идва от малък университет в Средния запад и че докато следвал, работил, за да се издържа. Беше анестезиолог.

Баща му беше бръснар.

Хъни Тафт бе загадка за повечето лекари в окръжна болница „Ембаркадеро“. Сутрин на визитация изглеждаше несигурна в себе си. След обяд обаче като че ли ставаше друг човек. Знаеше изненадващо много за всеки пациент и поставяше стегнати и точни диагнози.

Един от старшите стажант-лекари я обсъждаше със свой колега.

— Проклет да съм, ако разбирам нещо — рече той. — Сутрин срещу доктор Тафт се трупат оплаквания едно подир друго. Непрекъснато допуска грешки. Нали знаеш онзи виц за медицинската сестра, която не правела нищо както трябва. Лекарят се оплаква, че ѝ казал да даде на пациента от четвърта стая три хапчета, а тя дала на пациента от трета стая четири хапчета, и още недовършил, я вижда как гони един гол пациент по коридора със съд с гореща вода. „Ето пак — въздъхва докторът, — наредих ѝ да му пробие цирея!“^[1]

Колегата му се разсмя.

— Та това е доктор Тафт. Следобед обаче е направо блестяща. Диагнозите ѝ са правилни, бележките ѝ са чудесни и е страхотна умница. Сигурно гълта някакви вълшебни хапчета, които действат само следобеда. — Той се почеса по главата. — Недоумявам.

Д-р Натан Ритър бе педант, човек, който живее и работи като по книга. Въпреки че му липсваше истински блясък, той бе кадърен и предан на професията си и очакваше същото и от своите сътрудници.

Хъни има нещастieto да бъде включена в екипа му.

Първо спряха в едно отделение с десетина пациенти. Единият от тях в момента си довършваше закуската. Ритър погледна картоната му.

— Доктор Тафт, тук пише, че това е ваш пациент.

— Да — кимна Хъни.

— Трябваше да му направят бронхоскопия тази сутрин.

Хъни пак кимна.

— Точно така.

— И вие му позволявате да *яде!* — озъби се д-р Ритър. — *Преди* бронхоскопията?

— Горкичкият човек не е хапнал нищо от... — смотолеви Хъни.

Натан Ритър се обърна към асистента си.

— Отменете процедурата. — Отвори уста да каже нещо на Хъни, после се овладя. — Да вървим нататък.

Следващият болен бе пуерториканец, измъчваше се от лоша кашлица. Д-р Ритър го прегледа.

— Чий пациент е?

— Мой — отвърна Хъни.

Той се намръщи.

— Инфекцията му би трябвало вече да е отзвучала. — Погледна картоната. — Вие му давате петдесет милиграма ампицилин четири пъти дневно?

— Правилно.

— *Не е* правилно. Погрешно е! Трябваше да му предпишете *петстотин* милиграма ампицилин четири пъти дневно. Изпуснали сте една нула.

— Съжалявам, аз...

— Нищо чудно, че пациентът не се оправя! Увеличете веднага дозировката.

— Да, докторе.

Когато стигнаха до друг пациент на Хъни, д-р Ритър попита нетърпеливо:

— По график трябва да му се направи колоноскопия. Къде са рентгеновите снимки?

— Рентгеновите изследвания ли? О, боя се, че съм забравила да поръчам да ги направят.

Ритър изгледа Хъни продължително и замислено. Оттук нататък нещата тръгнаха още по на зле. Следващият болен, при когото спряха, стенеше със сълзи на очи.

— Толкова ме боли. Какво ми е?

— Не знаем — отвърна Хъни.

Д-р Ритър я погледна изпепеляващо.

— Доктор Тафт, може ли за минутка?

В коридора процеди:

— Никога, ама *никога* не казвайте на пациента, че не знаете. Те очакват от вас помощ! Ако не сте наясно с диагнозата, измислете нещо. Разбирате ли?

— Не ми се струва правилно.

— Не ви питам дали ви се струва правилно. Правете онова, което ви се казва.

Прегледаха пациент с херния, друг с хепатит, един с болестта на Алцхаймер и още десетина. Веднага щом визитацията свърши, Ритър се отправи към кабинета на Уолас.

— Имаме проблем — подхвана той.

— И какъв е той, Натан?

— Една от стажант-лекарките. Хъни Тафт.

„Отново значи!“

— Та какво за нея?

— Тя е направо бедствие.

— Но доктор Тафт има такива чудесни препоръки.

— Бен, по-добре се отърви от нея, преди болницата да изпадне в истинска беда, преди да убие някой и друг пациент.

Уолас помисли малко и взе решение.

— Добре. Ще я махна отгук.

Почти цялата сутрин Пейдж бе заета в операционната. Веднага щом се освободи, отиде при д-р Уолас, за да му разкрие подозренията си по отношение на Хари Бауман.

— Бауман ли? Сигурна ли си? Искам да кажа... не виждам признаци за пристрастяване.

— Той не го ползва — обясни Пейдж. — Продава го. Живее като милионер със заплата на стажант-лекар.

Бен Уолас кимна.

— Добре. Ще проверя. Благодаря ти, Пейдж.

Уолас повика началника на охраната Брус Андерсън.

— Май че открихме крадеца на опиати — каза му той. — Искам да следиш внимателно доктор Хари Бауман.

— Бауман ли? — Андерсън се опита да прикрие изненадата си.

Д-р Бауман непрекъснато черпеше охраната с кубински пури и им правеше дребни подаръци. Те всички го обичаха.

- Ако дойде в аптечния пункт, претърсете го на излизане.
— Да, сър.

Хари Бауман се бе запътил към аптечния пункт. Трябваше да изпълнява поръчки. *Много* поръчки. Всичко започна като щастлива случайност. Работеше в малка болница в Еймс, Айова, мъчейки се да свързва двата края със заплатата на стажант-лекар. Имаше вкус към шампанското, а пари колкото за бира. И тогава му се усмихна Съдбата.

Една сутрин се обади пациент, който бе наскоро изписан.

— Докторе, имам страхотни болки. Трябва да ми дадете нещо.

— Не искаш ли пак да се върнеш в болницата?

— Не ща да мърдам от къщи. Не можете ли да ми донесете нещо тук?

Бауман помисли малко.

— Добре. Ще се отбия на път за дома.

Взе със себе си шишенце фентанил. Пациентът го сграбчи.

— Това е чудесно! — каза. Измъкна пачка банкноти. — Ето.

Бауман го изгледа изненадан.

— Не трябва да ми плащате.

— Шегувате ли се? Това лекарство е направо златно. Имам много приятели, които ще ви пожертват цяло състояние, ако им донесете от него.

Така започна. След два месеца Хари Бауман печелеше повече пари, отколкото някога бе мечтал. За съжаление шефът на болницата надуши как стоят нещата. Опасявайки се от публичен скандал, той каза на Бауман, че ако напусне тихомълком, в досието му няма да бъде отразено нищо.

„Добре, че се магнах — помисли си Бауман. — В Сан Франциско има много по-голям пазар.“

Наближи аптечния пункт. Отвън стоеше Брус Андерсън. Бауман му кимна.

— Здравсти, Брус.

— Добър ден, доктор Бауман.

След пет минути, когато Бауман излизаше, Андерсън каза:

— Извинете ме. Ще трябва да ви претърся.

Хари Бауман го зяпна.

— Да ме претърсиш ли? Какво говориш, Брус?

— Съжалявам, докторе. Наредиха ни да претърсваме всички, които минават през аптечния пункт — излъга Андерсън.

Бауман бе възмутен.

— За пръв път чувам подобно нещо. Абсолютно отказвам!

— Тогава ще се наложи да ви помоля да дойдете с мен в кабинета на доктор Уолас.

— Чудесно! Той ще побеснее, когато научи за това.

Бауман влетя в кабинета на Уолас.

— Какво става, Бен? Този човек искаше да ме претърси, за Бога!

— А ти не му позволи, така ли?

— Разбира се.

— Добре. — Уолас посегна към телефона. — Ако предпочиташ, ще се обърна към полицията на Сан Франциско да се заеме с това. — И започна да набира.

Бауман се паникьоса.

— Чакай малко! Не е необходимо. — Лицето му изведнъж се разведри. — О, сецям се за какво е цялата работа! — Бръкна в джоба си и извади шишенце фентанил. — Взех го за една операция и...

— Изпразни си джобовете — каза Уолас тихо.

По лицето на Бауман премина израз на отчаяние.

— Няма причина да...

— Изпразни си джобовете.

Два часа по-късно градският отдел на Агенцията за борба против наркотиците разполагаше с писмено признание и с имената на хората, на които Бауман бе продавал наркотици.

Когато Пейдж научи за това, отиде право при Мич Кембъл. Той почиваше в кабинета си. Ръцете му бяха на писалището и когато Пейдж влезе, видя как трепереха.

Кембъл бързо ги премести в скута си.

— Здравсти, Пейдж. Как си?

— Добре съм, Мич. Искрах да поговоря с теб.

— Седни.

Тя се настани срещу него.

— От колко време имаш Паркинсън?

Той побледня.

— Какво?

— Това е, нали? Опитваше се да го скриеш.

Последва тежко мълчание.

— Аз... аз... да. Но аз... не мога да се откажа от лекарската професия. Просто... не мога. Това е целият ми живот.

Пейдж се наведе и каза искрено:

— Няма нужда да се отказваш, но не бива да оперираш.

Той изведнъж, пред очите ѝ, остаря.

— Знам. Щях да напусна миналата година. — Усмихна се бледо.

— Предполагам, че ще трябва да го сторя сега, нали? Кажете на доктор Уолас.

— Не — рече Пейдж меко. — *Ти* ще кажеш на доктор Уолас.

Пейдж обядваше в кафенето, когато към нея се приближи Том Чан.

— Чух за случилото се. Бауман! Добре се справи.

— За малко не сбърках човека.

Чан седеше мълчаливо.

— Добре ли си, Том?

— Как искаш да ти отговоря? Да ти кажа „добре съм“ или да ти кажа истината?

— Приятели сме. Кажете ми истината.

— Брактът ми отиде по дяволите. — Очите му изведнъж се напълниха със сълзи. — Сай ме напусна. Върна се у дома.

— Толкова съжалявам.

— Тя не е виновна. Нашето напоследък не беше семейство. Тя каза, че съм се бил оженил за болницата, и е права. Прекарвам тук целия си живот, грижа се за непознати, вместо да бъда с хората, които обичам.

— Тя ще се върне. Всичко ще се оправи — помъчи се да го успокои Пейдж.

— Не. Не и този път.

— Мислил ли си да потърсиш професионален съвет или...

— Сай отказва.

— Съжалявам, Том. Ако има нещо, което аз... — Тя чу името си по високоговорителя.

— Доктор Тейлър, в стая 410...

Пейдж изведнъж се разтревожи.

— Трябва да вървя — каза.

Стая 410. Това беше стаята на Сам Бърнстийн. Беше един от любимите ѝ пациенти, кротък човек над седемдесетте, докаран с тежка форма на рак в стомаха, който не можеше да се оперира. Мнозина от болните непрекъснато се оплакваха, но Сам Бърнстийн беше изключение. Пейдж се възхищаваше на куража и достойнството му. Имаше жена и двама големи синове, които редовно го посещаваха и също ѝ бяха станали симпатични.

Пациентът бе на животоподдържащи системи с бележка НС — „Не съживявай“, ако сърцето му спре.

Когато Пейдж влезе в стаята, до леглото стоеше медицинска сестра. Тя я погледна.

— Той свърши, докторе. Не предприех неотложните процедури, защото... — Гласът ѝ заглъхна.

— И с право — отвърна бавно Пейдж. — Благодаря ви.

— Ако има нещо, което...

— Не, аз ще уредя нещата.

Пейдж гледаше към онова, което бе останало от някога живото, засмяно човешко същество, мъжа със семейство и приятели, прекарал целия си живот в усилен труд, в грижи за онези, които бе обичал. А сега.

Тя отиде до чекмеджето, където бяха вещите му. Евтин часовник, комплект ключове, петнадесет долара, протези и писмо до жена му. Това бе всичко, останало от един човешки живот.

Пейдж не можеше да се отърси от потискащото чувство, което я бе обзело.

— Беше такъв сладък човек. Защо?...

— Пейдж, не бива да се оставяш емоциите да надделяват в практиката ти. Това ще те съсипе — каза Кет.

— Знам. Права си, Кет. Само дето... всичко свършва толкова бързо, нали? Тази сутрин разговаряхме с него. Утре е погребението му.

— Да не си решила да ходиш?

— Не.

Погребението бе на гробище „Хилс ъв Итърнити“.

Според еврейската религия покойникът трябва да се погребее възможно най-бързо след смъртта, а службата обикновено е на другия ден.

Тялото на Сам Бърнстийн бе облечено с бяла роба и увито в ритуален шал. Семейството се бе събрало до гроба. Равинът нареждаше:

„Намаком y'nathaim etkhem b'tokh sh'ar availai tziyon veeyerushalayim.“

Човекът, застанал до Пейдж, ѝ преведе, когато видя озадаченото ѝ лице: „И нека Бог те утеши с всички оплаквачи на Сион и Ерусалим.“

За нейна изненада членовете на семейството започнаха да раздират дрехите си, докато нареждаха: „Baruch ata adonai elohainu melech haolam dayan ha-emet.“

— Какво?...

— Така показват уважение — прошепна мъжът. „От прах си създаден и на прах ще станеш, но духът ти ще се върне при Господа, който го дарява.“

Церемонията приключи.

На другата сутрин Кет случайно се сблъска с Хъни в коридора. Хъни изглеждаше нервна.

— Да не би нещо да не е наред? — попита Кет.

— Доктор Уолас пратил да ме повикат. Казал да ида в кабинета му в два часа.

— Знаеш ли за какво?

— Мисля, че завчера се оплетох на визитацията. Доктор Ритър е чудовище.

— Да, той може да те натопа — отвърна Кет. — Но съм сигурна, че всичко ще се оправи.

— Надявам се. Просто имам лошо предчувствие.

Точно в два тя влезе в кабинета на Бенджамин Уолас, носейки в чантичката си бурканче с мед. Секретарката беше на обяд. Вратата на д-р Уолас беше отворена.

— Влезте, доктор Тафт — покани я той.

Хъни прекрачи прага.

— Затворете вратата подире си, моля.

Хъни затвори вратата.

— Седнете.

Хъни седна срещу него. Почти трепереше.

Бенджамин Уолас я погледна и си помисли: „Все едно да ритнеш кутре. Но каквото трябва да стане, ще стане.“

— Боя се, че имам за вас неприятни новини — каза той.

Час по-късно Хъни се срещна с Кет в солариума и се отпусна до нея в един стол, усмихвайки се.

— Беше ли при доктор Уолас? — попита Кет.

— О, да. Разговаряхме надълго и нашироко. Знаеш ли, съпругата му го изоставила през септември миналата година. След петнадесет години брак. Има две големи деца от предишната си жена, но почти не ги вижда. Горкичкият, толкова е самотен.

[1] На английски boil — цирей, също и вря, възварявам. — Б.пр.

↑

КНИГА ВТОРА

Пейдж, Кет и Хъни посрещнаха и 1994 година в окръжна болница „Ембаркадеро“. Струваше им се, че нищо в живота им не се бе променило освен имената на пациентите.

Докато крачеше към колата си, Пейдж се сети за Хари Бауман и червеното му ферари. „Колко ли живота са били съсипани от отровата, която е продавал?“, почуди се тя. Наркотиците бяха толкова съблазнителни. И в крайна сметка толкова смъртоносни.

Джими Форд се появи с малък букет цветя за Пейдж.

— За какво е това, Джими?

Той се изчерви.

— Просто исках да ти ги подаря. Знаеш ли, че ще се женя?

— Не! Това е чудесно. И коя е късметлиятката?

— Казва се Бетси. Работи в магазин за дрехи. Ще си народим половин дузина дечица. Първото момиченце ще кръстим Пейдж. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Против ли? Поласкана съм.

Той се смути.

— Чувала ли си онзи виц за лекаря, който давал на един болен още две седмици живот. „В момента не мога да ви платя“, рекъл пациентът. „Добре, давам ти още две седмици.“

И Джими изчезна.

Пейдж се безпокоеше за Том Чан. Напоследък бе свидетелка на резки промени в настроението му — от еуфория до дълбока депресия.

Една сутрин, докато разговаряха, той каза:

— Съзнаваш ли, че повечето от хората тук ще умрат без нас? Ние имаме власт да излекуваме телата и духа им.

А на другата сутрин:

— Самозалъгваме се, Пейдж. Пациентите ни ще се оправят по-бързо без нас. Ние сме лицемери, преструваме се, че знаем лек за всяка болест. Е, не е така.

Пейдж го изгледа внимателно.

— Чуваш ли се със Сай?

— Вчера говорих с нея. Няма да се върне тук. Не се отказва от развода.

Пейдж сложи ръката си върху неговата.

— Съжалявам, Том.

Той сви рамене.

— Защо? Това не ме притеснява. Вече не. Ще намеря друга жена.

— Том се ухили. — И ще имам друго дете. Ще видиш.

Целият разговор бе някак си нереален. Вечерта Пейдж сподели с Кет:

— Тревожа се за Том Чан. Разговаряла ли си с него наскоро?

— Да.

— Струва ли ти се нормален?

— Нито един мъж не ми се струва нормален — отвърна Кет.

Пейдж бе все така угрижена.

— Хайде да го поканим утре на вечеря.

— Добре.

На другата сутрин, когато Пейдж пристигна в болницата, я посрещнаха с новината, че един портиер намерил тялото на Том Чан в някакъв склад в мазето. Мъртъв вследствие на свръхдоза приспивателно.

Пейдж едва не изпадна в истерия.

— Можех да го спася — плачеше тя. — Той през цялото време викаше за помощ, а аз не го чувах.

Кет отвърна твърдо:

— Нямахме начин да му помогнеш, Пейдж. Ти не беше нито проблемът, нито решението му. Той не искаше да живее без жена си и детето си. Всичко е толкова просто. Пейдж избърса сълзите си.

— Проклето място! — каза. — Ако не беше цялото това напрежение и работното време, жена му никога нямаше да го напусне.

— Но го напусна — рече Кет тихо. — Всичко свърши.

Пейдж никога не беше ходила на китайско погребение. Спектакълът беше невероятен. Започна в дома на покойника на Грийн Стрийт в Китайския квартал рано сутринта, където отвън се събра тълпа. Образува се процесия, с голям оркестър от духови инструменти, а начело на колоната опечалените носеха огромна снимка на Том Чан.

Процесията тръгна под гръмките звуци на оркестъра и се заизвива по улиците на Сан Франциско, с катафалката най-отзад. Повечето опечалени вървяха пеш, само по-възрастните бяха в коли.

На Пейдж ѝ се струваше, че процесията обикаля града безцелно. Беше озадачена.

— Къде отиват? — попита тя едного до себе си.

Той се поклони леко и отвърна:

— Наш обичай е да прекарваме мъртвеца покрай някои от местата, които са имали значение за него... ресторанти, в които се е хранел, магазини, в които е пазарувал, места, които е посещавал...

— Разбирам.

Шествието спря пред окръжна болница „Ембаркадеро“.

Човекът до Пейдж се обърна към нея и ѝ каза:

— Тук работеше Том. Тук намери щастието си.

„Не е вярно — помисли си Пейдж. — Тук изгуби щастието си.“

Една сутрин, докато вървеше по Маркет Стрийт, Пейдж видя Алфред Търнър. Сърцето ѝ заблъска лудо.

Не беше успяла да го забрави. Той тръгна да пресича улицата, но докато Пейдж стигне до ъгъла, светна червено. Тя обаче не обърна внимание на светофара и изтича на платното, без да чува клаксоните на колите и ядните викове на шофьорите.

Пейдж бързаше да го настигне. Хвана го за ръкава.

— Алфред...

Човекът се обърна.

— Моля?

Беше съвсем непознат.

Сега, когато Пейдж и Кет караха четвъртата година от лекарския си стаж, те оперираха редовно.

Кет работеше в неврохирургията и не спираше да се чуди на стотиците милиарди чудесни сложни компютри, наречени неврони, които обитаваха черепа. Работата беше вълнуваща.

Кет изпитваше невероятно уважение към повечето от колегите си. Те бяха блестящи, умели хирурзи. Имаше и неколцина, които ѝ усложняваха живота. Опитваха се да я ухаждат и колкото по-упорито Кет им отказваше, толкова повече ги амбицираше.

Веднъж чу един лекар да мърмори:

— Ето я, иде онази с железните гащи.

Една сутрин тя асистираше на д-р Киблър при мозъчна операция. Бе направен малък разрез в мозъчната кора и д-р Киблър вкара гумена канюла в левия страничен вентрикул — кухината в центъра на лявата половина на мозъка, докато Кет държеше разреза отворен с помощта на малък раноразширител. Беше се съсредоточила изцяло върху онова, което ставаше пред нея.

Д-р Киблър я погледна, докато работеше, и каза:

— Чувала ли си онзи виц за пияницата, който се доклатушкал до един бар и рекъл: „Бързо дай да пийна едно!“ — „Знаеш, че не мога — отвърнал барманът. — Ти вече си пиян.“

Борчето се врязваше все по-надълбоко.

— „Ако не ми дадеш едно питие, ще се самоубия.“

През канюлата от вентрикула потече гръбначномозъчна течност.

— „Ето какво ти предлагам — отвърнал барманът. — Ако ми изпълниш три желания, ще ти дам една бутилка.“

Доктор Киблър продължаваше да разказва, докато във вентрикула инжектираха петнадесет милиметра въздух и направиха рентгенови снимки анфас и профил.

— „Първо, виждаш ли го онзи футболист, който седи в ъгъла? Не съм в състояние да го помръдна оттук. Изхвърли го. Второ, имам домашен крокодил с болен зъб. Толкова е зъл, че не мога да се доближа до него. И трето, една лекарка от Министерството на здравеопазването иска да затвори бара. Изчукай я и ще ти дам бутилката.“

Операционната сестра изсмукваше с аспиратора кръвта в операционното поле.

— „Пияницата изхвърлил футболиста и влязъл в офиса, където бил крокодилът. Петнадесет минути по-късно излязъл целият

окървавен и с разкъсани дрехи и попитал: «Къде е онази лекарка с болния зъб?»“

Д-р Киблър избухна в смях.

— Загря ли? Той изучукал крокодила вместо лекарката. Може би му е било по-приятно!

Кет стоеше бясна, раздирана от желание да го зашлеви.

Когато операцията свърши, тя влезе в дежурната стая, за да се опита да овладее гнева си. „Няма да се оставя тези копелета да ме надвият. Няма.“

От време на време Пейдж излизаше с колеги, но отказваше да се обвързва емоционално с когото и да било. Алфред Търнър я бе наранил твърде дълбоко и тя бе решила това никога вече да не се повтори.

По-голямата част от дните и нощите си прекарваше в болницата. Графикът бе смазващ, но Пейдж се занимаваше с обща хирургия и това ѝ харесваше.

Една сутрин главният хирург Джордж Ингълънд изпрати да я повикат.

— Тази година започваш да практикуваш избраната от теб специалност. Сърдечносъдова хирургия.

Тя кимна.

— Точно така.

— Имам нещо специално за теб. Чувала ли си за доктор Баркър?

Пейдж го погледна изненадано.

— Доктор *Лорънс* Баркър ли?

— Да.

— Разбира се.

Кой не бе чувал за д-р Лорънс Баркър. Той бе един от най-прочутите сърдечносъдови хирурзи в света.

— Миналата седмица той се завърна от Саудитска Арабия, където оперира краля. Доктор Баркър е мой стар приятел и се съгласи да работи три дни от седмицата тук. За общото благо.

— Фантастично! — възкликна Пейдж.

— Включвам те в неговия екип.

За миг Пейдж изгуби и ума, и дума.

— Аз... не знам какво да кажа. Много съм ти благодарна.

— За теб това е чудесна възможност. Можеш да научиш от него много неща.

— Сигурна съм. Благодаря ти, Джордж. Наистина оценявам шанса, който ми предоставяш.

— Утре сутрин в шест часа отиваш с него на визитация.

— Очаквам с нетърпение този момент.

Думите „очаквам с нетърпение“ изразяваха слабо чувствата ѝ. Да работи с някой като д-р Лорънс Баркър бе нейна мечта. „Какво говоря? Някой като доктор Лорънс Баркър? Има само един доктор Лорънс Баркър.“

Не беше виждала никога снимката му, но си го представяше как изглежда. Сигурно беше висок и красив, със сребристосива коса и тънки, чувствителни ръце. Сърдечен и кротък човек. „Ще работим в тясно сътрудничество — мислеше си Пейдж — и аз ще стана абсолютно незаменима за него. Дали е женен?“

Тази нощ Пейдж сънува еротичен сън. Оперираха голи. Насред операцията д-р Баркър ѝ каза: „Желая те.“ Една сестра помести пациента от операционната маса и д-р Баркър взе Пейдж на ръце, сложи я на масата и се люби с нея.

Тя се събуди, защото падна от леглото.

В шест часа на другата сутрин Пейдж нервно чакаше в коридора на втория етаж със старшия стажант-лекар Джоел Филипс и още петима стажанти, когато към тях устремно се приближи нисичък мъж с кисела физиономия. Вървеше приведен напред, като че ли се бореше със силен вятър.

— За какъв дявол стърчите тук? Да вървим!

На Пейдж ѝ трябваше миг да си възвърне спокойствието. Забърза да настигне групата. Докато крачеха по коридора, доктор Баркър изръмжа:

— Ежедневно имате да се грижите за около тридесет до тридесет и пет пациенти. Очаквам от вас подробни бележки за всеки от тях. Ясно ли е?

— Да, сър — промърмориха в отговор.

Стигнаха до първата палата. Д-р Баркър се спря до леглото на един пациент, мъж над четиридесет години. Дръпнатостта му моментално се изпари. Той докосна нежно рамото на болния и се усмихна.

— Добро утро. Аз съм доктор Баркър.

— Добро утро, докторе.

— Как се чувствате тази сутрин?

— Имам болки в гърдите.

Д-р Баркър прегледа картоната и се обърна към д-р Филипс.

— Какво показват рентгеновите снимки?

— Няма промени. Заздравява добре.

— Да направим още една СВС.

Д-р Филипс си записа.

Д-р Баркър потупа мъжа по ръката и се усмихна.

— Операцията е сполучлива. Ще ви изпишем след една седмица.

— После изръмжа на стажант-лекарите: — Тръгвайте! Имаме още толкова пациенти за преглед.

„Господи! — помисли си Пейдж. — Не си го представях такъв!“

Следващата пациентка бе много дебела жена, на която бяха вградили пейсмейкър. Д-р Баркър взе картоната ѝ.

— Добро утро, мисис Шелби. — Гласът му звучеше успокоително. — Аз съм доктор Баркър.

— Докога ще ме държите тук?

— Ами вие сте толкова чаровна, че бих искал да ви задържа завинаги, само че си имам жена.

Мисис Шелби се изкиска.

— Късметлийка е тя.

Баркър продължаваше да чете картоната ѝ.

— Бих казал, че сте почти готова да си вървите у дома.

— Чудесно.

— Ще се отбия да ви видя следобеда.

Лорънс Баркър подбра стажант-лекарите:

— Хайде.

Те послушно се заизнизваха подире му към една частна стая, където лежеше момченце от Гватемала, заобиколено от разтревоженото семейство.

— Добро утро — поздрави д-р Баркър сърдечно. Той прегледа картоната на пациента. — Как се чувстваш тази сутрин?

— Добре, докторе.

Д-р Баркър се обърна към Филипс.

— Някаква промяна в електролитите?

— Не, докторе.

— Това е добра новина. — Той потупа момчето по ръката. — Карай така, Хуан.

Майката попита разтревожено:

— Ще се оправи ли момчето ми?

Д-р Баркър се усмихна.

— Ще сторим всичко възможно.

— Благодаря ви, докторе.

Той излезе в коридора, следван от стажантите. Спря се.

— Пациентът има миокардиопатия, нередовно втрисане, главоболие и локализирана едема. Може ли някой от вас, гениите, да ми каже коя е най-срещаната причина за това?

Настъпи тишина. Пейдж се обади колебливо:

— Мисля, че е... наследствено.

Д-р Баркър кимна окуражително. Доволна, Пейдж продължи:

— Предава се... чакайте... — Напрегна се да си спомни. — Предава се през поколение чрез гените на майката. — Тя млькна зачервена и горда от себе си.

Д-р Баркър я гледа известно време.

— Глупости! Това е болестта на Чагас. Поразява хората от латиноамериканските страни. — Той стрелна Пейдж с отвращение. — Господи! Кой ви е казал, че сте лекар?

Лицето на Пейдж пламтеше.

Изкара визитацията до края като в мъгла. Прегледаха двадесет и четирима пациенти и на Пейдж ѝ се струваше, че д-р Баркър посвети сутринта си да я унижава. Той насочваше въпросите си винаги към нея, проверявайки знанията ѝ. Когато беше права, никога не я хвалеше. Сбъркаше ли, ѝ крещеше. При една от грешките ѝ Баркър се развика:

— Не бих ти позволил да оперираш кучето ми!

Когато най-сетне визитацията свърши, д-р Филипс каза:

— Следобедната визитация ще бъде в два часа. Вземете си визитационните дневници, водете записки за всеки пациент и не

пропускате нищо.

Погледна със съжаление към Пейдж, понечи да изрече нещо, после се извърна и тръгна подир д-р Баркър.

„Не искам никога повече да виждам това копеле!“, помисли си Пейдж.

На другия ден Пейдж беше дежурна. Тичаше от един пациент към друг, опитвайки се трескаво да овладее потока от нещастници, заливащи отделението за бърза помощ.

В един часа през нощта най-сетне заспа. Не чу предупредителния вой на сирената, когато една линейка наби спирачки пред отделението за бърза помощ. Двама санитарни начаса отвориха вратите на линейката, прехвърлиха пациента, който бе в безсъзнание, от носилката на количката и хукнаха към Първа операционна зала.

Персоналът бе предупреден по високоговорителя. Край количката тичаше медицинска сестра, втора чакаше в края на рампата. Шестдесет секунди по-късно пациентът бе преместен от количката на масата за прегледи.

Беше млад и залят с толкова много кръв, че бе трудно да се разбере как изглежда.

Една от сестрите започна да разрязва дрехите му с големи ножици.

— Май всичко му е счупено.

— Кърви като заклано прасе.

— Не усещам пулс.

— Кой е дежурен?

— Доктор Тейлър.

— Извикайте я. Ако побърза, може да го завари жив.

Пейдж се събуди от звъна на телефона.

— Ало...

— Имаме спешен случай в Първа операционна зала, докторе. Не мисля, че ще оживее.

Пейдж седна на кушетката.

— Добре. Идвам.

Погледна часовника си. Един и тридесет посред нощ. Стана със залитане от леглото и тръгна към асансьора.

След няколко минути влизаше в Първа операционна зала. Насред помещението върху масата за прегледи лежеше окървавеният пациент.

— Какво имаме? — попита Пейдж.

— Мотоциклетна катастрофа. Блъснал го автобус. Бил без каска.

Пейдж се приближи към човека, който беше в несвяст, и още преди да види лицето му, някак си разбра. Изведнъж се събуди.

— Сложете го на три системи — нареди тя. — Дайте му кислород. Да изпратят кръв, веднага. Обадете се в регистратурата да кажат кръвната му група.

Сестрата я погледна изненадано.

— Познавате ли го?

— Да — насили се да изрече Пейдж. — Името му е Джими Форд.

Пейдж прокара пръсти по черепа му.

— Има силен оток. Веднага на скенер и рентгенова снимка на главата. Максимални грижи. Искам го жив!

— Да, докторе.

Пейдж прекара следващите два часа, уверявайки се, че прави всичко възможно за Джими Форд. Рентгеновата снимка показва счупен череп, мозъчна контузия, счупена раменна кост и многобройни наранявания. Но всичко трябваше да почака, докато той се стабилизира.

В три и половина Пейдж реши, че за момента не може да предприеме нищо повече. Дишането му се беше подобрило и пулсът му беше по-силен. Тя погледна безпаметното тяло. „Ще имаме половин дузина дечица. Първото момиченце ще кръстим Пейдж. Надявам се, че нямаш нищо против.“

— Извикайте ме, ако настъпят промени — каза тя.

— Не се притеснявайте, докторе — отвърна една от сестрите. — Ще се грижим добре за него.

Пейдж тръгна обратно към дежурната стая. Беше изтощена, но се тревожеше твърде много за Джими, за да заспи.

Телефонът отново иззвъня. Едвам ѝ стигнаха силите да вдигне слушалката.

— Ало.

— Докторе, елате на третия етаж. Веднага. Мисля, че един от пациентите на доктор Баркър има сърдечен пристъп.

— Идвам — отвърна Пейдж.

„Един от пациентите на доктор Баркър.“ Тя си пое дълбоко въздух, стана, залитайки, наплиска лицето си със студена вода и забърза към третия етаж.

Пред стаята чакаше медицинска сестра.

— Става дума за мисис Хиърнс. Като че ли отново има сърдечен пристъп.

Пейдж влезе в стаята.

Мисис Хиърнс бе над петдесетте. Лицето ѝ все още пазеше остатъци от някогашна хубост, но тялото ѝ бе дебело и подпухнало. Тя се държеше за гърдите и стенеше.

— Умирам — повтаряше. — Умирам. Не мога да дишам.

— Всичко ще се оправи — увери я кротко Пейдж. Обърна се към сестрата. — Направихте ли електрокардиограма?

— Тя не ми дава да се докосна до нея. Казва, че е твърде нервна.

— Трябва да направим електрокардиограма — рече Пейдж на пациентката.

— Не! Не искам да умирам. Моля ви, не ме оставяйте да умирам...

Пейдж погледна сестрата.

— Извикайте доктор Баркър. Помолете го да дойде веднага.

Сестрата излезе забързано.

Пейдж притисна слушалката към гърдите на мисис Хиърнс. Ударите на сърцето ѝ се сториха нормални, но не можеше да си позволи да рискува.

— Доктор Баркър ще бъде тук след няколко минути — каза тя на мисис Хиърнс. — Опитайте да се отпуснете.

— Никога не съм се чувствала толкова зле. Толкова ми е тежко на гърдите. Моля ви, не ме оставяйте.

— Няма да ви оставя — обеща ѝ Пейдж.

Докато чакаше д-р Баркър, Пейдж телефонира в интензивното. Състоянието на Джими Форд не се бе променило. Все още беше в кома.

След тридесет минути пристигна д-р Баркър. Очевидно се бе облякъл набързо.

— Какво става? — попита той.

— Мисля, че мисис Хиърнс има втори сърдечен пристъп.

Д-р Баркър застана до леглото.

— Направихте ли електрокардиограма?

— Тя не ни дава.

— Пулс?

— Нормален. Няма треска.

Д-р Баркър постави слушалката на гърба на мисис Хиърнс.

— Поемете дълбоко въздух.

Тя се подчини.

— Отново.

Мисис Хиърнс шумно се оригна.

— Извинете ме — усмихна се тя. — О! Сега е по-добре.

Той я погледна внимателно.

— Какво вечеряхте, мисис Хиърнс?

— Хамбургер.

— Само хамбургер ли? Един?

— Два.

— Нещо друго?

— Ами нали знаете... лук и пържени картофи.

— А за пиене?

— Млечношоколадов шейк.

Д-р Баркър прибра слушалките.

— Сърцето ви е наред. Апетитът ви би трябвало да ви тревожи.

— Той се обърна към Пейдж. — Имаме случай на киселини в стомаха. Бих искал да поговорим навън, докторе.

Когато излязоха в коридора, Баркър се развика.

— Какво, по дяволите, ви учат в медицинския институт? Не можете ли да различите киселини в стомаха от сърдечен пристъп?

— Помислих...

— Проблемът е, че *не сте помислили* изобщо! Ако ме събудите още веднъж посред нощ заради киселини в стомаха, място няма да си намерите. Разбрахте ли ме?

Пейдж стоеше сковано, с мрачно лице.

— Дайте й антиацид, *докторе* — каза саркастично Лорънс Баркър, — и ще видите как всичко ще й мине. Ще се видим в шест часа на визитация.

Пейдж го проведи с поглед, докато той ядосано се отдалечаваше.

Когато, препъвайки се, се върна на кушетката в дежурната стая, тя си помисли: „Ще убия Лорънс Баркър. Ще го направя бавно. Ще му е много зле. Ще има дузина тръби в тялото. Ще ме моли да го избавя от мъките му, но аз няма да го сторя. Ще го оставя да страда и когато се почувства по-добре... тогава ще го убия!“

Пейдж бе на сутрешна визитация със Звяра, както тайничко наричаше д-р Баркър. Беше му асистирала в три сърдечногръдни операции и въпреки неприязънта си към него не можеше да не се възхищава на невероятното му майсторство. Гледаше със страхопочитание как той отваряше пациента, сръчно сменяше сърцето му с донорско и го зашиваше. Операцията траеше по-малко от пет часа.

„След няколко седмици — мислеше си Пейдж — този човек ще може да се върне към нормален живот. Нищо чудно, че хирурзите си въобразяват, че са богове. Те буквално даряват втори живот.“

Неведнъж Пейдж бе наблюдавала как сърцето спира и се превръща в инертно парче плът. После ставаше чудото и безжизненият орган започваше отново да пулсира и да движи кръвта в умиращото тяло.

Веднъж по график на един пациент предстоеше да му вкарат катетър с балон в аортата. Пейдж бе в операционната, за да асистира на д-р Баркър. Точно преди да започнат, Баркър ѝ се озъби:

— Ти ще оперираш!

Пейдж го погледна.

— Моля?

— Това е проста операция. Мислиш ли, че ще се справиш? — В гласа му звучеше презрение.

— Да — отвърна Пейдж напрегнато.

— Е, тогава действай!

Този човек я вбесяваше.

Баркър наблюдаваше как Пейдж опитно вкара тръбичка в артерията и я отведе до сърцето. Извърши го безупречно. Той стоеше, без да каже нищо.

„Да върви по дяволите — помисли си тя. — Каквото и да направя, никога няма да бъде доволен.“

Пейдж инжектира контрастно вещество през тръбичката. Следяха на монитора как оцветителят тръгна по коронарните артерии.

На флуороскопския екран се появи образ, показващ степента на блока и локализацията му в артерията, докато един автоматичен апарат правеше рентгенови снимки.

Старшият стажант-лекар погледна Пейдж и се усмихна.

— Добра работа.

— Благодаря. — Тя се обърна към д-р Баркър.

— Твърде бавно — изръмжа той.

И излезе от операционната.

Пейдж бе благодарна за времето, когато д-р Баркър не беше в болницата, а се занимаваше с частната си практика. Тя каза на Кет:

— Един ден далеч от него се равнява на седмица отдих.

— Ти май наистина го мразиш, а?

— Той е блестящ лекар, но ужасен човек. Забелязала ли си как характерите на някои хора отговарят на имената им? Ако доктор Баркър^[1] спре да лае по другите, ще получи удар.

— О, само да видиш някои от хубавците, които аз трябва да търпя — разсмя се Кет. — Всички си мислят, че са Божи дар за мацките. Щеше да е страхотно, ако на света изобщо нямаше мъже!

Пейдж я погледна, но нищо не каза.

Пейдж и Кет отидоха да видят Джими Форд. Той все още беше в кома. Чувстваха се безсилни. Кет въздъхна.

— По дяволите, защо се случва точно на свестните момчета?

— Де да знаех.

— Смяташ ли, че ще оживее?

Пейдж се поколеба.

— Направихме всичко възможно. Оттук нататък е Божа работа.

— Странно. Аз пък си мислех, че *ние* сме Бог.

На другия ден Пейдж тъкмо тръгваше на визитация начело на следобедния екип, когато старшият стажант-лекар Каплан я спря в коридора.

— Днес извади късмет — ухили се той. — Ще развеждаш нов студент по медицина.

— Така ли? — Да, ПИ.

— Какво значи ПИ?

— Племенник идиот. Съпругата на доктор Уолас има племенник, който иска да стане лекар. Изхвърлили го от последните два медицински института. Всички трябва да го търпим. Днес е твой ред.

— Нямам време за подобни неща. Затънала съм до... — простена Пейдж.

— Нямаш никакъв избор. Бъди добро момиченце и доктор Уолас ще ти пише червена точка. — И Каплан се отдалечи.

Пейдж въздъхна и се отправи към новите стажант-лекари. „Къде е този ПИ?“ Тя погледна часовника си. Закъсняваше вече три минути. „Ще го почакам още минута — реши Пейдж — и после да върви по дяволите.“ Тогавя го видя — висок, строен мъж, който бързаше по коридора към нея.

Той се доближи до Пейдж, леко задъхан, и рече:

— Извинете ме. Доктор Уолас ме помоли да...

— Закъсняхте — прекъсна го Пейдж остро.

— Зная. Съжалявам. Задържаха ме в...

— Няма значение. Как се казвате?

— Джейсън. Джейсън Къртис.

Беше облечен в спортно сако.

— Къде ви е престилката?

— Престилката ли?

— Не ви ли е казал никой, че на визитация се носи бяла престилка?

Той се смути.

— Не. Боя се, че...

— Върнете се в кабинета на старшата сестра и ѝ кажете да ви даде бяла престилка. Нямайте и визитационен дневник — добави Пейдж раздразнително.

— Не.

„Племенник идиот май не е много точно определение.“

— Ще ни настигнете в Първа палата.

— Сигурна ли сте? Аз...

— Просто действайте!

Пейдж тръгна с екипа, оставяйки Джейсън Къртис да гледа подире им.

Преглеждаха третия поред пациент, когато той влезе забързано. Беше облечен с бяла престилка. Пейдж обясняваше:

— ... сърдечните тумори могат да бъдат първични, което се среща рядко, или вторични, което е много по-често явление.

Тя се обърна към Къртис.

— Можете ли да назовете трите вида тумори?

Той я зяпна.

— Боя се... че не.

„Разбира се, че не.“

— На епикарда. На миокарда. На ендокарда.

Къртис погледна Пейдж и се усмихна.

— Това наистина е интересно.

„Божичко! — помисли си Пейдж. — Независимо дали е племенник на доктор Уолас, или не, аз бързо ще се отърва от него.“

Спряха при следващия пациент и когато свърши с прегледа, Пейдж изведе групата в коридора, за да не я чуват пациентите.

— Тук имаме случай на силно тироидно смущение, с температура и остра тахикардия. Появи се след операция. — Тя се обърна към Джейсън Къртис. — Как бихте лекували в случая?

Той постоя замислен един миг. После каза:

— Нежно?

Пейдж успя да се овладее.

— Вие не сте му майка, вие сте негов лекар! Той се нуждае от поставяне на системи, за да се пребори с обезводняването, наред с интравенозно инжектиране на йод и анти tiroидни лекарства и успокояващо за конвулсиите.

Джейсън кимна.

— Звучи правилно.

Визитацията премина все в този дух. Когато приключиха, Пейдж извика Джейсън Къртис настрани.

— Имате ли нещо против да бъде откровена с вас?

— Не. Съвсем не — каза той любезно. — Ще ви бъде благодарен.

— Потърсете си друга професия.

Къртис постоя със сбърчени вежди.

— Мислите, че не ставам за тази, така ли?

— Честно казано, не. Не ви е приятна, нали?

— Всъщност не.

— Тогава защо я избрахте?

— Да ви кажа правичката, принудиха ме.

— Е, предайте на доктор Уолас, че греши. Мисля, че трябва да си намерите нещо друго, с което да запълните живота си.

— Ценя откровеността ви — рече Джейсън Къртис искрено. — Чудя се дали не бихме могли да го обсъдим по-подробно. Ако не сте заета тази вечер?...

— Нямаме какво повече да обсъждаме — прекъсна го Пейдж рязко. — Можете да кажете на вуйчо си...

В този миг се появи д-р Уолас.

— Джейсън! — извика той. — Търсих те навсякъде. — Обърна се към Пейдж. — Виждам, че сте се запознали.

— Да, запознахме се — отвърна Пейдж мрачно.

— Добре. Джейсън е архитектът, който се занимава с проектите на новото крило на болницата, което ще строим.

Пейдж замръзна на място.

— *Какъв е?*

— Да. Не ти ли каза?

Тя почувства как се изчервява.

„Не ви ли е казал никой, че на визитация се носи бяла престилка?“

„Тогава защо я избрахте?“

„Да ви кажа правичката, принудиха ме.“

„Аз го принудих!“

На Пейдж ѝ се искаше да потъне вдън земя. Беше се показала такава глупачка. Тя се обърна към Джейсън.

— Защо не ми казахте кой сте?

Той я наблюдаваше развеселен.

— Всъщност вие не ми дадохте възможност.

— Не ти е дала възможност за какво? — попита д-р Уолас.

— Ако ме извините... — рече Пейдж притеснено.

— И все пак какво ще кажете за вечерята?

— Не ям. Заета съм. — И Пейдж изчезна.

Джейсън гледаше подире ѝ с възхищение.

— Каква жена.

— Да, нали? Да идем ли в кабинета ми да поговорим за новия проект?

— Чудесно.

Но мислите му се въртяха около Пейдж.

Беше юли — време за ритуала, който се повтаряше всяка година във всички болници на Съединените щати, когато пристигаха новите стажант-лекари, за да поемат пътя си към същинската практика.

Медицинските сестри очакваха с нетърпение поредната реколта от стажант-лекари с намерение да пипнат онези, които можеха да се окажат добри любовници или съпрузи. В деня, когато дойдоха новите стажант-лекари, почти всички женски погледи се приковаха в д-р Кен Малори.

Никой не знаеше защо Кен Малори бе преместен от скъпа частна болница във Вашингтон в окръжна болница „Ембаркадеро“ в Сан Франциско. Беше стажант-лекар пета година и се занимаваше с обща хирургия. Носеха се слухове, че трябвало набързо да напусне Вашингтон заради любовна връзка със съпругата на виден конгресмен. Говореше се и друго, че някаква медицинска сестра се самоубила заради него и затова го помолили да се махне. Медицинските сестри обаче бяха сигурни в едно, че Кен Малори е без съмнение най-красивият мъж, когото са виждали. Бе висок и атлетично сложен, с къдрава руса коса и лице, което би изглеждало страхотно на киноекран.

Малори се вля в болничното ежедневие, като че ли винаги бе работил тук. Беше чаровник и почти от самото начало медицинските сестри се избиваха за вниманието му. Вечер подир вечер другите лекари гледаха как Малори се оттегля в някоя празна дежурна стая с различна сестра. Репутацията му на жребец стана пословична в болницата.

Пейдж, Кет и Хъни го обсъждаха.

— Да не повярваш как всичките тези сестри му се хвърлят на врата — разсмя се Кет. — Всъщност се боричкат коя да бъде хитът на

седмицата!

— Трябва да признаеш, че наистина е привлекателен — отбеляза Хъни.

— Не, не мисля — поклати глава Кет.

Една сутрин в лекарската съблекалня се бяха събрали около пет-шест стажант-лекари, когато Малори влезе.

— Точно си говорехме за теб — каза някой. — Сигурно си изтощен.

Малори се ухили.

— Не беше лоша нощ.

Беше я прекарал с две сестри.

Един от стажант-лекарите, Грънди, рече:

— Караш ни да се чувстваме като евнуси, Кен. Има ли някоя в тази болница, с която да не можеш да спиш?

Малори се разсмя.

— Съмнявам се.

Грънди се позамисли.

— Обзалагам се, че мога да ти посоча такава.

— Ами? И коя е тя?

— Една от старшите стажант-лекарки. Казва се Кет Хънтър.

Малори кимна.

— Черната кукла. Видях я. Много е секси. Защо смяташ, че няма да успея да я вкарам в леглото?

— Защото всички се опитахме. Мисля, че не обича мъже.

— Или просто не е срещнала мъж на място — подсказа Малори.

Грънди поклати глава.

— Не. Нямах шанс.

Това бе предизвикателство.

— Обзалагам се, че грешиш.

Намеси се и друг стажант-лекар.

— Искаш да кажеш, че си готов да се обзаложиш?

Малори се усмихна.

— Разбира се. Защо не?

— Добре. — Групата се скупчи около Малори. — Обзалагам се на петстотин долара, че няма да я изучукаш.

— Приемам.

— Аз се обзалагам на триста.

Още един се обади.

— Включете и мен. Залагам шестстотин долара.

В крайна сметка облогът възлезе на пет хиляди долара.

— Колко време ми давате? — попита Малори.

Грънди се позамисли.

— Да речем, тридесет дни. Достатъчно ли е?

— И още как. Даже е много.

— Но ще се наложи да го докажеш. Тя трябва да признае, че е спала с теб.

— Няма проблеми. — Малори огледа групата и добави: — Леваци!

След петнадесет минути Грънди беше в кафенето, където закусваха Кет, Пейдж и Хъни. Той се приближи към масата им.

— Мога ли да седна при вас, дами... докторки де... за момент?

Пейдж вдигна поглед.

— Разбира се.

Грънди седна. Погледна Кет и рече извинително:

— Неприятно ми е да ти го кажа, но действително се вбесих и мисля, че е честно да си наясно...

Кет го погледна озадачено.

— Да съм наясно с какво?

Грънди въздъхна.

— Онзи старши стажант-лекар, който пристигна... Кен Малори...

— Да. И какво?

— Ами аз... Господи, колко е неловко. Той се обзаложи с някои лекари за пет хиляди долара, че ще те вкара в леглото си през следващите тридесет дни.

— Така ли? — Лицето на Кет бе мрачно.

— Не те виня, че се сърдиш. Повдигна ми се, когато научих. Е, просто исках да те предупредя. Ще те покани да излезете и си мислех, че ще е справедливо да знаеш защо го прави — каза Грънди с изражение на праведник.

— Благодаря — отвърна Кет. — Оценявам постъпката ти.
— Това беше най-малкото, което можах да направя.
Те го изгледаха, докато се провираше между масите към изхода.
В коридора го чакаха другите стажант-лекари.
— Как мина? — попитаха. Грънди се разсмяха.
— Безупречно. Тя побесня. Копелето е свършено!

— Мисля, че това е ужасно — рече Хъни.

Кет кимна.

— Някой би трябвало да му направи пенисотомия. По-скоро в ада кънки ще карат, отколкото да изляза с това копеле.

Пейдж нещо мислеше. После каза:

— Знаеш ли какво, Кет? Може би ще е интересно именно да излезеш с него.

Кет я погледна изненадано.

— *Какво!*

Очите на Пейдж проблеснаха.

— Защо не? Щом иска да играе игрички, да му помогнем... само че ще играе *нашата* игра.

Кет се наведе напред.

— Продължавай.

— Той има тридесет дни, нали така? Когато те покани да излезете, ти ще си отзивчива, мила и любвеобилна. Искам да кажа, че ще си абсолютно *луда* по него. Ще го побъркаш. Единственото нещо, което *няма* да сториш, Бог да те поживи, е да легнеш с него. Ще му дадем урок за пет хиляди долара.

Кет се сети за доведения си баща. Това бе начин да си отмъсти.

— Харесва ми идеята — призна тя.

— Искаш да кажеш, че ще го направиш, така ли? — попита Хъни.

— Да.

Кет изобщо не разбра, че с тези думи подписа смъртната си присъда.

[1] От английската дума bark — лая. — Б.пр. ↑

Джейсън Къртис не можеше да забрави Пейдж Тейлър. Той позвъни на секретарката на Бен Уолас.

— Здравсти. Обажда се Джейсън Къртис. Трябва ми телефонният номер на доктор Пейдж Тейлър.

— Разбира се, мистър Къртис. Момент. — И тя му даде номера.

Хъни вдигна телефонната слушалка.

— Доктор Тафт е на телефона.

— Обажда се Джейсън Къртис. Доктор Тейлър там ли е?

— Не, няма я. Дежурна е в болницата.

— О, жалко.

Хъни усети разочарованието в гласа му.

— Ако е нещо спешно, аз...

— Не, не.

— Мога да й кажа да ви се обади.

— Това би било чудесно. — Джейсън й продиктува телефонния си номер.

— Ще й предам.

— Благодаря ви.

— Търси те Джейсън Къртис — каза Хъни, когато Пейдж се върна от работа. — Звучеше много приятно. Ето номера му.

— Изгори го.

— Няма ли да му се обадиш?

— Не. Никога.

— Все още си влюбена в Алфред, нали?

— Разбира се, че не.

И това бе единственото, което Хъни успя да изкопчи от нея.

Джейсън изчака два дни, преди да позвъни отново. Този път вдигна Пейдж.

— Доктор Тейлър е на телефона.

— Здравейте! — зарадва се Джейсън. — Обажда се доктор Къртис.

— Доктор ли?...

— Може би не се сещате за мен — рече Джейсън непринудено. — Бях с вас на визитация преди няколко дни и ви поканих на вечеря. Вие казахте...

— Казах, че съм заета. И все още съм. Довиждане, мистър Къртис.

Тя тресна слушалката.

— Какво има? — попита Хъни.

— Нищо.

В шест часа на другата сутрин, когато стажант-лекарите се бяха събрали около Пейдж за сутрешната визитация, пристигна Джейсън Къртис. Беше облечен с бяла престилка.

— Надявам се, че не съм закъснял — каза той бодро. — Трябваше да си взема бяла престилка. Зная колко се разстройвате, когато съм без нея.

Пейдж си пое дълбоко и сърдито въздух.

— Елате с мен — рече тя. И вкара Джейсън в празната лекарска съблекалня. — Какво правите тук?

— Да ви кажа честно, тревожа се за някои от пациентите, които прегледахме онзи ден. — Тонът му беше искрен. — Дойдох да видя дали всички са добре.

Този човек я вбесяваше.

— Защо не строите нещо?

Джейсън я погледна и каза тихо:

— Опитвам се. — И извади от джоба си куп билети. — Вижте, не познавам вкусовете ви, затова купих билети за мача на „Джайънтс“ тази вечер, за театър, опера и концерт. Изберете си. Не мога да ги върна.

Този човек я влудяваше.

— Винаги ли си пилеете така парите?

— Само когато съм влюбен — отвърна Джейсън.

— Чакайте малко...

Той ѝ протегна билетите.

— Изберете си.

Пейдж се пресегна и ги взе всичките.

— Благодаря ви — каза мило. — Ще ги дам на приходящите си пациенти. Повечето от тях нямат възможност да идат на театър или опера.

Той се усмихна.

— Страхотно! Надявам се, че ще им хареса. Ще вечеряте ли с мен?

— Не.

— Все трябва да хапнете някъде. Няма ли да промените решението си?

Пейдж изпитваше леко чувство на вина заради билетите.

— Боя се, че няма да бъде много приятна компания. Снощи бях дежурна и...

— Ще се приберем рано. Честна скаутска.

Тя въздъхна.

— Добре, но...

— Чудесно! Откъде да ви взема?

— Ще свърша в седем.

— Тогава ще ви взема оттук. — Той се прозина. — Сега се връщам вкъщи, обратно в леглото. Какъв нечовешки час за ставане. Защо го правите?

Пейдж го проследи с поглед, не се удържа и се усмихна.

В седем часа вечерта, когато Джейсън пристигна в болницата, сестрата на отделениято му каза:

— Мисля, че ще намерите доктор Тейлър в дежурната стая.

— Благодаря.

Джейсън се отправи към дежурната. Вратата беше затворена. Той почука. Никой не отговори. Отново почука, после отвори и надникна вътре. Пейдж лежеше на кушетката, потънала в дълбок сън. Джейсън се приближи и остана дълго да я гледа.

„Ще се ожения за теб, мадам“, помисли си той.

Измъкна се на пръсти и тихичко затвори вратата подире си.

На другата сутрин Джейсън имаше съвещание, когато влезе секретарката му с малък букет цветя. На придружаващата картичка пишеше: „Съжалявам. ПВМ.“ Джейсън се разсмя. Позвъни на Пейдж в болницата.

— Обажда се вашият кавалер.

— Наистина съжалявам за снощи — каза Пейдж. — Чувствам се много неудобно.

— Недейте. Но имам въпрос.

— Да?

— Какво означава ПВМ? „Почивай в мир“ или „Прекарай вечерта монотонно“?

Пейдж прихна.

— Изборът е ваш.

— Изборът ми е тази вечер да хапнем някъде заедно. Можем ли да направим още един опит?

Тя се поколеба. „Не искам да се обвързвам. Все още си влюбена в Алфред, нали?“

— Ало, чувате ли ме?

— Да. — „От една вечеря нищо няма да ми стане“, реши Пейдж.

— Да. Можем.

— Чудесно.

Докато Пейдж се обличаше за вечерята, Кет каза:

— Изглежда, имаш сериозен ухажор. Кой е той?

— Доктор-архитект — отвърна Пейдж.

— Какво!

Пейдж ѝ разказа историята.

— Май е забавен. Интересува ли те?

— Всъщност не.

Вечерта премина много приятно. Пейдж откри, че Джейсън не я притеснява. Разговаряха за всичко и за нищо и времето като че ли

летеше.

— Разкажи ми за себе си — помоли Джейсън. — Къде си израсла?

— Няма да ми повярваш.

— Обещавам да ти повярвам.

— Добре. В Конго, Индия, Бирма, Нигерия, Кения...

— Не ти вярвам.

— Истина е. Баща ми работеше към СЗО.

— СЗО ли? Предавам се. Звучи като телевизионен научнофантастичен сериал.

— Световната здравна организация. Беше лекар. Прекарах детството си, обикаляйки с него повечето страни от Третия свят.

— Сигурно не ти е било лесно.

— Беше вълнуващо. Най-лошото бе, че никога не се задържах достатъчно дълго, за да се сприятеля с някого. — „Нямаме нужда от никой друг, Пейдж. Винаги ще имаш мен, а аз теб... Това е съпругата ми Карен.“ Тя се отърси от спомена. — Научих много чужди езици и опознах екзотични обичаи.

— Например?

— Ами например... — Пейдж се замисли. — В Индия вярват в прераждането и че следващият ти живот зависи от това какъв си в този. Ако си зъл, прераждаш се в животно. Спомням си, че в едно село имахме куче и аз все се чудех какъв ли човек е било преди превъплъщението и какво лошо е направил.

— Сигурно е лаял не по когото трябва — каза Джейсън.

Пейдж се усмихна.

— После също „герао“.

— „Герао“ ли?

— Това е много сериозно наказание. Виновника го заобикаля тълпа. — Тя замълча.

— И какво?

— Толкова.

— Само толкова ли?

— Хората от тълпата не казват нищо и нищо не правят. Но той не може да мръдне, нито да се измъкне. Остава в този капан, докато не изпълни онова, което иска тълпата. Може да продължава така с часове. Затворен е вътре в кръга, докато хората от тълпата се сменят. Веднъж

видях един човек, който се опита да избяга от герао. Пребиха го до смърт.

Споменът накара Пейдж да потръпне. Иначе приветливите хора се бяха превърнали в крещяща, подивяла тълпа. „Да се махаме оттук“, извика й Алфред. Той я хвана за ръка и я отведе в една тиха уличка.

— Това е ужасно — промълви Джейсън.

— На другия ден баща ми реши да се преместим оттам.

— Бих искал да познавам баща ти.

— Беше чудесен лекар. Щеше да има голям успех на Парк Авеню, но парите не го интересуваха. Стремеше се единствено да помага на хората.

„Като Алфред“, помисли си тя.

— Какво стана с него?

— Убиха го в една племенна война.

— Съжалявам.

— Той обичаше онова, което вършеше. В началото местните хора се опъваха. Бяха толкова суеверни. В отдалечените индийски села на всички им правят „ятак“ — хороскоп, дело на селския астролог, и те живеят по тези хороскопи. — Тя се усмихна. — Много ми хареса, когато ми направиха и на мен.

— А казаха ли ти, че ще се омъжиш за красив млад архитект?

Пейдж го погледна и произнесе твърдо:

— Не. — Разговорът ставаше твърде личен. — Ти си архитект и ще разбереш. Израснах в колиби от плет, измазани с кал, с глинен под и сламен покрив, където обичаха да гнездят мишки и прилепи, в „тукули“ с покрив от трева и без прозорци. Мечтата ми беше да живея един ден в удобна двуетажна къща с веранда и зелена морава, и бяла дъсчена ограда, и... — Пейдж замълча. — Извинявай, че се отплеснах така, но ти ме попита.

— Радвам се, че го направих — отвърна Джейсън.

Пейдж си погледна часовника.

— Нямах представа, че е толкова късно.

— Ще вечеряме ли пак заедно?

„Не искам да го подвеждам — помисли си Пейдж. — Нищо няма да излезе от това.“ После се сети за нещо, което веднъж й бе казала Кет. „Вкопчила си се в един призрак. Пусни го.“

Тя вдигна очи към Джейсън.

— Да.

Рано на другата сутрин пристигна куриер. Пейдж му отвори вратата.

— Нося нещо за доктор Тейлър.

— Аз съм доктор Тейлър.

— Вие лекар ли сте? — погледна я куриерът изненадано.

— Да — отвърна Пейдж търпеливо. — Лекарка съм. Имате ли нещо против?

Той сви рамене.

— Не, мис. Съвсем не. Ще подпишете ли тук, моля?

Пакетът се оказа изненадващо тежък. Любопитна, Пейдж го отнесе на масата във всекидневната и го разви. Беше миниатюрен модел на красива бяла двуетажна къща с веранда. Отпред имаше малка морава и градина с ограда от бели летви. „Сигурно е будувал цяла нощ, за да го направи.“ Намери и картичка, на която пишеше:

Моя []

Наша []

Моля попълни.

Тя дълго седя и я гледа. Къщата беше такава, каквато искаше, но не и мъжът.

„Какво ми става? — запита се Пейдж. — Той е умен и привлекателен, и чаровен.“ Ала знаеше какво я гложди. Той не беше Алфред.

Звънна телефонът. Беше Джейсън.

— Получи ли си къщата? — попита.

— Прекрасна е! — отвърна Пейдж. — Много ти благодаря.

— Бих искал да ти построя истинска. Попълни ли си квадратче?

— Не.

— Аз съм търпелив. Свободна ли си тази вечер?

— Да, но трябва да те предупредя, ще оперирам цял ден и довечера ще съм изтощена.

— Няма да закъсняваме. Между другото, ще вечеряме в дома на родителите ми.

Пейдж се поколеба за миг.

— О?

— Разказах им за теб.

— Чудесно — отговори тя.

Нещата се развиваха твърде бързо. Това я изнервяше.

Когато остави слушалката, Пейдж си помисли: „Наистина не трябваше да приемам. Ще съм толкова изморена, че направо ще заспя.“ Изкушаваше се да телефонира на Джейсън и да отмени срещата. „Вече е твърде късно. Ще си тръгна рано.“

Докато се приготвяше, Кет ѝ каза:

— Изглеждаш изтощена.

— Капнала съм.

— Защо излизаш тогава? Би трябвало да си легнеш. Или приказките са излишни?

— Поне тази вечер.

— Пак ли Джейсън?

— Да. Ще се запозная с родителите му.

— Аха — рече Кет и поклати глава.

— Съвсем не е това — отвърна Пейдж.

„Наистина не е.“

Майката и бащата на Джейсън живееха в очарователна стара къща в Пасифик Хайтс. Бащата на Джейсън бе мъж с аристократично излъчване, над седемдесетте. Майка му бе приветлива земна жена. Пейдж веднага се почувства като у дома си.

— Джейсън толкова много ни е разправял за вас — усмихна ѝ се мисис Къртис. — Не ни каза обаче колко сте красива.

— Благодаря ви.

Влязоха в библиотеката, пълна с миниатюрни модели на сгради, проектирани от Джейсън и баща му.

— Трябва да знаете, че Джейсън, праядо му и аз сме оформили в общи линии голяма част от силуета на Сан Франциско — каза бащата на Джейсън. — Синът ми е гениален.

— И аз все това ѝ разправам на Пейдж — обади се Джейсън.

Пейдж се разсмя.

— Вярвам. — Очите ѝ натежаваха и тя се насилваше да не заспи.

Джейсън я погледна загрижено.

— Хайде да вечеряме — предложи той.

Влязоха в голяма трапезария. Беше облицована с дъбова ламперия и обзаведена с красиви стари мебели, по стените висяха портрети. Една прислужница започна да сервира.

— Този портрет там е на пращадото на Джейсън. Всички проектирани от него здания бяха разрушени от земетресението в 1906 година. А бяха безценни. Ще ви покажа някои техни снимки след вечеря, ако вие... — Бащата на Джейсън млъкна.

Пейдж бе отпуснала глава на масата и спеше дълбоко.

— Радвам се, че не сервирах супа — рече мисис Къртис.

Кен Малори имаше проблем. След като из болницата се разчу за облога във връзка с Кет, сумата бързо нарасна на десет хиляди долара. Малори бе толкова сигурен в успеха си, че заложи много повече, отколкото можеше да си позволи.

„Ако се проваля, страхотно ще загазя. Но аз няма да допусна това. Време е майсторът да се залавя за работа.“

Кет обядваше в кафенето с Пейдж и Хъни, когато Малори се приближи към масата им.

— Имате ли нещо против да седна при вас, докторки? „Не госпожи, не момичета. Докторки. Този е от чувствителните“, помисли си цинично Кет.

— Съвсем не. Сядай — рече Кет.

Пейдж и Хъни се спогледаха.

— Е, аз трябва да тръгвам — засуети се Пейдж.

— И аз. Ще се видим по-късно.

Малори изгледа отдалечаващите се момичета.

— Имаше ли много работа сутринта? — попита той.

И прозвуча така, като че ли наистина го беше грижа.

— Кога ли няма? — усмихна се Кет топло и обещаващо. Малори бе планирал старателно стратегията си. „Ще я накарам да мисли, че се интересувам от нея като от личност, а не само като от жена. Те мразят да бъдат обект на сексуални попълзновения. Ще говорим на медицински теми. Бавничко и полека. Имам цял месец, докато я вкарам между чаршафите.“

— Чу ли за аутопсията на мисис Търнбол? — започна Малори.
— Намериха в стомаха ѝ бутилка от кока-кола. Представяш ли си как?...

Кет се наведе напред.

— Зает ли си в събота вечер, Кен?

Въпросът свари Малори абсолютно неподготвен.

— Какво?

— Мислех си, че може би ще ти е приятно да ме изведеш на вечеря.

Той усети, че едва ли не се изчервява. „Божичко! Все едно да ловиш риба в аквариум! Тая тук не е лесбийка. Момчетата си приказват, защото не могат да ѝ свалят гащите. Е, аз ще ги сваля. Тя направо плаче за това!“ Малори се опита да се сети с кого имаше среща в събота. „Сали, онова сестриче от операционната. Може да почака.“

— Нищо важно — отвърна той. — С удоволствие ще те заведа на вечеря.

Кет сложи ръка върху неговата.

— Чудесно — промълви тихо. — Наистина ще чакам с нетърпение.

— И аз — ухили се той.

„Нямаш представа с какво нетърпение, бебчо. За десет хиляди долара!“

Следобеда Кет докладва на Пейдж и Хъни.

— Направо му увисна ченето! — разсмя се тя. — Трябваше да видите израза на лицето му! Приличаше на котка, която е глътнала канарче.

— Не забравяй, че ти си котката, а той е канарчето.

— Какво ще правиш в събота вечер? — попита Хъни.

— Някакви предложения?

— Аз имам — отвърна Пейдж. — Цял план...

В събота вечер Кет и Кен Малори вечеряха при Емилио — уютен ресторант в залива. Тя се бе облякла старателно за целта. В бяла

памучна рокля с едно голо рамо.

— Изглеждаш страхотно — каза Малори. Внимаваше да не прехвърли мярката. „Оценяващ, но не напорист. Възхитен, но не подмятащ.“ Малори бе решил да упражни целия си чар, ала не му се наложи. Много бързо разбра, че Кет възнамеряваше да очарова *него*.

Докато си пиеха питиетата, тя каза:

— Всички говорят какъв чудесен лекар си, Кен.

— Е — отвърна Малори скромно, — получих чудесно образование и се грижа усърдно за пациентите си. Те са много важни за мен. — Гласът му преливаше от искреност.

Кет сложи ръка върху неговата.

— Сигурна съм, че е така. Откъде си? Искам да знам всичко за теб. За *истинския* ти „аз“.

„Исусе! — помисли си Малори. — Това трябваше да го кажа аз.“ Не можеше да повярва колко лесно щеше да се окаже всичко. Що се отнасяше до жените, той беше спец. Радарът му улавяше всички сигнали, изпращани от тях. Те можеха да кажат „да“ с поглед, усмивка, интонация. Сигналите на Кет направо претоварваха радара му.

Кет се наведе още по-близо до него и в гласа ѝ се прокрадна дрезгавина.

— Искам да знам всичко.

Той говори за себе си по време на вечерята, но понечеше ли да промени темата и да заговори за Кет, тя казваше:

— Не, не. Копнея да те слушам. Имал си такъв прехласващ живот!

„Тя е луда по мен — реши Малори. Сега съжаляваше, че не беше увеличил още облога. — Може би ще спечеля още тази вечер.“ И съвсем се увери в това, когато, докато си пиеха кафето, Кет го попита:

— Искаш ли да се качиш в апартамента ми за едно последно питие преди сън?

„Бинго!“

Малори погали ръката ѝ и отрони тихо:

— С удоволствие.

„Тези момчета са луди — заключи той. — Тя е най-разтропаното парче, което съм срещал.“ Имаше чувството, че ще го изнасят.

Тридесет минути по-късно влязоха в апартамента на Кет.

— Хубаво — каза Малори, оглеждайки се. — Много хубаво. Сама ли живееш тук?

— Не. С мен живеят доктор Тейлър и доктор Тафт.

— О! — Тя долови нотка на съжаление в гласа му.

Усмихна се подмамващо.

— Но те ще се върнат много късно.

Малори се ухили.

— Добре.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— С удоволствие.

Той я проследи с поглед, докато отиваше до малкия бар, за да налее две питиета. „Има страхотен задник — мина му през ум. — И е дяволски хубава, и аз ще получа десет хиляди долара, задето ще я чукам.“ Той се изсмя на глас.

Кет се обърна.

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо. Просто си помислих какъв късметлия съм.

— Аз съм късметлиятка — отвърна тя пламенно и му подаде питието.

Малори вдигна чаша и заговори: — Да пием...

Кет го изпревари.

— Да пием за нас! — каза.

Той кимна.

— Пия за това.

Накани се да попита „Защо не пуснеш малко музика?“, но още докато отваряше уста, Кет предложи:

— Искаш ли да пусна малко музика?

— Ти четеш мисли.

Кет пусна плоча на Коул Портър. Погледна крадешком часовника си, после се обърна към Малори.

— Обичаш ли да танцуваш?

Малори се приближи до нея.

— Зависи с кого. Би ми било много приятно да танцувам с теб.

Кет се плъзна в ръцете му и те запристъпваха в ритъма на бавната отнесенa музика. Малори усети как тялото ѝ се прилепи до неговото и как самият той се възбужда. Притисна я по-силно и Кет му се усмихна.

„Ето сега е моментът да го направя.“

— Хубава си, знаеш ли — каза Малори дрезгаво. — Пожелах те в първия миг, когато те видях.

Кет се взря в очите му.

— И аз изпитвам същото към теб, Кен.

Устните му се приближиха до нейните и той я целуна горещо и страстно.

— Хайде да идем в спалнята — предложи Малори.

Изведнъж се изпълни с нетърпение.

— О, да!

Той я хвана за ръката и я поведе към нейната стая. В този миг входната врата се отвори и влязоха Пейдж и Хъни.

— Здравсти! — провикна се Пейдж. Погледна Кен Малори с изненада. — О, доктор Малори! Не очаквах да ви видя тук.

— Ами аз... аз...

— Бяхме на вечеря — намеси се Кет.

Малори бе обзет от мрачен гняв. Помъчи се да се овладее. Обърна се към Кет.

— Трябва да вървя. Късно е, а утре имам тежък ден.

— О, съжалявам, че си тръгваш. — Погледът ѝ преливаше от обещания.

— Какво ще кажеш за утре вечер? — попита Малори.

— Много бих искала.

— Чудесно!

— Ама няма да мога.

— Тогава в петък?

Кет сбърчи вежди.

— О, Божичко. Боя се, че в петък е съвсем невъзможно.

Малори изпадна в отчаяние.

— В събота?

— Прекрасно — усмихна се Кет.

Той кимна с облекчение.

— Добре. Нека бъде събота.

Обърна се към Пейдж и Хъни.

— Лека нощ.

— Лека нощ.

Кет изпрати Малори до вратата.

— Приятни сънища — пожела му тихо. — Ще сънувам теб.
Той стисна ръката ѝ.

— Вярвам, че сънищата ще се превърнат в действителност. Ще си наваксаме за тази вечер.

— Нямам търпение.

През нощта в леглото Кет си мислеше за Малори. Мразеше го. За нейна изненада обаче вечерта ѝ беше приятна. Бе сигурна, че и на Малори му е било приятно, въпреки че играеше игра. „Да можеше само да е истина — каза си Кет, — а не игра.“ Нямахше представа колко опасна бе тази игра.

„Може би е от времето“, помисли си Пейдж. Навън бе студено и мрачно, валеше сив монотонен дъжд, който потискаше. Денят ѝ започна в шест сутринта и непрекъснато възникваха проблеми. Болницата беше пълна с МОП-ове, които се оплакваха всички едновременно. Сестрите бяха груби и небрежни. Вземаха кръв не на онези пациенти, на които трябваше, губеха спешно необходимите рентгенови снимки и се зъбеха на болните. Освен това не достигаше персонал заради грипната епидемия. Беше един точно такъв ден.

Единственият светъл лъч бе телефонното обаждане на Джейсън Къртис.

— Здравсти — каза той бодро. — Реших да проверя как се чувстват пациентите ни.

— Оцеляват.

— Някакви шансове да обядваме заедно?

Пейдж се разсмя.

— Какво е това обяд? Ако имам късмет, ще успея да изгълтам някой изсъхнал сандвич към четири следобед. Тук е направо лудница.

— Тогава няма да те задържам. Може ли да позвъня пак?

— Добре.

„В това няма нищо лошо.“

— Довиждане.

Пейдж работи до полунощ без миг почивка и когато най-сетне я смениха, не можеше да се движи от умора. Мина ѝ през ума да остане в болницата и да легне в дежурната стая, но мисълта за топлото, уютно легло у дома бе твърде съблазнителна. Тя се преоблече и се запрепъва към асансьора.

Към нея се приближи д-р Питърсън.

— Господи! — възкликна той. — Къде е онова куче, което те е влачило?

Пейдж се усмихна изморено.

— Толкова ли зле изглеждам?

— Още по-зле. Отиваш ли си?

Тя кимна.

— Имаш късмет. Аз сега започвам.

Асансьорът пристигна. Пейдж стоеше пред него полузаспала.

Питърсън каза тихо:

— Пейдж?

Тя се отърси.

— Да?

— Ще можеш ли да шофираш до вас?

— Разбира се — промърмори. — И когато пристигна, ще спя двадесет и четири часа подред.

Тя излезе на паркинга и се качи в колата си. Седеше направо изсмукана, твърде уморена, за да запали. „Не трябва да заспивам тук. Ще спя у дома.“

Най-сетне подкара. Не съзнаваше колко зле шофира, докато един шофьор не ѝ изкрещя: „Хей, махай се от пътя, пияна флърца такава!“

Насили се да се съсредоточи. „Не бива да заспивам... Не бива да заспивам.“ Включи рязко радиото и го наду докрай. Когато стигна до блока, дълго седя в колата, докато събере достатъчно сили да се качи горе.

Кет и Хъни спяха. Пейдж погледна часовника. „Един часът сутринта.“ Влезе, залитайки, в стаята си и започна да се съблича, но усилието бе твърде голямо. Стовари се с дрехите върху леглото и на секундата заспа дълбоко.

Събуди се от резкия звън на телефона, който достигаше до нея като че ли от някаква далечна планета. Пейдж се съпротивляваше да отвори очи, но звънът като с игла пробождаше мозъка ѝ. Седна замаяна и посегна към слушалката.

— Ало?

— Доктор Тейлър?

— Да — дрезгаво измърмори тя.

— Доктор Баркър иска да му асистирате в Четвърта операционна зала, веднага.

Пейдж се прокашля.

— Трябва да има някаква грешка — смънка. — Аз току-що се върнах от дежурство.

— В Четвърта операционна. Той ви чака. — Връзката прекъсна.

Пейдж седна, изтръпнала, на края на леглото, със замъглено съзнание от съня. Погледна часовника на нощното шкафче. Четири и петнадесет. Защо я викаше д-р Баркър посред нощ? Имаше само един отговор. Беше се случило нещо с някой от нейните пациенти.

Залитайки, отиде в банята и си наплица лицето със студена вода. Погледна се в огледалото и си помисли: „Господи! Изглеждам като майка си. Не. Майка ми никога не е изглеждала толкова зле.“

След десет минути шофираше към болницата. Все още бе полузаспала, когато взе асансьора до четвъртия етаж. Влезе в съблекалнята и се преоблече, после се изми и се отправи към операционната.

Имаше три медицински сестри и стажант-лекар, който асистираше на д-р Баркър.

Той вдигна поглед и се разкреця:

— За Бога, идвате ми с болнична престилка! Никой ли не ви е съобщил, че трябва да носите хирургически костюм в операционната?

Пейдж стоеше зашеметена, изведнъж абсолютно будна, с блеснали очи.

— Слушайте какво ще ви кажа — започна тя вбесена. — Току-що се освободих от дежурство. Дойдох, за да ви услужа. Не...

— Не спорете с мен — натърти д-р Баркър. — Елате тук и хванете този ретрактор.

Пейдж се приближи до операционната маса. Пациентът не беше от нейните. Беше непознат. „Баркър няма причина да ме вика. Опитва се да ме накара да напусна болницата. Проклета да съм, ако го направя!“ Тя го погледна злобно, взе ретрактора и се залови за работа.

Беше операция по спешност за байпас на коронарната артерия. Кожата вече бе разрязана в средата на гърдите до гръдната кост, която

пък бе разрязана с електрически трион. Сърцето и основните органи на кръвообращението бяха разкрити.

Пейдж вкара металния ретрактор между разрязаните части на костта, разтваряйки двата края. Наблюдаваше как д-р Баркър сръчно отвори перикардната торбичка и откри сърцето.

Той посочи коронарните артерии.

— Тук е проблемът. Сега ще присаждаме.

Вече бе извадил дълго парче вена от единия крак. Приши част от него към главната артерия, която излизаше от сърцето. Другия край заши за една от коронарните артерии зад мястото на блока и кръвта тръгна по присадената вена, заобикаляйки блока.

Пейдж не можеше да не признае майсторската му работа. „Да не беше само такава копеле!“

Операцията продължи три часа. Накрая Пейдж вече почти губеше съзнание. Когато затвори разреза, д-р Баркър се обърна към персонала и каза:

— Искам да благодаря на всички ви. — Не гледаше към Пейдж.

Залитайки, тя излезе от операционната, без да пророни дума, и се качи в кабинета на д-р Бенджамин Уолас. Уолас тъкмо влизаше.

— Изглеждаш изтощена — рече той. — Трябва да си починеш малко.

Пейдж пое дълбоко въздух, за да овладее гнева си.

— Искам да ме преместите в друг хирургичен екип.

Уолас я погледна внимателно.

— Ти си прикрепена към доктор Баркър, нали?

— Точно така.

— Какъв е проблемът?

— Попитайте *него*. Мрази ме. С удоволствие ще се отърве от мен. Все ми е едно с кого другото ще работя.

— Ще поговоря с него.

— Благодаря ви.

Пейдж се обърна и излезе от кабинета. „По-добре да ме махнат от екипа му. Ако го видя още веднъж, ще го убия.“

Тя се прибра вкъщи и спа дванадесет часа. Събуди се с чувството, че се е случило нещо чудесно, после си спомни. „Вече няма

да се налага да се срещам със Звяра!“ Шофира до болницата, подсвирквайки си.

Докато вървеше по коридора, към нея се приближи един санитар.

— Доктор Тейлър...

— Да?

— Доктор Уолас помоли да се отбиете в кабинета му.

— Благодаря — отговори Пейдж.

Почуди се с кой ли хирург ще работи. „Който и да е, все ще е по-поносимо“, помисли си тя. Влезе в кабинета на д-р Уолас.

— Е, днес изглеждаш много по-добре, Пейдж.

— Благодаря. И се чувствам по-добре.

Наистина беше така. Чувстваше се чудесно, изпълнена с огромно облекчение.

— Говорих с доктор Баркър.

Пейдж се усмихна.

— Благодаря ви. Наистина оценявам желанието да ми помогнете.

— Той не желае да те освободи.

Усмивката на Пейдж угасна. „Какво?“

— Каза, че си прикрепена към неговия екип и там ще останеш.

Тя не вярваше на ушите си.

— Но защо? — Знаеше защо. Това садистично копеле имаше нужда от жертва, от някого, когото да унижава. — Няма да остана.

Д-р Уолас я погледна печално.

— Боя се, че нямаш избор. Освен ако не желаеш да напуснеш болницата. Помисли си все пак.

Пейдж нямаше какво да мисли.

— Не. — Нямаше да разреши Баркър да я принуди да напусне. Точно това беше планът му. — Не — повтори бавно. — Ще остана.

— Добре. Значи всичко е уредено.

„Съвсем не — помисли си Пейдж. — Ще намеря начин да си го върна.“

В лекарската съблекалня Кен Малори се готвеше за визитация. Влязоха д-р Грънди и още трима лекари.

— Ето го нашия човек! — възкликна Грънди. — Как си, Кен?

— Добре — отвърна Малори.

Грънди намигна към другите.

— Не прилича на човек, на когото току-що са бутнали, нали? — Той отново се обърна към Малори. — Надявам се, че си готов с парите. Смятам да направя първоначална вноска за едно автомобилче.

Някой подхвърли:

— Аз пък ще си подновя целия гардероб.

Малори поклати глава и отрони със съжаление:

— Не бих разчитал на това, леваци. Пригответе се вие да плащате!

Грънди го погледна внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако тя е лесбийка, аз съм евнух. Това е най-разтропаното маце, което съм срещал. Онази вечер едвам я удържах!

Мъжете се спогледаха разтревожено.

— Обаче не я вкара в леглото си?

— Единствената причина, поради която не го сторих, приятели, бе, че ни попречиха на път за спалнята. Имам среща с нея в събота вечер и ми е в кърпа вързана. — Малори привърши с преобличането. — А сега, джентълмени, моля да ме извините...

Час по-късно Грънди спря Кет в коридора.

— Търсех те — каза.

Изглеждаше сърдит.

— Какво има?

— Това копеле Малори. Толкова е сигурен в себе си, та разправя наляво и надясно, че ще те вкара в леглото си в събота вечер.

— Не се притеснявай — отвърна Кет мрачно. — Ще изгуби.

Когато Кен дойде да вземе Кет в събота вечер, тя беше в рокля с дълбоко деколте, която подчертаваше съблазнителната ѝ фигура.

— Изглеждаш страхотно — каза той възхитено.

Тя го прегърна.

— Искам да изглеждам добре за теб. — Тя се притисна до него.

„Господи, ама тя наистина го иска!“

Когато Малори заговори, гласът му беше дрезгав.

— Виж, имам една идея, Кет. Преди да идем на вечеря, защо не влезем в спалнята и...

Тя галеше лицето му.

— О, миличък, колко бих желала. Но Пейдж си е у дома.

Всъщност Пейдж бе на работа в болницата.

— О!

— Ала след вечеря... — Кет остави изречението да увисне във въздуха.

— Да?

— Можем да идем в твоята квартира.

Малори я прегърна и целуна.

— Предложението е великолепно!

Заведе я в „Айрън Хорс“, където вечеряха изискано. Въпреки всичко Кет се забавляваше чудесно. Той бе чаровен и забавен и невероятно привлекателен. Сякаш искрено се интересуваше от всичко, свързано с нея. Тя знаеше, че я ласкае, но като че ли бе непресторен в комплиментите, които ѝ правеше.

„Ако не знаех каква е работата...“

Малори почти не се докосна до храната. Единствената му мисъл бе: „След два часа ще спечеля десет хиляди долара... След един час ще спечеля десет хиляди долара... След тридесет минути...“

Допиха кафето си.

— Готова ли си? — попита Малори.

Кет докосна ръката му.

— Нямаш представа колко съм готова, миличък. Да вървим.

До апартамента на Малори взеха такси.

— Абсолютно съм луд по теб — шепнеше той. — Не познавам друга като теб.

А тя чуваше гласа на Грънди: „Толкова е сигурен в себе си, че разправя, че ще те вкара в леглото си в събота вечер.“

Когато стигнаха, Малори плати на шофьора и поведе Кет към асансьора. Струваше му се, че се качват цяла вечност. Той отвори вратата и каза нетърпеливо:

— Най-сетне.

Кет влезе.

Беше обикновен ергенски апартамент, който отчаяно се нуждаеше от женска ръка.

— О, чудесен е — прошепна тя. Обърна се към Малори. — Олицетворява теб.

Той се ухили.

— Нека ти покажа *нашата* спалня. Ще пусна малко музика.

Когато отиде при дека, Кет си погледна часовника. Гласът на Барбара Стрейзънд изпълни стаята. Малори я взе за ръка.

— Да вървим, сладурче.

— Чакай малко — каза Кет тихо.

Той я погледна озадачен.

— Защо?

— Просто искам да се насладя на този миг с теб. Знаеш ли, преди да...

— Защо не му се насладим в спалнята?

— Бих желала едно питие.

— Питие ли? — Малори се опита да скрие нетърпението си. — Добре. Какво предпочиташ?

— Водка с тоник, моля.

Той се усмихна.

— Мисля, че ще мога да задоволя това твое желание.

Отиде до малкия бар и наля две питиета.

Кет отново погледна часовника си. Малори се върна и ѝ подаде едното.

— Заповядай, бебчо. — Вдигна чашата си. — За това, че сме заедно.

— За това, че сме заедно — отвърна Кет и отпи. — О, Божичко!

Той я погледна изненадан.

— Какво има?

— Това е водка!

— Нали това поиска?

— Така ли? Съжалявам. Мразя водка! — Погали го по лицето. — Ще ми сипеш ли скоч със сода?

— Разбира се. — Той преглътна нетърпението си и се запъти да налее ново питие.

Кет отново погледна часовника си. Кен Малори се върна.

— Заповядай.

— Благодаря ти, миличък.

Тя отпи две глътки. Малори ѝ взе чашата и я сложи на масата. Прегърна Кет и я притисна до себе си. Тя усети, че той е възбуден.

— Сега — каза Кен тихо — нека впишем това в историята.

— О, да! — възкликна Кет. — Да!

Тя го поведе към спалнята.

„Направих го! — ликуваше вътрешно Малори. — Направих го! Ето, рухват стените на Ерихон!“ Той се обърна към Кет.

— Съблечи се, беччо.

— Първо ти, миличък. Искам да те гледам, докато се събличаш. Това ме възбужда.

— Така ли? Добре.

Под погледа ѝ Малори бавно си свали дрехите. Първо сакото, после ризата и вратовръзката, обувките и чорапите и накрая панталоните. Имаше стегната фигура на атлет.

— Възбужда ли те това, беччо?

— О, да. Сега си свали шортите.

Малори остави шортите му бавно да паднат на пода. Имаше силна ерекция.

— Колко е красиво — възкликна Кет.

— Сега е твой ред.

— Добре.

И в този миг радиозумерът на Кет запиука.

Малори се стресна.

— Какво, по дяволите...

— Викат ме — каза Кет. — Мога ли да използвам телефона ти?

— *Сега ли!*

— Да. Сигурно е нещо спешно.

— *Точно сега ли!* Не може ли да почака?

— Скъпи, знаеш правилата.

— Но...

Пред очите на Малори Кет отиде до телефона и набра някакъв номер.

— Обажда се доктор Хънтър. — Послуша какво ѝ говореха. — Така ли? Разбира се. Идвам веднага.

Малори я зяпаше като ударен с мокър парцал.

— Какво има?

— Трябва да отида в болницата, ангел мой.

— *Сега ли!*

— Да. Един от пациентите ми умира.

— Не може ли да почака, докато...

— Съжалявам. Ще го направим друга вечер.

Кен Малори стоеше гол, както го е майка родила, и гледаше как Кет излиза от апартамента. Когато вратата се затвори подире ѝ, той взе чашата ѝ и я запрати в стената.

„Кучка... кучка... кучка...“

Когато Кет се прибра у дома, Пейдж и Хъни я чакаха нетърпеливо.

— Как мина? — попита Пейдж. — Навреме ли се обадох?

Кет се ухили.

— Ама съвсем навреме.

Тя записва вечерта. Когато стигна до това как Малори стърчеше гол насред спалнята с ерекцията си, смяха се до сълзи.

Кет се изкушаваше да им каже колко приятен всъщност ѝ беше Кен Малори, но се почувства глупаво. В крайна сметка той се срещаше с нея само за да спечели баса.

Пейдж някак си усети какво чувства Кет.

— Внимавай с него, миличка.

Кет се усмихна.

— Не се тревожи. Но трябва да призная, че ако не знаех за баса... Осичка е, ала отровата му е сладка.

— Кога ще се видите отново? — попита Хъни.

— Ще му дам седмица, да произстине.

Пейдж я гледаше внимателно.

— Той или ти?

Черната лимузина на Динето чакаше Кет пред болницата. Този път Шадоу беше сам. На Кет ѝ се искаше и Райно да е тук. Имаше нещо в Шадоу, което я вцепеняваше. Той никога не се усмихваше и рядко говореше, но излъчваше заплаха.

— Качвай се — изрече безцеремонно, когато Кет се приближи до колата.

— Виж какво — отвърна тя възмутено, — кажи на мистър Динето, че не може да ми нарежда. Аз не работя за него. Само защото веднъж му направих услуга...

— Качвай се. Ще му го кажеш сама.

Кет се поколеба. Нямахте да е трудно да отmine и да не се замесва повече, но как щеше да се отрази това на Майк?

Тя се качи в колата.

Този път жертвата бе шибана жестоко с верига. Лу Динето беше при него.

Кет само хвърли един поглед на пациента и отсече:

— Трябва веднага да го закарате в болница.

— Кет — отвърна й Динето — ще се наложи да го лекуваш тук.

— Защо? — настоя тя.

Но знаеше отговора и той я ужасяваше.

Беше един от онези хубави дни в Сан Франциско, когато във въздуха витае някаква магия. Нощният вятър беше измел дъждовните облаци и бе донесъл ведро и слънчево неделно утро.

Джейсън се беше разбрал с Пейдж да дойде да я вземе от тях. Когато пристигна, Пейдж остана изненадана колко самата тя се зарадва, че го вижда.

— Добро утро — каза Джейсън. — Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря ти.

— Какво би искала да правиш днес?

— Твой ред е — усмихна се Пейдж. — Ти водиш, аз те следвам.

— Справедливо.

— Ако нямаш нищо против — продължи тя, — бих желала да спрем за малко в болницата.

— Мислех, че днес почиваш.

— Да, но има един пациент, за когото се тревожа.

— Няма проблеми. — И Джейсън я закара до болницата.

— Няма да се бавя — обеща Пейдж, излизайки от колата.

— Ще те чакам тук.

Пейдж се качи на третия етаж и влезе в стаята на Джими Форд. Той продължаваше да бъде в кома, на куп системи, които го хранеха интравенозно.

До него седеше сестра. Тя вдигна очи.

— Добро утро, доктор Тейлър.

— Добро утро. — Пейдж се доближи до леглото на момчето. — Има ли някаква промяна?

— Боя се, че не.

Пейдж провери пулса на Джими.

— Вече минаха няколко седмици — каза сестрата. — Май не е добре, нали?

— Ще дойде на себе си — рече твърдо Пейдж. Обърна се към безпаметното тяло на леглото и повиши глас. — Чуваш ли ме? Ти ще

се оправиш! — Никаква реакция. Тя затвори очи и изрече безмълвна молитва. — Сигнализирайте ми по радиозумера, ако настъпи промяна.

— Да, докторе.

„Той няма да умре — помисли Пейдж. — Няма да му дам да умре...“

Джейсън излезе от колата, щом зърна Пейдж.

— Всичко наред ли е?

Нямаше смисъл да го товари със своите проблеми.

— Да — каза Пейдж.

— Хайде днес да се направим на истински туристи — предложи Джейсън. — По закона на щата всички туристически обиколки започват от Рибарския кей.

Пейдж се усмихна.

— Не бива да нарушаваме закона.

Рибарският кей гъмжеше от хора като на панаир. Уличните развлечения вървяха с пълна сила. Имаше мимове, клоуни, танцьори и музиканти. Търговците продаваха от бълващи пара казани варени раци и задушени миди с пресен черен хляб.

— Няма друго такова място в света — каза Джейсън разчувстван.

Пейдж бе трогната от въодушевлението му. Тя вече бе идвала на Рибарския кей, бе посетила повечето туристически забележителности на Сан Франциско, но не искаше да му разваля удоволствието.

— Возила ли си се на фуникулера? — попита я Джейсън.

— Не.

„Поне не от миналата седмица.“

— Значи не си живяла. Хайде, ела.

Отидоха до Пауъл Стрийт и се качиха на фуникулера. Когато вагончето тръгна по стръмния наклон, Джейсън каза:

— Фуникулерът е известен като „прищявката на Халиди“. Построил го е в 1873 година.

— Обзалагам се, че тогава са мислели, че няма да изтрае дълго.

Джейсън се разсмя.

— Точно така. Когато бях в гимназията, в събота и неделя работех като екскурзовод.

— Сигурно си бил добър.

— Най-добрият. Искаш ли да чуеш част от изпълнението ми?

— С удоволствие.

Джейсън подхвана с носов глас на екскурзовод:

— Дами и господа, за ваше сведение най-старата улица в Сан Франциско е Грант Авеню, най-дългата е Мишън Стрийт — около дванадесет километра, най-широката е Ван Нес Авеню със своите тридесет и осем метра и сигурно ще се изненадате, когато научите, че най-тясната улица Де Форест Стрийт е само метър и тридесет сантиметра. Точно така, дами и господа, метър и тридесет сантиметра. Най-стръмната улица, която можем да ви предложим, е Филбърт Стрийт с наклон тридесет и един и половина градуса. — Той погледна Пейдж и се ухили. — Изненадан съм, че все още помня всичко това.

Когато слязоха от фуникулера, Пейдж се усмихна на Джейсън.

— Сега какво следва?

— Ще се возим с файтон.

След десет минути седяха във файтон, запрегнат с коне, който ги откара от Рибарския кей през Жирардели Скуеър до Норт Бийч. По пътя Джейсън ѝ показваше интересните места и Пейдж с почуда установи, че ѝ беше приятно. „Не се оставяй да се увлечеш.“

Качиха се на Койт Тауър, за да погледнат града отгоре. Когато слизаха, Джейсън я попита:

— Гладна ли си?

От чистия въздух Пейдж бе огладняла.

— Да.

— Добре. Ще те заведа в един от най-добрите китайски ресторанти в света, ресторанта на Томи Той.

Пейдж бе чувала в болницата да говорят за него.

Обедът се превърна в същинско угощение. Започнаха с прясно уловени омари с лютив сос и гореща и кисела супа с морски водорасли. После им сервираха пилешко филе с бял грах и американски орехи, телешко филе със сечуански сос и пържен ориз с

четири вида подправки. За десерт ядох прасковен мус. Кухнята беше чудесна.

— Идваш ли често тук? — попита Пейдж.

— Когато мога.

У Джейсън имаше нещо момчешко, което силно я привличаше.

— Кажи ми — обърна се към него тя, — винаги ли си искал да бъдеш архитект?

— Нямах избор — ухили се Джейсън. — Първите ми играчки бяха строителни кубчета. Вълнуващо е да мечтаеш за нещо и после да видиш как мечтата се превръща в бетон, тухли и камък и се извисява в небето, за да стане част от града, в който живееш.

„Ще ти построя Тадж Махал. Не е важно колко време ще ми отнеме!“

— Аз съм от онези щастливци, Пейдж, които прекарват живота си в правене на онова, което обичат. Кой беше казал: „Повечето хора живеят в тихо отчаяние“?

„Като моите пациенти“, помисли си Пейдж.

— Няма друго нещо, което бих искал да върша, или друго място, където да живея. Това е приказен град. — Гласът му бе изпълнен с възбуда. — В Сан Франциско има всичко за всички. Никога не се изморявам от него.

Пейдж го погледна внимателно, радвайки се на въодушевлението му.

— Бил ли си женен?

Джейсън сви рамене.

— Веднъж. И двамата бяхме твърде млади. Не се получи.

— Съжалявам.

— Няма за какво. Тя е омъжена за много богат индустриалец. А ти била ли си омъжена?

„Когато порасна, и аз ще стана лекар. Ние ще се оженим и ще работим заедно.“

— Не.

Обиколиха залива с корабче, минаха под Голдън Гейт и Бей Бридж. Джейсън отново заговори с екскурзоводския глас:

— А това, дами и господа, е прословутият Алкатрас, приютявал някога престъпници с най-печална слава в света, като Кели Картечницата, Ал Капоне и Робърт Струд, известен като Птицеловеца!

„Алкатрас“ на испански значи пеликан. Отначало го наричали Пеликановия остров по името на птиците, които били единствените му обитатели. Знаете ли защо затворниците там вземали горещ душ всеки ден?

— Не.

— За да не могат да привикнат към студената вода на залива, ако решат да бягат.

— Вярно ли е това? — попита Пейдж.

— Някога да съм те лъгал?

Беше късен следобед, когато Джейсън ѝ каза:

— Била ли си в Ной Вели?

Пейдж поклати глава.

— Не.

— Бих искал да ти покажа това място. Някога там е имало ферми и потоци. Сега е изпъстрена с ярко боядисани викториански къщи и градини. Къщите са много стари, защото може би само този район е бил пощаден от земетресението в 1906 година.

— Сигурно е привлекателно.

Джейсън се поколеба.

— Моята къща е там. Искаш ли да я видиш? — Забеляза реакцията ѝ. — Пейдж, аз съм влюбен в теб.

— Та ние почти не се познаваме. Как можеш?...

— Разбрах го от мига, когато каза: „Не знаете ли, че на визитация се ходи с бяла престилка?“ Тогава се влюбих в теб.

— Джейсън...

— Вярвам твърдо в любовта от пръв поглед. Дядо ми зърнал баба ми да кара велосипед в парка, тръгнал подире ѝ и след три месеца се оженили. Живяха заедно петдесет години, до неговата смърт. Баща ми забелязал майка ми, когато пресичала улицата, и разбрал, че ще му стане жена. Женени са от четиридесет и пет години. Виждаш, че при мен това е наследствено. Искам да се оженя за теб.

Бе дошъл мигът на откровението.

Пейдж погледна Джейсън и помисли: „Той е първият мъж, който ме привлича след Алфред. Обичлив е, умен и искрен. Той е всичко онова, което една жена би могла да си пожелае. Какво ми става? Уловила съм се за призрак.“ И въпреки това дълбоко в душата си таеше чувството, че един ден Алфред ще се върне при нея.

Погледите им се срещнаха и тя взе решение.

— Джейсън...

В този миг запиука радиозумерът ѝ. Звучеше настойчиво, заплашително.

— Пейдж...

— Трябва да намеря телефон.

След две минути разговаряше с болницата.

Джейсън видя как лицето ѝ побледня. Тя се развика в слушалката:

— Не! В никой случай! Кажете им, че веднага идвам. — И тресна слушалката.

— Какво има?

Пейдж се обърна към него с очи, пълни със сълзи.

— Пациентът ми, Джими Форд. Искат да му махнат респиратора. Да го оставят да умре.

Когато Пейдж влезе в стаята на Джими Форд, до леглото му имаше трима души — Джордж Ингълнд, Бенджамин Уолас и един юрист, Силвестър Деймън.

— Какво става тук? — попита развълнувано Пейдж.

— На съвещанието на болничната комисия по етика тази сутрин бе докладвано, че състоянието на Джими Форд е безнадеждно. Решихме да му махнем... — Бенджамин Уолас не успя да довърши.

— Не! — извика Пейдж. — Не можете! Аз съм негов лекар. Аз казвам, че той има шанс да излезе от комата! Няма да го оставим да умре.

— Не вие вземате решението, докторе — обади се Силвестър Деймън.

Пейдж го погледна войнствено.

— Кой сте вие?

— Адвокатът на семейството. — Извади един документ и го подаде на Пейдж. — Това е завещанието на Джими, написано приживе. Той специално подчертава, че ако получи застрашаваща живота травма, не би желал да го поддържат с механични средства.

— Но аз следя внимателно състоянието му — запротестира Пейдж. — Той е в стабилно състояние вече седмици. Може да дойде на

себе си всеки миг.

— Бихте ли могли да гарантирате това? — попита Деймън.

— Не, но...

— Тогава ще трябва да изпълните нарежданията, докторе.

Пейдж погледна към тялото на Джими.

— Не! Настоявам да почакаме още малко.

Адвокатът каза спокойно:

— Докторе, разбирам, че за болницата е изгодно да задържа пациентите възможно най-дълго, но семейството не може да си позволи повече разходи. Нарещдам ви да махнете респиратора му.

— Само още ден-два — промълви отчаяно Пейдж, — и съм сигурна...

— Не — отсече Деймън твърдо. — Днес.

Джордж Ингълнд се обърна към Пейдж.

— Съжалявам, но се боя, че нямаме избор.

— Благодаря ви, докторе — каза адвокатът. — Ще оставя на вас да се заемете с това. Ще уведомя близките, за да започнат да се подготвят за погребението. — Той изви глава към Бенджамин Уолас. — Благодаря за сътрудничеството. Довиждане.

Те го изпроводиха с поглед.

— Не можем да направим това с Джими! — почти плачеше Пейдж.

Д-р Уолас се изкашля.

— Пейдж...

— Ами ако го преместим от тази стая и го скрием в друга? Сигурно има нещо, за което не сме се сетили. Нещо...

— Това не е молба. Това е заповед — натърти Бенджамин Уолас. Обърна се към Джордж Ингълнд. — Искаш ли да...

— Не! — прекъсна го Пейдж. — Аз... аз ще го направя.

— Добре.

— Ако нямате нищо против, бих искала да остана насаме с него.

Джордж Ингълнд стисна ръката ѝ.

— Съжалявам, Пейдж.

— Знам.

Тя проследи с очи двамата мъже, докато излязоха от стаята.

Остана сама с безпаметното момче. Погледна респиратора, който поддържаше живота му, и системите, които хранеха тялото му. Толкова

лесно бе да изключи респиратора, да угаси един човешки живот. Но той имаше такива чудесни мечти, такива големи надежди.

„Някой ден ще стана лекар. Искам да съм като теб.“

„Знаеш ли, че ще се женя?... Името ѝ е Бетси... Ще си народим половин дузина дечица. Първото момиче ще кръстим Пейдж.“

Имаше толкова много неща, за които да живее.

Пейдж стоеше и го гледаше, а сълзите замъгляваха погледа ѝ.

— Проклет да си! — възкликна. — Ти си примиренец! — Тя вече ридаеше. — Какво стана с мечтите ти? Мислех, че искаш да станеш лекар! Отговори! Чуваш ли ме? Отвори очи! — Реакция нямаше. — Съжалявам — отрони Пейдж. — Толкова съжалявам. — Наведе се да го целуне по бузата и когато бавно се изправи, срещна отворените му очи.

— Джими! Джими!

Той премигна и отново ги затвори. Пейдж стисна ръката му и се усмихна през сълзи:

— Джими, знаеш ли го онзи виц за пациента на системи? Дето помолил доктора да му даде още една банка. Имал бил гостенин за обяд.

Хъни бе по-щастлива, отколкото когато и да било досега. С пациентите я свързваха сърдечни отношения, каквито поддържаха малцина лекари. Наистина бдеше над тях. Работеше в гериатрията, педиатрията и в други отделения и д-р Уолас следеше да ѝ възлагат задачи, които да не я вкарват в беля. Искаше тя да остане в болницата и да бъде на негово разположение.

Хъни завиждаше на сестрите. Те можеха да се грижат за пациентите си, без да трябва да се тревожат за важни медицински решения. „Никога не съм искала да бъда лекарка — мислеше си Хъни. — Само медицинска сестра.“

„В семейство Тафт няма медицински сестри.“

След обяд, когато си тръгнаше от болницата, Хъни отиваше да пазарува в „Бей Къмпани“ и „Стрийтлайт Рекърдс“ и купуваше подаръчета за децата от педиатрията.

— Обичам децата — каза тя на Кет.

— Възнамеряваш ли да имаш голямо семейство?

— Някой ден — отвърна Хъни замислено. — Първо трябва да открия баща им.

Един от любимите пациенти на Хъни в гериатрията бе Даниъл Макгуайър — бодър старец над деветдесет години, който страдаше от болен черен дроб. На младини се бе занимавал с хазарт и обичаше да се обзалага по различни поводи с Хъни.

— Обзалагам се на петдесет цента, че санитарят ще закъснее със закуската ми.

— Басирам се на един долар, че днес следобед ще вали.

— Басирам се десет срещу едно, че „Джайънтс“ ще бият.

Хъни винаги приемаше облозите му.

— Обзалагам се десет срещу едно, че ще се преборя с тази болест — каза той.

— Този път съм на ваша страна — усмихна му се Хъни.

Той я улови за ръката.

— Знам. — Ухили се. — Ако бях с няколко месеца по-млад...

Хъни се разсмя.

— Няма значение. Аз обичам по-възрастни мъже.

Една сутрин в болницата пристигна писмо, адресирано до него.

Хъни му го занесе в стаята.

— Ще ми го прочетеш ли, а? — Зрението му беше поотслабнало.

— Разбира се — отвърна Хъни. Тя отвори плика, надзърна в него и извика: — Вие сте спечелили на лотария! Петдесет хиляди долара! Поздравления!

— Какво ще кажеш? — развика се той. — Винаги съм знаел, че някой ден ще спечеля на лотария! Прегърни ме.

Хъни се наведе и го прегърна.

— Знаеш ли, Хъни, аз съм най-големият късметлия на света.

Когато тя дойде да го види следобеда, той беше починал.

Хъни беше в лекарската стая, когато се появи д-р Стивънс.

— Има ли някой тук зодия Дева?

— Искаш да кажеш девица — подсмихна се един от лекарите. — Съмнявам се.

— Зодия Дева — повтори Стивънс. — Трябва ми зодия Дева.

— Аз съм Дева — каза Хъни. — Какъв е проблемът?

Той се приближи към нея.

— Проблемът е, че ми се е трупнала на главата една проклета маниачка. Не можеш да припариш до нея, ако не си зодия Дева.

Хъни стана.

— Ще ида да я видя.

— Благодаря ти. Името ѝ е Франсис Гордън.

На Франсис Гордън току-що ѝ бяха направили операция на таза. Когато Хъни влезе в стаята, жената я погледна и каза:

— Вие сте зодия Дева. Родена при залязване на луната, нали?

Хъни се усмихна.

— Точно така.

— Тези Водолеи и Лъвове нищо не разбират. Отнасят се към пациентите си, като че ли са мръвки.

— Лекарите тук са добри — запротестира Хъни. — Те...

— Ха! Повечето от тях са се захванали с тази професия заради парите. — Тя се взря в Хъни по-внимателно. — Вие сте различна.

Хъни прочете набързо картоната и по лицето ѝ се изписа изненада.

— Какво има? Какво гледате?

Хъни премигна.

— Тук пише, че занятието ви е... ясновидка.

Франсис Гордън кимна.

— Точно така. Не вярвате ли в ясновидците?

Хъни поклати глава.

— Боя се, че не.

— Лошо. Седнете за малко. Хъни приседна на един стол. —
Дайте ми ръката си.

Хъни поклати глава.

— Наистина, не мисля...

— Хайде, дайте ми ръката си.

Хъни неохотно протегна ръка.

Франсис Гордън я подържа за малко със затворени очи. Когато ги отвори, рече:

— Имали сте труден живот...

„Кой не е имал труден живот? — помисли си Хъни. — Току-виж, ми каза, че ме чака презокеанско пътешествие.“

— Използвали сте много мъже...

Хъни усети как замръзва.

— Във вас зрее някаква промяна... съвсем отскоро...

Хъни едва се сдържа да не излезе от стаята. Тази жена я изнервяше. Тя понечи да си издърпа ръката.

— Ще се влюбите.

— Боя се, че наистина трябва... — измрънка Хъни.

— Той е художник.

— Не познавам художници.

— Ще се запознаете. — Франсис Гордън пусна ръката ѝ. —
Елате да ме видите пак — изкомандва я тя.

— Разбира се.

Хъни побягна.

Отби се да навести една нова пациентка, мисис Оуенс, слаба женица, която изглеждаше прехвърлила четиридесетте. В картона ѝ бе отбелязано, че е на двадесет и осем. Имаше счупване на носа и двете ѝ очи бяха насинени, лицето ѝ бе подпухнало и охлузено.

Хъни се доближи до леглото ѝ.

— Аз съм доктор Тафт.

Жената я погледна с безизразни, угаснали очи. Мълчеше.

— Какво се е случило с вас?

— Паднах по стълбите. — Когато си отвори устата, на мястото на двата ѝ предни зъба зейна дупка.

Хъни зачете картона.

— Тук пише, че имате две счупени ребра и счупен пелвис.

— Да. Паднах лошо.

— От какво са ви насинени очите?

— От падането.

— Омъжена ли сте?

— Да.

— Деца?

— Две.

— Какво работи съпругът ви?

— Хайде да се разберем да не замесваме съпруга ми в това, а?

— Боя се, че няма да може — каза Хъни. — Той ли ви би?

— Никой не ме е бил.

— Ще трябва да пусна доклад до полицията.

Мисис Оуенс изведнъж се паникьоса.

— Не! Моля ви, недейте!

— Защо?

— Ще ме убие! Не го познавате!

— Бил ли ви е и преди?

— Да, ама той... той не влага нищо в това. Напива се и избухва.

— Защо не го напуснете?

Мисис Оуенс сви рамене и движението ѝ причини болка.

— Няма къде да ида с децата.

Хъни все повече се ядосваше, докато я слушаше.

— Не бива да понасяте подобно нещо, разбирате ли? Има приюти и агенции, които ще се погрижат за вас и ще закрилят децата ви.

Жената поклати отчаяно глава.

— Нямам пари. Изгубих мястото си като секретарка, когато той започна... — Не можа да продължи.

Хъни стисна ръката ѝ.

— Ще се оправите. Ще гледам да ви помогна.

След пет минути вече влезаше в кабинета на д-р Уолас. Той ѝ се зарадва. Чудеше се какво ли е донесла със себе си този път. Досега бе използвала топъл мед, гореща вода, стопен шоколад и... любимия му... кленов сироп. Изобретателността ѝ не познаваше граници.

— Заклучи вратата, бебчо.

— Не мога да остана, Бен. Налага се да се върна.

И тя му разказа за пациентката си.

— Подготви доклад до полицията — каза Уолас. — Такъв е законът.

— Законът не я е защитил досега. Тя просто трябва да се махне от съпруга си. Била е секретарка. Ти нямаше ли нужда от нова чиновничка в картотеката?

— Е да, но... чакай малко!

— Благодаря ти — каза Хъни. — Ще я вдигнем на крака, ще ѝ намерим квартира и ще ѝ осигурим работа!

Уолас въздъхна.

— Ще видя какво мога да направя.

— Сигурна бях, че така ще постъпиш — усмихна се Хъни.

На другата сутрин Хъни отиде да нагледа мисис Оуенс.

— Как се чувствате днес?

— Благодаря ви, по-добре. Кога ще мога да си ида у дома? Съпругът ми не обича...

— Съпругът ви вече няма да ви досажда — каза Хъни твърдо. — Ще останете тук, докато намерим квартира за вас и децата, а когато оздравеете, ще работите в болницата.

Мисис Оуенс я зяпна недоверчиво.

— И... истина ли говорите?

— Абсолютно. Ще разполагате със собствено жилище с децата. Няма повече да търпите ужаса, който сте преживели, и ще имате сваятна, порядъчна работа.

Мисис Оуенс сграбчи ръката на Хъни.

— Никога не бих могла да ви се отблагодаря — разрида се тя. — Да знаете само какво съм преживяла.

— Представям си — отвърна Хъни. — Всичко ще се оправи.

Жената кимна, задавена от сълзи.

На другата сутрин, когато Хъни дойде да види мисис Оуенс, стаята беше празна.

— Къде е тя? — попита Хъни.

— О — отвърна сестрата, — току-що си тръгна с мъжа си.

Чу името си по високоговорителя.

— Доктор Тафт... в стая 215... доктор Тафт... в стая 215.

В коридора Хъни се сблъска с Кет.

— Как ти върви денят? — попита Кет.

— Няма да повярваш! — отвърна Хъни.

В 215 стая я чакаше д-р Ритър. В леглото лежеше млад индиец, около двадесет и пет годишен.

— Ваш пациент ли е? — стрелна я д-р Ритър.

— Да.

— Тук пише, че не говори английски. Така ли?

— Да.

— А това е вашият почерк, нали? — Той й показа картоната. — Повръщане, спазми, жажда, обезводняване...

— Точно така — каза Хъни.

— ... липса на периферен пулс...

— Да.

— И каква е вашата диагноза?

— Грип с разстройство.

— Изследвали ли сте фекална проба?

— Не. Защо?

— Защото пациентът ви има холера, ето защо! — разкрещя се той. — Сега ще трябва да затворим проклетата болница!

— *Холера* ли? Да не би да искаш да ми кажеш, че в тази болница има болен от *холера*? — викаше Бенджамин Уолас.

— Боя се, че да.

— Абсолютно ли си *сигурен*?

— Няма съмнение — отвърна д-р Ритър. — Фекалната му проба гъмжи от вибриони. Има ниско артериално рН, поднормално артериално налягане, тахикардия и цианоза.

Според закона при случаи на холера и други инфекциозни болести трябваше незабавно да се уведоми здравният съвет на щата и централните за контрол на заболяванията в Атланта.

— Ще се наложи да докладваме, Бен.

— Ще затворят болницата! — Уолас скочи и се заразхожда назад-напред. — Не можем да си позволим това. Проклет да съм, ако поставя всички пациенти под карантина. — Той спря да крачи за миг. — Знае ли пациентът от какво е болен?

— Не. Той не говори английски. От Индия е.

— Кой е бил контактен с него?

— Две сестри и доктор Тафт.

— И доктор Тафт му е поставила диагнозата грип с разстройство, така ли?

— Точно така. Предполагам, че ще я уволниш.

— Е — каза Уолас. — Всеки може да сгреши. Хайде да не прибързваме. На картоната „грип с разстройство“ ли пише?

— Да.

Уолас взе решение.

— Ще го оставим така. Ето какво искам да направиш. Започни интравенозно рехидратиране... използвай лактиран Рингеров разтвор. Дай му тетрациклин. Ако успеем да възстановим кръвния му обем и обема на течности веднага, той почти ще се нормализира за няколко часа.

— Няма ли да съобщим за това? — попита Ритър.

Уолас го погледна право в очите.

— Да съобщим за грип с разстройство ли?
— Ами сестрите и доктор Тафт?
— Дай и на тях тетрациклин. Как се казва пациентът?
— Пандит Явах.
— Сложи го под карантина за четиридесет и осем часа. Дотогава или ще го излекуваме, или ще умре.

Хъни беше в паника. Тръгна да търси Пейдж.
— Имам нужда от помощта ти.
— Какъв е проблемът?
Хъни й разказа.
— Искам да поговориш с него на индийски. Той не знае английски.
— На хинди.
— Каквото и да е. Ще го направиш ли?
— Разбира се.
След десет минути тя вече разговаряше с Пандит Явах.
Пейдж изведе Хъни навън в коридора.
— Какво каза той?
— Че се чувства ужасно. Уверих го, че ще се оправи. Той ми рече да съм го кажела на Господ. Обясних му, че веднага ще започнем лечението. Отговори, че е благодарен.
— Аз също.
— Нали затова са приятелите?

При холера болният може да умре за едно денонощие от обезводняване или пък да бъде излекуван за няколко часа.
Пет часа след започване на лечението състоянието на Пандит Явах почти се бе нормализирало.

Пейдж се отби да види Джими Форд. Лицето му светна, когато тя влезе.
— Здравсти. — Гласът му бе слаб, но имаше невероятно подобрене.

— Как се чувстваш? — попита Пейдж.

— Страхотно. Чувала ли си онзи виц за лекаря, който казал на пациента си: „Най-доброто, което можете да направите, е да спрете да пушите, да спрете да пиете и да поограничите сексуалния си живот.“ А пациентът му отвърнал: „Не заслужавам най-доброто. Има ли нещо по-малко добро?“

И Пейдж разбра, че Джими Форд ще се оправи.

Кен Малори тъкмо си тръгваше след дежурство, бързайки на среща с Кет, когато чу името си по високоговорителя. Поколеба се, водейки вътрешна борба, дали просто да не се измъкне. Повикаха го отново. Накрая той вдигна неохотно слушалката.

— Доктор Малори се обажда.

— Докторе, можете ли да дойдете във Второ отделение за спешна помощ, моля ви. Имаме пациент, който...

— Съжалявам — отвърна Малори. — Току-що ми свърши дежурството. Намерете някой друг.

— Няма никой друг на разположение, който да може да се справи с това. Перфорация на язва, състоянието на пациента е критично. Боя се, че ще почине, ако не...

„По дяволите!“

— Добре. Идвам веднага.

„Ще трябва да се обадя на Кет и да й кажа, че ще закъснея.“

Пациентът бе шестдесетгодишен човек, в полусъзнание, блед като мъртвец, потеше се, дишаше тежко и очевидно имаше страхотни болки. Малори само го погледна и отсече:

— В операционната, веднага!

След петнадесет минути пациентът вече бе на операционната маса. Анестезиологът следеше кръвното му налягане.

— Бързо спада.

— Прелей му още малко кръв.

Кен Малори започна да оперира, надпреварвайки се с времето. Трябваше му само миг да разреже кожата, слоя подкожни мазнини,

фасцията, мускулите и най-сетне гладкия, прозрачен перитонеум — подплатата на стомаха. В стомаха имаше кръв.

— Каутер! — каза Малори. — Поискайте четири банки кръв от кръвната банка на болницата. — Той започна да каутеризира кръвоносните съдове.

Операцията продължи четири часа и когато свърши, Малори беше изтощен. Погледна пациента и рече:

— Ще живее.

Една от сестрите се усмихна на Малори приветливо.

— Добре, че бяхте тук, доктор Малори.

Беше млада и хубава и очевидно готова да приеме покана. „Ще стигна по-късно до теб, бебчо“, помисли си Малори. Обърна се към младшия стажант-лекар.

— Затворете го и го закарайте в реанимацията. Ще дойда да го видя утре сутринта.

Малори се чудеше дали да се обади на Кет, беше вече полунощ. Изпрати ѝ две дузини рози.

Когато в шест часа дойде отново на работа, Малори влезе първо в реанимацията да види новия си пациент.

— Буден е — посрещна го сестрата.

Малори отиде до леглото.

— Аз съм доктор Малори. Как се чувствате?

— Като си мисля за алтернативата, чувствам се добре — рече пациентът със слаб глас. — Казаха ми, че сте ми спасили живота. Това е най-проклетото нещо, което ми се е случвало. Бях в колата на път за официална вечеря, ненадейно получих болки и сигурно съм изгубил съзнание. За щастие сме били само на една пряка от болницата и са ме докарали тук в отделението за бърза помощ.

— Имали сте късмет. Бяхте изгубили доста кръв.

— Казаха ми, че още десет минути, и щял съм да бъда пътник. Искам да ви благодаря, докторе.

Малори сви рамене.

— Просто си гледам работата.

Пациентът го погледна внимателно.

— Казвам се Алекс Харисън.

Името не говореше нищо на Малори.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Харисън. — Той провери пулса му. — Сега имате ли болки?

— Слаби, но мисля, че са ме натъпкали с обезболяващи.

— Ефектът на обезболяващите ще премине, но ще премине и болката. Ще се оправите — увери го Малори.

— Колко време ще се наложи да остана в болницата?

— Ще ви изпишем след няколко дни.

Един чиновник от финансовия отдел влезе с няколко формуляра.

— Мистър Харисън, за наша информация трябва да знаем имате ли някаква медицинска осигуровка.

— Тоест искате да знаете дали мога да си платя сметката.

— Е, аз не бих го формулирал точно така, сър.

— Направете справка във Фиделити Банк на Сан Франциско — отвърна Харисън сухо. — Банката е моя собственост.

Следобеда, когато Малори отиде да види Алекс Харисън, до него седеше привлекателна млада жена. Беше към тридесетгодишна, руса, стройна и елегантна. Облечена бе в рокля от Адолфо, която според Малори струваше повече от месечната му заплата.

— А! Ето го нашия герой — възкликна Алекс Харисън. — Доктор Малори, нали?

— Да. Кен Малори.

— Доктор Малори, това е дъщеря ми Лорън.

Тя му протегна фината си ръка с маникюр.

— Баща ми казва, че сте му спасили живота.

Малори се усмихна.

— Нали докторите са за това.

Лорън го оглеждаше с одобрение.

— Не всички доктори.

За Малори бе очевидно, че тия двамата не бяха за тази болница. Той се обърна към Алекс Харисън.

— Състоянието ви се подобрява, но може би бихте искали да повикате собствения си лекар?

Алекс Харисън поклати глава.

— Няма нужда. Не той спаси живота ми. Вие го направихте. Харесва ли ви тук?

Въпросът беше странен.

— Интересно е, да. Защо?

Харисън седна в леглото.

— Просто си мислех, че такъв хубав и способен човек като вас може да има извънредно блестящо бъдеще. Не смятам, че бихте могли да постигнете нещо в болница като тази.

— Ами аз...

— Може би съдбата ме докара тук.

Обади се Лорън.

— Мисля, че онова, което се опитва да ви каже баща ми, е, че би желал да демонстрира благодарността си.

— Лорън е права. Трябва да си поговорим сериозно, когато изляза оттук. Бих искал да дойдете у дома на вечеря.

Малори погледна Лорън и отвърна бавно:

— И аз бих искал.

И това промени живота му.

Кен Малори срещаше изненадващо много трудности при всеки опит да се види с Кет.

— В понеделник вечер става ли, Кет?

— Чудесно.

— Добре. Ще те взема в...

— Чакай! Току-що се сетих. Един братовчед от Ню Йорк ще остане да нощува при мен.

— Добре, във вторник?

— Във вторник съм дежурна.

— Тогава в сряда?

— Обещах на Пейдж и Хъни да свършим нещо заедно в сряда.

Малори го обхващаше отчаяние. Времето му течеше твърде бързо.

— Четвъртък?

— Четвъртък може.

— Страхотно. Да те взема ли?

— Не. Защо не се срещнем в „Ше Панис“?

— Добре. В осем? — Прекрасно.

Малори я чака в ресторанта до девет часа, после ѝ се обади. Никой не отговори. Почака още половин час. „Да не би пък нещо да не ме е разбрала — помисли си той. — Едва ли би развалила преднамерено срещата си с мен.“

На другата сутрин мярна Кет в болницата. Тя изтича при него.

— О, Кен, толкова съжалявам! Случи се възможно най-глупавото нещо. Реших да дремна преди срещата ни. Така съм заспала, че когато се събудих, беше полунощ. Бедничкият. Чака ли ме дълго?

— Не, не. Няма нищо. — „Глупачка такава.“ Той се приближи още по-плътно до нея. — Искам да довърша онова, което започнахме, бебчо. Полудявам, когато се сетя за теб.

— И аз — каза Кет. — Нямам търпение.

— Може би в края на другата седмица бихме могли...

— О, Божичко. Заета съм в съботата и неделята.

И така нататък, и така нататък.

Времето си течеше.

Кет разказваше на Пейдж как се развиват събитията, когато радиозумерът ѝ запиука.

— Извинявай. — Кет взе слушалката. — Обажда се доктор Хънтър. — Помълча, слушайки. — Трябва да вървя. Имам спешен случай.

Пейдж въздъхна.

— Нищо ново!

Кет закрачи по коридора и взе асансьора до отделението за бърза помощ. Вътре имаше около две дузини легла, всичките заети. За Кет това беше стаята на страданието, денонощно пълна с жертви на автомобилни катастрофи, престрелки, намушквания с нож и с изкълчени крайници. Калейдоскоп на осакатения човешки живот. Същинско кътче от ада.

Един санитар забърза към нея.

— Доктор Хънтър...

— Какво е положението? — попита Кет.

Бяха се запътили към едно легло в края на помещението.

— В безсъзнание е. Като че ли е бит. Лицето и главата му са премазани, счупен нос, измъкната лопатка, дясната ръка натрошена поне на две места и...

— Защо извикахте мен?

— Фелдшерите мислят, че има травма на главата. Съмняват се за увреждания на мозъка.

Стигнаха до леглото на жертвата. Лицето му бе покрито със спечена кръв, подуто и охлузено. Беше обут в обуца от алигаторска кожа и... сърцето на Кет прескочи. Тя се наведе и се вгледа по-внимателно. Беше Лу Динето.

Кет прокара сръчни пръсти по черепа и прегледа очите му. Очевидно имаше сътресение на мозъка. Затича се към телефона и набра номера.

— Обажда се доктор Хънтър. Искам скенерно изследване на глава. Името на пациента е Динето. Лу Динето. Пратете количка, веднага.

Кет затвори и отново се обърна към Динето. Каза на санитаря:

— Остани при него. Когато дойде количката, закарай го на третия етаж. Ще чакам там.

След тридесет минути Кет изучаваше резултатите от скенера.

— Има кръвоизлив в мозъка, висока температура и е в шок. Искам да се стабилизира за двадесет и четири часа. Ще реша кога да оперираме.

Почуди се дали онова, което се бе случило на Динето, можеше да засегне и Майк. И как.

Пейдж се отби да види Джими. Той се чувстваше много по-добре.

— Знаеш ли онзи виц за екхибициониста на улицата с магазини за готови дрехи? Той причаква една бабка и отваря шлифера. Тя го оглежда за момент и после казва: „И на *това* ли му викате подплата?“

Кет вечеряше с Малори в уютен малък ресторант край залива. Както седеше насреща и го гледаше, се почувства виновна. „Не трябваше да започвам — помисли си. — Знам го какво представлява и въпреки това прекарвам чудесно. Да го вземат дяволите! Но не мога да зарежа всичко на средата.“

Допиваха кафето си. Кет се наведе напред.

— Можем ли да отидем в твоята квартира, Кен?

— И още как! — „Най-сетне“, помисли си Малори.

Кет се раздвижи неловко на стола и сви вежди.

— О!

— Добре ли си? — попита Малори.

— Не знам. Ще ме извиниш ли за момент?

— Разбира се. — Той я проследи с поглед, докато ставаше и се отдалечаваше към дамската тоалетна.

Когато се върна, тя каза:

— Моментът не е подходящ, миличък. Толкова съжалявам. Май трябва да ме закараш у дома.

Той я зяпна, опитвайки се да потисне досадата си. Проклетата съдба заговорничеше против него.

— Добре — каза Малори рязко.

Едва не избухна. Щеше да изгуби още пет безценни дни.

Пет минути след като Кет се бе прибрала, на входната врата се позвъни. Тя се усмихна под мустак. Малори бе намерил претекст да се върне и тя се мразеше за това, че бе толкова доволна. Отиде и отвори.

— Кен...

Пред нея стояха Райно и Шадоу. Кет изведнъж се уплаши. Отместиха я и нахълтаха в апартамента. Обади се Райно.

— Ти ли ще оперираш мистър Динето?

Гърлото на Кет бе пресъхнало.

— Да.

— Не искаме да му се случи нещо.

— Нито пък аз — каза Кет. — Сега, ако ме извините, изморена съм и...

— Има ли шанс да умре? — попита Шадоу.

Кет се поколеба.

— При мозъчната хирургия винаги може да се случи...

— По-добре не позволявай да се случва.

— Повярвайте ми, аз...

— Казах, не позволявай да се случи. — Той погледна Райно. —

Да вървим.

Кет ги проследи с очи.

На вратата Шадоу се обърна и рече:

— Поздрави Майк от нас.

Тя изведнъж се вцепени.

— Това... това заплаха ли е?

— Ние не заплашваме, докторе. Казваме ти. Ако мистър Динето умре, ти и шибаното ти семейство ще бъдете изтрети от лицето на земята.

В лекарската съблекалня група лекари чакаха да се появи Кен Малори.

Когато влезе, Грънди каза:

— Привет на победителя! Искаме да чуем всички покъртителни подробности — той се ухили, — но номерът, приятелче, е, че искаме да ги чуем от нея.

— Нещо нямах късмет — усмихна се Малори. — Но вече можете да започнете да събирате парите.

Кет и Пейдж обличаха хирургическите костюми.

— Някога оперирала ли си лекар? — попита Кет.

— Не.

— Щастливка. Това са най-лошите пациенти на света. Знаят твърде много.

— Кого ще оперираш?

— Доктор Мървин „Внимавай“ Франклин.

— Късмет.

— Ще ми трябва.

Д-р Мървин Франклин беше шестдесетгодишен, слаб, плешив и раздразнителен.

Щом Кет влезе в стаята му, той се озъби:

— Крайно време беше да дойдете. Пристигнаха ли проклетите електролитни изследвания?

— Да — отвърна Кет. — Електролитите са нормални.

— Кой ви каза? Не вярвам на проклетата лаборатория. Почти никога не знаят какво правят. И проверете да не сбъркат нещо с кръвта за преливане.

— Ще проверя — рече Кет търпеливо.

— Кой ще оперира?

— Доктор Юргенсън и аз. Доктор Франклин, уверявам ви, че няма за какво да се тревожите.

— Чий мозък ще оперират, вашия или моя? Всички операции крият риск. И знаете ли защо? Защото половината от проклетите хирурзи не бива да се занимават с това. Би трябвало да са месари.

— Доктор Юргенсън е много способен лекар.

— Знам, иначе нямаше да му дам да ме докосне. Кой е анестезиологът?

— Мисля, че е доктор Милър.

— Този некадърник? Не го ща. Намерете ми някой друг.

— Доктор Франклин...

— Намерете ми някой друг. Вижте дали Халибъртън е свободен.

— Добре.

— И ми донесете имената на сестрите, които ще асистират в операционната. Искам да съм сигурен.

Кет го погледна право в очите.

— Може би предпочитате сам да направите операцията?

— Какво? — Той я зяпна за момент, после се усмихна неловко.

— Мисля, че не.

— Тогава защо не ни оставите да си свършим работата? — каза Кет внимателно.

— Знаете ли какво? Харесвате ми.

— И вие ми харесвате. Даде ли ви сестрата успокоително?

— Да.

— Добре. След няколко минути ще сме готови. Има ли нещо, което мога да направя за вас?

— Да. Да обясните на глупавата сестра къде са ми вените.

В Четвърта зала мозъчната операция на д-р Мървин Франклин вървеше като по вода. Той не спря да мрънка през целия път от стаята до операционната.

— Не забравяйте — каза, — минимално количество упойка. Мозъкът не чувства нищо, стигнете ли дотам, няма да ви трябва много.

— Съзнавам това — рече Кет търпеливо.

— И следете температурата да не надхвърля пет градуса.

— Добре.

— И пуснете някаква бърза музика. Да ви раздвижи.

— Добре.

— И гледайте да осигурите най-добрата операционна сестра.

— Добре.

И още, и още.

След като пробиха отвора в черепа на д-р Франклин, Кет каза:

— Виждам съсирека. Не изглежда чак толкова зле. — Тя се залови на работа.

След три часа, когато започваха да затварят разреза, в операционната влезе главният хирург Джордж Ингълнд и се приближи към Кет.

— Кет, привършваш ли тук?

— Съвсем накрая сме.

— Остави доктор Юргенсън да продължи. Трябваш ни бързо. Имаме спешен случай.

Кет кимна.

— Идвам. — Тя се обърна към Юргенсън: — Ще довършиш ли?

— Няма проблеми.

Кет излезе с Джордж Ингълнд.

— Какво се е случило?

— По график трябваше да оперираш по-късно, но пациентът ти има кръвоизлив. Карат го в момента в Трета операционна зала. Май няма да го бъде. Ще се наложи да оперираш веднага.

— Кой е?

— Някой си мистър Динето.

Кет го погледна ужасена.

— Динето?

„Ако мистър Динето умре, ти и шибаното ти семейство ще бъдете изтрети от лицето на земята.“

Кет забърза по коридора към Трета операционна зала. Срещу нея крачеха Райно и Шадоу.

— Какво става? — попита Райно.

Устата на Кет бе толкова пресъхнала, че ѝ бе трудно да говори.

— Мистър Динето има кръвоизлив. Трябва да оперираме веднага.

Шадоу я сграбчи за ръката.

— Оперирай тогава! Но помни какво ти казахме. Да остане жив на всяка цена.

Кет си издърпа ръката и се втурна в операционната.

Поради промяната в графика с Кет щеше да оперира д-р Ванс. Той беше добър хирург. Кет започна ритуалното миене с четка — по половин минута за всяка ръка, отделно по половин минута за всяка длан. Повтори процедурата, а после изми ноктите си.

Д-р Ванс застана до нея и започна и той да се мие.

— Как се чувстваш?

— Добре — излъга Кет.

Вкараха Лу Динето в операционната на количка в полусъзнание и внимателно го преместиха на масата. Обръснатата му глава бе измита и дезинфекцирана с разтвор, който светеше в ярко оранжево под операционните лампи. Беше блед като смъртта.

Екипът бе на мястото си — д-р Ванс, още един стажант-лекар, анестезиологът, две операционни сестри и помощник-хирургическата сестра. Кет провери дали всичко, което можеше да й потрябва, е на мястото си. Погледна мониторите на стената — кислородно насищане, въглероден двуокис, температура, мускулни стимулатори, предсърдечен стетоскоп, ЕКГ, автоматично кръвно налягане и алармените сигнали за разпадане на връзката. Всичко беше наред.

Анестезиологът закачи маншона за кръвно налягане на ръката на Динето, после сложи на лицето му гумена маска.

— Хайде сега. Дишайте дълбоко. Поемайте дълбоко дъх.

Динето заспа преди третото вдишване. Операцията започна.

Кет изреждаше на глас.

— Контузия в средата на мозъка, причинена от съсирек, който е преминал през клапата на аортата. Блокира малък кръвоносен съд отдясно на мозъка и леко засяга лявата половина. — Бръкна по-надълбоко. — Намира се в долния край на мозъчния водопровод. Скалпел.

Пробиха малък отвор с размер на монетка с електрическата дрелка, за да открият твърдата мозъчна обвивка. След това Кет отвори обвивката, за да открие сегмент от кората на мозъка под нея.

— Форцепс!

Операционната сестра ѝ подаде електрическия форцепс.

Разрезът остана отворен с помощта на малък самоподдържащ серетрактор.

— Има страхотно много кръв — каза Ванс.

Кет взе каутеризатора и започна да каутеризира кървящите кръвоносни съдове.

— Ще го овладеем.

Д-р Ванс започна да изсмуква през меки памучни тампончета, които се поставяха върху мозъчната обвивка. Кървящите вени по повърхността ѝ веднага бяха коагулирани.

— Върви добре — каза Ванс. — Ще прескочи.

Кет въздъхна с облекчение.

В този миг Лу Динето се вдърви и тялото му се сгърчи от спазъм.

— Кръвното пада! — обади се анестезиологът.

— Прелейте му още кръв! — нареди Кет.

Всички гледаха монитора. Кривата застрашително се изправяше. Два бързи сърдечни удара, следвани от вентрикулно мъждукане.

— Дайте шок! — изкомандва остро Кет.

Веднага закачи електрическите възглавнички за тялото му и включи машината.

Гръдната клетка на Динето се издигна, после спадна.

— Инжекция с епинефрин! Бързо!

— Няма сърдечна дейност! — извика след малко анестезиологът.

Кет опита отново, увеличавайки мощността. Отново бързо конвулсивно движение.

— Няма сърдечна дейност! — провикна се анестезиологът. — Асистолия. Никакъв ритъм.

Кет отчаяно се помъчи за последен път. Тялото се повдигна по-високо, после пак падна. Нищо.

— Мъртъв е — каза д-р Ванс.

Червеният код е сигнал за тревога, който незабавно мобилизира целия персонал, за да бъде спасен животът на някой пациент. Когато сърцето на Лу Динето спря наред операцията, хирургическият екип по червения код се втурна да помага.

Кет чу как по високоговорителите се разнесе:

— Червеният код в трета операционна... червеният код в трета операционна...

„Червен се римува с вкочанен.“

Кет беше в паника. Тя отново включи електрошока. Опитваше се да спаси не само живота на Динето, но и своя, и живота на Майк. Тялото на Динето подскочи и инертно се отпусна отново.

— Опитай още веднъж! — подкани я Ванс.

„Ние не заплашваме, докторе. Казваме ти. Ако мистър Динето умре, ти и цялото ти шибано семейство ще бъдете изтрети от лицето на земята.“

Кет включи машината за кой ли път. Тялото му се повдигна във въздуха с десетина сантиметра и рухна обратно.

— Отново!

„Няма да стане — мислеше си Кет отчаяно. — Няма да умра заради него.“

Изведнъж операционната се напълни с лекари и сестри.

— Какво чакаш? — попита я някой.

Кет си пое дълбоко въздух и натисна отново. За миг нямаше никакъв резултат. Внезапно на монитора се появи слаба точка. Изчезна, отново се появи, отново изчезна, пак се появи, после започна да се усилва все повече, докато се превърна в безспорно стабилизирани ритъм.

Кет гледаше, без да вярва на очите си.

В претъпканото помещение заръкопляскаха.

— Ще оживее! — изкрещя някой.

— Исусе, висеше на косъм!

„Дори нямат представа колко тънък беше този косъм“, помисли си Кет.

След два часа свалиха Лу Динето от масата и го подкараха обратно към интензивното. Кет вървеше до него. Райно и Шадоу чакаха в коридора.

— Операцията е успешна — каза тя. — Ще се оправи.

Кен Малори беше загазил сериозно. Течеше последният ден, в който можеше да спечели облога. Проблемите се бяха натрупали постепенно, така че той почти не бе осъзнал какво става. Още от първата вечер бе сигурен, че няма да срещне трудности да вкара Кет в леглото. „Трудности ли? Та тя плаче за това!“ Сега часът удари и той бе изправен пред катастрофа.

Малори се замисли за всички онези неща, дето му бяха попречили — съквартирантките на Кет, които се връщаха точно когато тя щеше да легне с него, вечната ѝ заетост, щом я поканеше да излязат, пиукането на радиозумера и как го остави гол, братовчед ѝ, който дойде на гости, как веднъж проспа срещата им, менструацията ѝ. Изведнъж той се замисли. „Чакай малко! Това не може да са все съвпадения!“ Кет нарочно му погаждаше номера! Някак беше научила за облога и бе решила да го направи на глупак, да му изиграе лоша шега на стойност десет хиляди долара, с които той не разполагаше. „Кучка!“ Шансовете му да спечели бяха не по-големи, отколкото в началото. Тя нарочно го бе подвела. „Как, по дяволите, се оставих така?“ Знаеше, че няма начин да намери парите.

Когато влезе в лекарската съблекалня, вече го чакаха.

— Ден за разплащане! — пропя Грънди.

Малори се насили да се усмихне.

— Имам право до полунощ, нали? Повярвайте ми, мъжки, готова е.

Някой се изкиска.

— Разбира се. Ще ти повярваме, когато го чуем от самата дама. Просто пригответи парите до сутринта.

Малори се разсмя.

— По-добре вие пригответе вашите.

Трябваше да излезе от ситуацията. И внезапно му хрумна решението.

Кен Малори намери Кет в лекарската стая. Седна срещу нея.

— Чух, че си спасила живота на някакъв пациент.

— Както и собствения си.

— Какво?

— Нищо.

— Искаш ли да спасиш и моя живот?

Кет го погледна въпросително.

— Ела да вечеряш с мен тази вечер.

— Много съм изморена, Кен.

Беше се изморила от играта, която играеше с него. „Стига ми толкоз — помисли си Кет. — Време е да спра. Всичко свърши. Попаднах в собствения си капан.“ Щеше ѝ се да беше различен човек. Само ако бе честен с нея. „Наистина бих могла да го обичам“, призна си Кет.

Малори обаче нямаше намерение да я остави да се измъкне.

— Ще се приберем рано — заумилква се той. — Все някъде трябва да вечеряш.

Кет кимна неохотно. Щеше да е за последно. Бе намислилиа да му каже, че знае за баса. И да сложи край на играта.

— Добре.

Хъни излезе от болницата в четири часа след обяд. Погледна си часовника и реши, че има достатъчно време да напазарува набързо. Отиде в „Кендълиър“ да купи свещи за апартамента, после в „Сан Франциско Тий енд Кофи Къмпани“, за да осигури прилично кафе за закуска, а оттам в „Крис Кели“ за бельо.

Натоварена с пакети, тръгна да се прибира. „Ще хапна нещо у дома“, каза си тя. Знаеше, че Кет има среща с Малори, а Пейдж е дежурна.

Мъчейки се да не изпусне пакетите, Хъни влезе в апартамента и затвори вратата подире си. Светна лампата. От банята излизаше

огромен негър, от когото капеше кръв по белия килим. Бе насочил към нея пистолет.

— Само да гъкнеш, и ще ти отнеса шибаната глава!
Хъни изпищя.

Малори седеше срещу Кет в ресторанта на Шрьодер на Фронт Стрийт.

„Играта е към края си — помисли си той, — а засега резултатът е нулев.“ Какво щеше да стане, ако не успееше да плати десетте хиляди долара? Щеше набързо да се разчуе из болницата и да му излезе име на мошеник и кофтар.

Кет бърбеше за един от пациентите си, а Малори я гледеше в очите, без да чува нито дума. По-важни неща му се въртяха в ума.

Вечерята бе почти към края си и сервитьорът донесе кафе. Кет си погледна часовника.

— Утре рано съм дежурна, Кен. Мисля, че е по-добре да вървим. Той седеше, с поглед забит в масата.

— Кет... — Вдигна очи. — Има нещо, което трябва да ти кажа.

— Да?

— Искам да ти призная нещо. — Той си пое дълбоко въздух. — Не ми е лесно.

Тя го гледеше озадачена.

— Какво е то?

— Срам ме е. — Трудно намираше думи. — Аз... имах глупостта да се обзаложа с няколко лекари, че... че ще спя с теб.

Кет го гледеше втренчено.

— Ти...

— Моля те, не казвай нищо. Толкова ме е срам от това. Започнах на шега, но шегата бе за моя сметка. Случи се нещо, което не можех да допусна. Влюбих се в теб.

— Кен...

— Досега никога не съм се влюбвал, Кет. Имал съм много жени, но никога не съм изпитвал подобно нещо. Непрекъснато мисля за теб. — Пое въздух на пресекулки. — Искам да се оженя за теб.

На Кет ѝ се зави свят. Всичко се обърна нагоре с краката.

— Аз... аз не знам какво да...

— Ти си единствената жена, на която съм направил предложение. Моля те, кажи „да“. Ще се омъжиш ли за мен, Кет?

Значи той ѝ бе говорил всичките онези приятни неща съвсем искрено! Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Като че ли внезапно се бе сбъднала една прекрасна мечта. Тя искаше от него само да е честен. И сега той беше честен с нея. През цялото време се е чувствал виновен. Не беше като другите мъже. Беше истински, чувствителен.

Когато го погледна, очите ѝ светеха.

— Да, Кен. О, да!

Усмивката му освети стаята.

— Кет... — Той се наведе и я целуна. — Толкова съжалявам за този глупав бас. — Поклати глава със самонасмешка. — Десет хиляди долара. Можехме да използваме тези пари за медения си месец. Но си заслужава да ги изгубя, след като имам теб.

„Десет хиляди долара“, помисли си Кет.

— Бях такъв глупак.

— Кога ти изтича срокът?

— Днес в полунощ, но вече няма значение. Важни сме ние двамата. И това, че ще се оженим. Ние...

— Кен?

— Да, скъпа?

— Да вървим у вас. — Очите на Кет искряха закачливо. — Все още имаш време да спечелиш баса.

В леглото Кет беше тигрица.

„Господи! Струваше си да дочакам това“, помисли си Малори. Всички чувства, потискани от нея през годините, сега изведнъж избликнаха. Тя бе най-страстната жена, която някога бе познавал. След два часа той беше изтощен. Притисна Кет в прегръдките си.

— Ти си невероятна — каза.

Тя се приповдигна на лакти и го погледна.

— Както и ти, миличък. Толкова съм щастлива.

Малори се ухили.

— И аз съм щастлив. — „Като за десет хиляди долара! — помисли си той. — Плюс страхотен секс.“

— Обещай ми, че винаги ще е така, Кен.

— Обещавам — изрече Малори с най-искрения си глас.

Кет си погледна часовника.

— По-добре да се облека.

— Не можеш ли да прекараш нощта тук?

— Не, сутринта Пейдж ще ме закара до болницата. — Тя го целуна топло. — Не се тревожи. Имаме цял живот пред нас.

Той я гледаше, докато се обличаше.

— Нямам търпение да си получа парите от облога. Ще изкараме страхотен меден месец. — Малори сбърчи вежди. — Ами ако момчетата не ми повярват? Надали ще е достатъчна честната ми дума.

Кет се позамисли за миг. Най-сетне каза:

— Не се безпокой. Ще ги уведомя.

Малори се ухили.

— Връщай се в леглото.

Негърът с насочения към Хъни пистолет изкрещя:

— Казах ти да си затваряш устата!

— Аз... съжалявам — измънка Хъни. Тя трепереше. — Ка... какво искате?

Той притискаше хълбока си с ръка, опитвайки се да спре кръвта.

— Искам сестра си.

Хъни го погледна озадачена. Очевидно беше луд.

— Сестра ви ли?

— Кет. — Гласът му глъхнеше.

— О, Божичко! Вие сте Майк!

— Да.

Пистолетът падна от ръката му и той се изхлузи на пода. Хъни се втурна към него. Кръвта шуртеше от една на вид огнестрелна рана.

— Лежи мирно — каза Хъни. Изтича до банята и взе кислородна вода и голяма хавлиена кърпа. После се върна при Майк. — Ще боли — предупреди го тя.

Той лежеше твърде слаб, за да помръдне. Тя поля раната с кислородна вода и притисна кърпата. Майк си ухапа ръката, за да не изкрещи.

— Ще извикам линейка да те закарат в болницата — засуети се Хъни.

Той я сграбчи за ръката.

— Не! Никаква болница. Никаква полиция — промълви едва чуто. — Къде е Кет?

— Не знам. — Хъни безпомощно вдигна рамене. Беше някъде с Малори, но нямаше представа къде. — Ще се обадя на една приятелка.

— На Пейдж ли? — попита той.

Хъни кимна.

— Да.

„Значи Кет му е разказала за нас двете.“

Минаха десет минути, докато открият Пейдж.

— По-добре си ела у дома — рече Хъни.

— Дежурна съм, Хъни. И съм насред...
— Братът на Кет е тук.
— О, добре, кажи му...
— Прострелян е.
— *Какво?*
— Прострелян е.
— Ще пратя фелдшери и...
— Той каза никакви болници и никаква полиция. Не знам какво да правя.
— Зле ли е?
— Доста зле.
Последва пауза.
— Ще намеря някой да ме замести. Идвам след половин час.
Хъни остави слушалката и се обърна към Майк.
— Пейдж ще дойде.

Когато два часа по-късно Кет се прибираше, изпълваше я ликуващо блаженство. Преди самата мисъл за секс я изнервяше, страхуваше се, че няма да ѝ хареса след ужасните спомени от миналото, но Кен Малори превърна всичко в чудесно изживяване. Той отрици у нея чувства, за които не бе и подозирала.

Усмивайки се на мисълта за това как надхитриха лекарите в последния момент и спечелиха облога, Кет отвори вратата на апартамента и застана стресната на прага. Пейдж и Хъни бяха коленичили до Майк. Той лежеше на пода, с възглавница под главата и притисната кърпа за баня към едната му страна, дрехите му бяха прогизнали от кръв.

Пейдж и Хъни вдигнаха очи, когато Кет влезе.

— Майк! Господи! — Тя се втурна към него и коленичи. — Какво се е случило?

— Здравсти, сестричке. — Гласът му едва се чуваше.

— Прострелян е — каза Пейдж. — Раната кърви.

— Да го откараме в болницата — предложи Кет.

Майк поклати глава.

— Не — прошепна той. — Ти си лекар. Оправи ме.

Кет погледна Пейдж.

— Спрях кръвоизлива, доколкото можах, но куршумът е вътре. Нямаме инструменти да...

— Той продължава да губи кръв. — Тревогата на Кет растеше. Тя прегърна главата на Майк. — Чуй ме, Майк. Ако не идеш в болница, ще умреш.

— Не бива... да съобщаваш... за това... не искам полиция.

— В какво си се забъркал, Майк? — попита Кет тихо.

— Нищо. В обикновена... сделка... не потръгна... онзи озверя и ме простреля.

Тази история Кет я слушаше от години. Лъжи. Само лъжи. Знаеше още от началото, знаеше и сега, но се опитваше да скрие истината от самата себе си.

Майк я хвана за ръката.

— Ще ми помогнеш ли, сестричке?

— Да. Ще ти помогна, Майк.

Кет се наведе и го целуна по бузата. После стана и отиде до телефона. Взе слушалката и набра отделението за бърза помощ.

— Обажда се доктор Хънтър — изрече тя с пресекаващ глас. — Имам нужда от линейка незабавно...

В болницата Кет помоли Пейдж да извади куршума.

— Изгубил е доста кръв — каза Пейдж. Обърна се към асистирация хирург: — Прелей му още една банка.

Зазоряваше се, когато операцията свърши. Беше успешна.

След като всичко приключи, Пейдж попита Кет:

— Как да съобщя за това? Мога да пиша злополука или...

— Не — отвърна Кет. Гласът ѝ бе изпълнен с болка. — Трябваше отдавна да го направя. Ще съобщиш за огнестрелна рана.

Малори чакаше Кет пред операционната.

— Кет! Научих за брат ти и...

Тя кимна уморено:

— Толкова съжалявам. Ще се оправи ли?

Кет погледна Малори и рече:

— Да. За пръв път в живота си Майк ще се оправи.

Малори стисна ръката ѝ.

— Исках само да ти кажа колко великолепна беше снощи. Ти беше чудо. О, това ме подсети. Лекарите, с които се обзаложих, са в лекарската стая и чакат, но предполагам, че след всичко, което се случи, няма да ти е до това да идеш и...

— Защо не?

Тя го хвана под ръка и двамата влязоха в лекарската стая. Мъжете се вторачиха в тях. Грънди каза:

— Здравсти, Кет. Чакаме твоята дума по един въпрос. Доктор Малори твърди, че сте прекарвали заедно нощта и че е било страхотно.

— Беше повече от страхотно — каза Кет. — Беше *фантастично!*
— Тя целуна Малори по бузата. — Ще се видим по-късно, гадже.

Мъжете останаха зяпнали подир Кет, която излезе с уверена крачка.

В тяхната съблекалня Кет се похвали на Пейдж и Хъни:

— В цялата суетня нямах възможност да ви съобщя новината.

— Коя новина? — попита Пейдж.

— Кен ми предложи да се омъжа за него.

По лицата им се изписа недоверие.

— Шегуваш се! — каза Пейдж.

— Не. предложи ми снощи. Аз приех.

— Но ти не можеш да се омъжиш за него! — възкликна Хъни. —
Знаеш какъв е. Искам да кажа, опита се да спи с тебе заради облог!

— И успя — ухили се Кет.

Пейдж я погледна.

— Объркана съм.

— Не бяхме прави да мислим така за него. Съвсем не бяхме. Кен сам ми разказа за баса. През цялото време е имал угризения на съвестта. Не разбирате ли какво стана? Аз тръгнах с него, за да го накажа, той тръгна с мен, за да спечели малко пари, и накрая се влюбихме един в друг. О, не мога да ви опиша колко съм щастлива!

Хъни и Пейдж се спогледаха.

— Кога ще е сватбата? — попита Хъни.

— Още не сме обсъждали, но съм сигурна, че ще е скоро. Искам да ми бъдете шаферки.

— Можеш да разчиташ на нас — каза Пейдж. — Ще присъстваме. — Но дълбоко в душата я гризеше съмнение. Тя се прозина. — Каква дълга нощ. Отивам у дома да спя.

— Аз ще остана при Майк — каза Кет. — Когато дойде на себе си, полицията ще иска да го разпита. — Тя хвана и двете за ръце. — Благодаря ви, че сте такива добри приятелки.

Докато шофираше към дома, Пейдж размишляваше върху събитията от изминалата нощ. Знаеше колко много Кет обича брат си. Какво ли ѝ струваше да го предаде на полицията? „Трябваше отдавна да направя това.“

Когато влезе в апартамента, телефонът звънеше. Тя изтича да вдигне слушалката.

Беше Джейсън.

— Здравсти! Обаждам се да ти кажа колко ми липсваш. Какво става при теб?

Пейдж се изкушаваше да му разкаже, да сподели с някого, но беше твърде лично. Засягаше Кет.

— Нищо — рече тя. — Всичко е наред.

— Добре. Свободна ли си да вечеряме заедно?

Пейдж съзнаваше, че това бе повече от обикновена покана за вечеря. „Ако продължавам да се срещам с него, задълбочавам нещата“, помисли си тя.

Знаеше, че трябва да вземе едно от най-важните решения в живота си.

Пое си дълбоко дъх.

— Джейсън... — На входната врата се позвъни. — Джейсън, почакай малко, ако обичаш.

Пейдж остави слушалката и отиде да отвори. На прага стоеше Алфред Търнър.

Пейдж замръзна. Алфред се усмихна.

— Може ли да вляза?

Тя се смути.

— Д-да... разбира се. Аз... извинявай.

Докато следеше с очи как Алфред влизаше във всекидневната, изпълваха я противоречиви чувства. Бе едновременно щастлива, възбудена и сърдита. „Защо се държа така? — мислеше си Пейдж. — Той може би се е отбил да ми каже «здрости».“

Алфред се обърна към нея.

— Напуснах Карен.

Думите му ѝ подействаха като шок. Алфред се приближи.

— Направих голяма грешка, Пейдж. Изобщо не трябваше да ти позволявам да си отиваш. Изобщо.

— Алфред... — Пейдж изведнъж се сети. — Извини ме.

Тя бързо взе телефонната слушалка.

— Джейсън?

— Да, Пейдж. Тази вечер бихме могли...

— Аз... не мога да се срещна с теб.

— О, ако днес е неудобно, какво ще кажеш за утре вечер?

— Аз... не съм сигурна.

Той усети напрежението в гласа ѝ.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не. Всичко е наред. Ще ти се обадя утре сутринта и ще ти обясня.

— Добре. — Звучеше озадачен. Пейдж затвори.

— Липсваше ми, Пейдж — каза Алфред. — Аз липсвах ли ти?

„Не. Само дето търча подир разни непознати на улицата и им викам Алфред.“

— Да — призна Пейдж.

— Добре. Знаеш ли, ние просто сме родени един за друг. Винаги сме били.

„Така ли? Затова ли се ожени за Карен? Смяташ ли, че можеш да влизаш и излизаш от живота ми, когато ти скимне?“

Алфред стоеше съвсем близо до нея.

— Нали?

Пейдж го погледна и отвърна:

— Не знам. — Всичко бе твърде внезапно.

Алфред я хвана за ръката.

— Разбира се, че и ти мислиш така.

— Какво стана с Карен?

Алфред сви рамене.

— Карен беше грешка. Все си мислех за теб и как страхотно си прекарвахме. Винаги си действахме добре един на друг.

Тя го гледаше предпазливо и сдържано.

— Алфред...

— Дойдох тук, за да остана, Пейдж. Като казвам „тук“, нямам предвид точно този град. Отиваме в Ню Йорк.

— Ню Йорк ли?

— Да. Ще ти разкажа всичко. Бих пийнал едно кафе.

— Разбира се. Ще направя веднага. Ще стане за няколко минути.

Алфред я последва в кухнята, където Пейдж се зае с кафето. Мъчеше се да подреди мислите си. Толкова отчаяно бе искала Алфред да се върне, а сега, когато бе тук...

— Разбрах много неща през последните няколко години, Пейдж. Пораснах.

— О?

— Да. Знаеш, че през цялото това време работих за Световната здравна организация.

— Знам.

— Тези страни не са мръднали от времето, когато бяхме там като деца. Всъщност някои от тях са в още по-лошо положение. Повече болести, по-голяма мизерия...

— Но ти беше там, за да помагаш — каза Пейдж.

— Да, и изведнъж се събудих.

— Събуди се?

— Проумях, че си пиляя живота. Там живеех мизерно, работех денонощно, грижех се за онези невежи диваци, вместо да натрупам куп пари тук.

Пейдж го слушаше и не вярваше на ушите си.

— Запознах се с един лекар, който има кабинет на Парк Авеню в Ню Йорк. Знаеш ли колко печели годишно? Над петстотин хиляди долара! Чуваш ли? Петстотин хиляди долара годишно!

Пейдж го гледаше втренчено.

— Казах си: „Никога в живота си не съм виждал на куп толкова пари!“ Той ми предложи да работя с него — каза Алфред гордо, — затова ние с теб отиваме в Ню Йорк.

Пейдж стоеше, зашеметена от чутото.

— Ще мога да си позволя да наема мансарден апартамент, да ти купя красиви рокли и всички онези неща, които винаги съм ти обещавал. — Той се усмихваше. — Е, изненадана ли си?

Устата на Пейдж бе пресъхнала.

— Аз... аз не знам какво да ти кажа, Алфред.

Той се разсмя.

— Разбира се, че не знаеш. Петстотин хиляди долара годишно е достатъчно голяма сума човек да онемее.

— Нямах предвид парите — продума Пейдж бавно.

— Така ли?

Тя го гледаше внимателно, като че ли го виждаше за пръв път.

— Алфред, когато работеше за Световната здравна организация, нямаше ли чувството, че помагаш на хората?

Той сви рамене.

— Нищо не може да помогне на тези хора. И кой всъщност го е грижа? Ще повярваш ли, че Карен искаше да остана в Бангладеш? Казах й, че нямам намерение, и тя се върна. — Той взе ръката на Пейдж. — И ето ме тук... Нещо си мълчалива. Предполагам, че си зашеметена от всичко това, а?

Пейдж се сети за баща си. „Той щеше да има голям успех на Парк Авеню, но не се интересуваше от парите. Стремеше се единствено да помага на хората.“

— Вече се разведох с Карен, така че можем веднага да се оженим. — Той я потупа по ръката. — Какво ще кажеш за идеята да живеем в Ню Йорк?

Пейдж си пое дълбоко въздух.

— Алфред...

На лицето му бе изписана очаквателна усмивка.

— Да?
— Махай се.
Усмивката бавно угасна.
— Какво?
Пейдж стана.
— Искам да се махнеш отгук.
Той не разбра.
— Къде искаш да ида?
— Няма да ти кажа — отвърна Пейдж, — защото ще се обидиш.

След като Алфред си отиде, Пейдж потъна в мисли. Кет беше права. Тя се бе вкопчила в един призрак. „Да помагам на онези невежи диваци, вместо да натрупам тук куп пари... Петстотин хиляди долара годишно!“

„Ето значи в какво се бях вкопчила“, помисли си Пейдж в почуда. Би трябвало да бъде потисната, но вместо това се усещаше приповдигната. Изведнъж се почувства свободна. Сега знаеше какво иска.

Отиде до телефона и набра номера на Джейсън.

— Ало?

— Джейсън, обажда се Пейдж. Спомняш ли си, че ми разказа за къщата си в Ной Вели?

— Да...

— Бих искала да я разгледам. Свободен ли си тази вечер?

Джейсън каза тихо:

— Ще ми обясниш ли какво става, Пейдж? Много съм объркан.

— Аз съм обърканата. Мислех, че обичам един човек, когото познавам отдавна, но той вече не е същият. Сега знам какво искам.

— Да?

— Искам да разгледам твоята къща.

Ной Вели беше като от друг век — живописен оазис в сърцето на един от най-космополитните градове в света.

Къщата на Джейсън бе негово олицетворение — непретенциозна, спретната и чаровна. Той разведе Пейдж навсякъде.

— Ето всекидневната, кухнята, банята за гости, кабинета. — Погледна я и каза: — Спалнята е на горния етаж. Искаш ли да я видиш?

— Много — отвърна Пейдж тихо.

Заизкачваха се по стълбите. Сърцето на Пейдж биеше лудо. Онова, което ставаше, бе неизбежно. „Би трябвало да усетя още от самото начало“, помисли си тя.

Пейдж не разбра кой направи първата стъпка, но изведнъж те се прегърнаха, устните на Джейсън се притиснаха към нейните и това ѝ се стори най-естественото нещо в света. С внезапно нетърпение започнаха да се събличат един друг. После се намериха в леглото и той започна да я люби.

— Господи — прошепна. — Обичам те.

— Знам — подразни го Пейдж. — Още от мига, когато ти казах да си облечеш бяла престилка.

След като свършиха, Пейдж му прошепна:

— Бих искала да остана тук тази нощ.

— Няма ли да ме мразиш на сутринта? — усмихна се Джейсън.

— Обещавам.

Цяла нощ разговаряха... любиха се... пак разговаряха. Сутринта му приготви закуска.

— Не знам как извадих такъв късмет, но ти благодаря — каза Джейсън, докато я наблюдаваше.

— Аз съм късметлийката — отвърна Пейдж.

— Знаеш ли какво? Не съм получил отговор на предложението си.

— Ще го получиш днес след обяд.

Следобед в кантората на Джейсън пристигна куриер с плик. Вътре беше картичката, която ѝ бе изпратил с модела на къщата.

Моя []

Наша [x]

Моля попълни.

Лу Динето бе готов за изписване. Кет отиде в стаята да си вземе довиждане. Райно и Шадоу бяха там. Когато Кет влезе, Динето се обърна към тях и рече:

— Разкарайте се.

Тя ги проследи с очи, докато напускаха стаята.

— Длъжник съм ти — каза Динето, като я погледна.

— Нищо не ми дължите.

— На толкова ли оценяваш живота ми? Чух, че ще се омъжваш.

— Точно така.

— За лекар.

— Да.

— Е, кажи му да се грижи добре за теб или ще си има работа с мен.

— Ще му кажа.

Помълча малко.

— Съжалявам за Майк.

— Ще се оправи — отвърна Кет. — Поговорих с него надълго и нашироко. Ще се оправи.

— Добре. — Динето измъкна дебел кафяв плик. — Малък сватбен подарък за теб.

Кет поклати глава.

— Не. Благодаря.

— Но...

— Пазете се.

— И ти също. Знаеш ли какво? Ти си наистина стабилна. Ще ти кажа нещо, което искам да запомниш. Ако някога ти потрябва услуга... *каквато и да било...* обърни се към мен. Чуваш ли ме?

— Чувам.

Тя знаеше, че говори сериозно. Знаеше също, и че никога нямаше да се обърне към него.

През следващите седмици Пейдж и Джейсън разговаряха по телефона по три-четири пъти на ден и прекарваха заедно нощите, в които тя не беше дежурна.

Болницата бе по-натоварена от обикновено. Пейдж имаше тридесет и шест часово дежурство и не можеше да си поеме дъх от спешни случаи. Едва бе затворила очи в дежурната стая, и я събуди остър телефонен звън.

Тя допря сънено слушалката до ухото си.

— Ало?

— Доктор Тейлър, бихте ли дошли в стая 422, веднага?

Пейдж се опита да си избистри мозъка. „Стая 422. Един от пациентите на д-р Баркър. Ланс Кели.“ Току-що му бяха сменили митралната клапа. „Нещо трябва да е станало.“ Пейдж се смъкна, залитайки, от кушетката и излезе в празния коридор. Реши да не чака асансьора. Изтича нагоре по стълбите. „Може би просто сестрата е нервна. Ако е нещо сериозно, ще повикам доктор Баркър“, помисли си тя.

На пациента не му достигаше въздух и той стенеше. Сестрата се обърна към Пейдж с облекчение.

— Не знаех какво да направя, докторе. Аз...

Пейдж бързо се приближи към леглото.

— Ще се оправите — каза окуражително. Хвана китката му с два пръста. Пулсът му прескачаше лудо. Митралната клапа нещо не беше в ред.

— Да му дадем успокоително — предложи Пейдж.

Сестрата ѝ приготви спринцовка и Пейдж направи венозна инжекция. После рече:

— Кажете на старшата сестра да събере операционен екип, веднага. И повикайте доктор Баркър!

След петнадесет минути Кели беше на операционната маса. Екипът се състоеше от две операционни сестри, помощник-хирургическа сестра и двама стажант-лекари. В ъгъла насреща бе качен високо монитор за сърдечната дейност, ЕКГ и кръвното налягане.

Влезе анестезиологът и на Пейдж ѝ се дощя да наругае. Повечето анестезиолози в болницата бяха опитни лекари, но Хърман

Кох бе изключение. Пейдж бе работила с него и преди и се опитваше по възможност да го избягва. Не му се доверяваше. Сега нямаше избор.

Наблюдаваше го как прикрепя тръба към гърлото на пациента, докато тя разгръщаше чаршафа с отвора и го поставяше върху гърдите му.

— Подай през шийната вена — каза Пейдж.

— Добре — кимна Кох.

— Какъв е проблемът? — попита един от стажант-лекарите.

— Вчера доктор Баркър подмени митралната клапа. Мисля, че се е скъсала. — Пейдж погледна към д-р Кох. — Заспа ли?

Кох кимна.

— Спинка като у дома си.

„Де и ти да беше там“, помисли си Пейдж.

— Какво използваш?

— Пропофол.

— Добре.

Пейдж следеше как свързваха Кели с апарата сърце-бял дроб, за да може да му направи сърдечно-белодробен байпас. Провери данните от мониторите на стената. Пулс 140... кислородно насищане 92 процента... кръвно налягане 80 на 60.

— Да започваме — каза.

Пейдж пристъпи под горещата бяла 1100-ватова светлина и се обърна към операционната сестра.

— Скалпел, моля...

Операцията започна.

Пейдж отстрани теловете по гърдната клетка от операцията предния ден. После направи разрез от долната част на гушата до долния край на гърдната кост, а един от стажант-лекарите попиваше кръвта с марля.

Внимателно проряза слоевете тлъстина и мускули, докато не се покажа неритмично тупкащото сърце.

— Ето го проблема — каза Пейдж. — Перфорирало предсърдие. Около сърцето се събира кръв и го притиска. — Погледна монитора на стената. Налягането бе паднало опасно.

— Увеличете притока — нареди тя.

Вратата на операционната се отвори и влезе Лорънс Баркър. Застана отстрани, наблюдавайки какво става.

— Доктор Баркър, искате ли да... — понечи да попита Пейдж.

— Това е ваша операция.

Тя хвърли бърз поглед към Кох.

— Внимавай. По дяволите, ще му предозираш упойката!

Намали!

— Но аз...

— Налягането му пада!

— Какво искаш да направя? — попита Кох безпомощно.

„Би трябвало да знаеш“, помисли си Пейдж сърдито.

— Дай лидокаин и епинефрин! Веднага! — изкрещя тя.

— Добре.

Пейдж гледаше как Кох взема спринцовката и инжектира интравенозно пациента.

Единият от стажант-лекарите погледна монитора и извика:

— Кръвното налягане пада.

Пейдж се бореше трескаво да спре потока от кръв. Обърна се към Кох.

— Твърде много подаваш! Казах ти да...

Ритъмът на сърдечната дейност на монитора изведнъж стана хаотичен.

— Господи! Нещо не е наред!

— Дайте дефибрилатора! — извика Пейдж.

Помощник-хирургическата сестра посегна за дефибрилатора на количката, отвори две стерилни лопатки и ги включи. Натисна копчетата да ги зареди и след десет секунди ги подаде на Пейдж.

Тя взе лопатките и ги постави точно над сърцето на Кели. Тялото на Кели подскочи и се отпусна.

Пейдж опита пак, карайки го *със силата на волята си* да се върне към живот, да задиша отново. Нищо. Сърцето остана безжизнено, мъртъв, безполезен орган.

Пейдж беше бясна. Нейната част от операцията беше успешна. Кох бе предозирал упойката.

Докато Пейдж се мъчеше с дефибрилатора за трети безплоден път да съживи тялото на Ланс Кели, д-р Баркър се приближи към операционната маса и й каза:

— Ти го уби.

Джейсън бе на съвещание във връзка с един проект, когато секретарката му съобщи:

— Търси ви доктор Тейлър. Да й кажа ли, че ще й се обадите по-късно?

— Не. Свържете ме. — Той взе слушалката. —пейдж?

— Джейсън... имам нужда от теб! — Тя ридаеше.

— Какво се е случило?

— Можеш ли да дойдеш в апартамента?

— Разбира се. Идвам веднага. — Той стана. — Закривам съвещанието. Ще продължим утре сутринта.

След половин час Джейсън позвъни на вратата. пейдж отвори и се хвърли на врата му. Очите й бяха зачервени от плач.

— Какво е станало? — попита Джейсън.

— Ужасно е! Доктор Баркър ми каза, че аз... че съм убила един пациент, а честна дума, вината... вината не беше моя! — Гласът й пресекна. — Не мога да издържам повече на неговите...

— пейдж — продума Джейсън нежно, — казвала си ми колко е злобен. Явно такъв му е характерът.

пейдж поклати глава.

— Не е само това. Опитва се да ме принуди да напусна от деня, в който започнах работа с него. Джейсън, ако беше лош лекар и смяташе, че за нищо не ставам, нямаше толкова да ме е грижа, но той е блестящ. Трябва да уважава мнението му. Просто не мисля, че съм достатъчно добра.

— Глупости — рече Джейсън сърдито. — Разбира се, че си добра. Всички, с които съм говорил, твърдят, че си чудесен лекар.

— Не и Лорънс Баркър.

— Забрави за Баркър.

— Ще забравя — каза пейдж. — Напускам болницата.

Джейсън я прегърна.

— пейдж, знам, че обичаш професията си твърде много, за да се откажеш от нея.

— Няма да се откажа. Просто не искам да виждам повече тази болница.

Джейсън извади носна кърпа и ѝ избърса сълзите.

— Съжалявам, че те занимавам с тия неща — подсмъркна Пейдж.

— Та нали за това са бъдещите съпрузи?

Тя се опита да се усмихне.

— Харесва ми как звучи. — Пейдж си пое дълбоко дъх. — Сега се чувствам по-добре. Благодаря ти, че поговори с мен. Телефонирах на доктор Уолас и му казах, че напускам. Сега отивам в болницата да се срещна с него.

— Ще се видим за вечеря.

Пейдж вървеше по болничните коридори, знаейки, че ѝ е за последен път. Чуваха се познатите шумове от бързаци в различни посоки хора. Болницата бе станала за нея повече от дом, а тя не го бе съзнавала. Сети се за Джими и Чан и всички чудесни лекари, с които бе работила. Миличкият Джейсън, който обикаляше с нея на визитация с бяла престилка. Мина покрай кафенето, в което те с Хъни и Кет бяха закусвали стотици пъти, и покрай лекарската стая, където се опитаха да направят сбирка. Всичко тук навяваше толкова много спомени. „Ще ми липсва — помисли си Пейдж, — но отказвам да работя под един и същи покрив с това чудовище.“

Тя стигна до кабинета на д-р Уолас. Той я чакаше.

— Трябва да ти кажа, че телефонното ти обаждане ме изненада, Пейдж! Твърдо ли си решила?

— Да.

Бенджамин Уолас въздъхна.

— Добре. Преди да си тръгнеш, доктор Баркър би искал да поговорите.

— И аз искам. — Целият натрупан у Пейдж гняв изби на повърхността.

— Той е в лабораторията. Е... късмет.

— Благодаря.

Пейдж се запъти към лабораторията. Д-р Баркър разглеждаше под микроскоп някакви плаки.

— Научих, че възнамерявате да напуснете болницата.

— Вярно е. Най-сетне се осъществи желанието ви.

— И какво е то? — попита д-р Баркър.

— Искахте да напусна от първия миг, когато ме видяхте. Е, успяхте. Не мога повече да се боря с вас. Когато ми казахте, че съм убила пациента ви... — гласът на Пейдж пресекна — реших, че сте садистично и безсърдечно копеле и че ви мразя.

— Седнете — процеди д-р Баркър.

— Не. Нямам какво повече да ви кажа.

— Аз обаче имам. Коя, по дяволите, мислите, че сте?... — Той изведнъж спря и започна да се задъхва, Докато Пейдж го гледеше потресена, Баркър се хвана за сърцето и се свлече на стола, с лице, изкривено на една страна, и ужасно провиснала уста.

Пейдж се втурна към него.

— Доктор Баркър! — Грабна телефона и изкрещя: — Червен код! Червен код!

— Получил е масивен удар. Твърде рано е да се каже дали ще се измъкне жив — заключи д-р Питърсън.

„Вината е моя — помисли си Пейдж. — Аз исках да умре.“
Чувстваше се ужасно.

Тя се върна отново при Бен Уолас.

— Съжалявам за случилото се — каза. — Той беше добър лекар.

— Да. Жалко. Много жалко... — Уолас я погледна внимателно.
— Пейдж, ако доктор Баркър не може да практикува повече, би ли размислила да останеш?

Пейдж се поколеба.

— Да. Разбира се.

На картоната му пишеше: „Джон Кронин, бял, мъж, възраст: 70 години. Диагноза: сърдечен тумор.“

Пейдж още не бе виждала Джон Кронин. По график трябваше да му се направи операция на сърцето. Влезе в стаята му с една сестра и един щатен лекар. Усмихна се сърдечно и каза:

— Добро утро, мистър Кронин.

Току-що го бяха екстубирали и около устата му имаше следи от лейкопласт. Над главата му висяха банки на четири системи и тръбичките отвеждаха съдържанието им към лявата му ръка.

Кронин погледна Пейдж.

— Коя, по дяволите, сте вие?

— Аз съм доктор Тейлър. Ще ви прегледам и...

— Как ли пък не! Не ме докосвайте със скапаните си лапи. Защо не ми изпратят *истински* лекар?

Усмивката на Пейдж се стопи.

— Аз съм сърдечносъдов хирург. Ще направя всичко възможно, за да оздравеете.

— *Вие* ли ще ми оперирате сърцето?

— Точно така. Аз...

Джон Кронин се извърна към стажант-лекарката и каза:

— За Бога, това ли е най-доброто, което може да предложи тази болница?

— Уверявам ви, доктор Тейлър е високо квалифицирана — намеси се щатният лекар.

— Квалифицирана е колкото задника ми.

Пейдж попита сковано:

— Може би предпочитате да си доведете собствен хирург?

— Нямам такъв. Не мога да си позволя услугите на тези скъпо платени шарлатани. Всички лекари сте еднакви. Интересуват ви само парите. Хич не ви е еня за хората. Ние за вас сме просто парчета месо, нали?

Пейдж се мъчеше да се овладее.

— Разбирам, че в момента сте разстроен, но...

— Разстроен ли? Просто защото ще ми разрежете сърцето? — Той крещеше. — Знам, че ще умра на операционната маса. Ще ме убиете и се надявам да ви осъдят за предумишлено убийство!

— Достатъчно — каза Пейдж.

Той ѝ се ухили злобно.

— Няма да се отрази добре на репутацията ви, ако умра, нали, докторе? Може би ще ви *разреша* да ме оперирате.

Пейдж усети, че диша тежко. Обърна се към сестрата.

— Искам ЕКГ и пълни химически изследвания. — Погледна Джон Кронин и излезе от стаята.

Когато след час се върна с резултатите, той вдигна очи.

— О, кучката пристигна.

Пейдж оперира Джон Кронин в шест часа на другата сутрин.

В мига, в който го отвори, разбра, че няма надежда. Основният проблем не беше сърцето. Имаше признаци на меланома.

Стажант-лекарят възкликна:

— Божичко! Какво ще правим?

— Ще се молим да не живее дълго.

Когато Пейдж излезе от операционната, в коридора я чакаха една жена и двама мъже. Жената бе на тридесет и няколко години. Имаше яркочервена коса и твърде много грим и лъхаше на тежък евтин парфюм. Беше облечена в тясна рокля, подчертаваща съблазнителната ѝ фигура. Мъжете бяха над четиридесетте, и двамата с червени коси. Заприличаха ѝ на циркова трупа.

Жената се обърна към Пейдж.

— Вие ли сте доктор Тейлър?

— Да.

— Аз съм мисис Кронин. Това са братята ми. Как е съпругът ми?

Пейдж се поколеба. Каза предпазливо:

— Операцията мина добре според очакванията.

— О, благодаря ти, Господи! — възкликна мисис Кронин мелодраматично, попивайки очи с дантелена кърпичка. — Ще умра, ако нещо се случи с Джон!

На Пейдж ѝ се стори като че ли гледа бездарна актриса в лоша пиеса.

— Мога ли да видя сега миличкия си?

— Още не, мисис Кронин. Той е в реанимацията. Предлагам да дойдете утре сутринта.

— Непременно. — Тя се обърна към мъжете. — Хайде, момчета.

Пейдж ги проследи с очи, докато се скриха. „Горкичкият Джон Кронин“, помисли си тя.

Пейдж получи резултатите на другата сутрин. Ракът бе дал метастази по цялото тяло на Кронин. Беше твърде късно за терапия с облъчване.

Онкологът каза на Пейдж:

— Не можем да направим нищо, освен да пооблекчим положението му. Той ще има невероятни болки.

— Колко ще живее?

— Седмица-две най-много.

Пейдж отиде да види Джон Кронин в интензивното. Той спеше. Вече не беше озлобен, язвителен, а безпомощно човешко същество, което отчаяно се бореше за живота си. Беше на респиратор и го хранеха интравенозно. Пейдж седна до леглото му и се загледа в него. Изглеждаше уморен и победен. „Той е от онези, които нямат късмет — помисли си Пейдж. — При всички тези модерни медицински чудеса няма такова, което да го спаси.“ Докосна го нежно по ръката. След известно време си тръгна.

Късно следобед Пейдж се отби отново при Джон Кронин. Вече му бяха махнали респиратора. Когато отвори очи и я видя, каза сънено:

— Значи операцията свърши, а?

Пейдж се усмихна окуражително.

— Да. Просто минах да видя дали всичко е наред.

— Наред ли? — изпръхтя той. — Какво, по дяволите, ви интересува?

— Моля ви, нека не се караме — рече Пейдж.

Кронин лежеше и я гледаше мълчаливо.

— Другият лекар ми каза, че сте свършили добра работа.

Пейдж премълча.

— Имам рак, нали?

— Да.

— Много ли е напреднал?

Този въпрос поставяше рано или късно всички хирурзи пред дилема. Пейдж отвърна:

— Доста.

Последва дълго мълчание.

— А ще може ли да се лекува с облъчване или химиотерапия?

— Съжалявам. Само ще се чувствате по-зле, без да ви помогне.

— Разбирам. Е... поне поживях добре.

— Сигурна съм.

— Може би няма да повярвате, като ме гледате сега, но имах много жени.

— Вярвам.

— Да. Жени... дебели пържоли... хубави пури... Омъжена ли сте?

— Не.

— А би трябвало. Всички трябва да опитат. Бях женен. Два пъти. Първия път в продължение на тридесет и пет години. Беше чудесна жена. Почина от сърце.

— Съжалявам.

— Няма нищо. — Той въздъхна. — После ме омотаха да се оженя за една флърца. За нея и за двамата й гладни братя. Предполагам, че е моя вината, бях толкова еблив. Червената й коса ме възбуждаше. Тя е парче и половина.

— Сигурна съм, че тя...

— Без да се обиждате, ама знаете ли защо съм в тази изпаднала болница? Жена ми ме докара тук. Не иска да харчи пари за частна клиника. Така ще останат повече за нея и за братята й. — Той погледна Пейдж. — Колко време ми остава?

— Честно ли?

— Не... да.

— Седмица или две.

— Исусе! И болките ще се засилват, нали?

— Ще се опитам максимално да облекча положението ви, мистър Кронин.

— Наричайте ме Джон.

— Джон.
— Животът е шибан, нали?
— Вие казахте, че сте имали добър живот.
— Имах. Малко е странно да знаеш, че почти е свършил. Къде мислите, че отиваме след това?
— Не знам.
Той се насили да се усмихне.
— Ще ви разкажа, когато отида.
— Сега ще ви дадат лекарство. Мога ли да направя нещо, за да се почувствате по-добре?
— Да. Елате да си поговорим довечера.
Дежурството ѝ изтичаше и тя едва се държеше от изтощение.
— Ще дойда.
Вечерта, когато отиде да го види, Джон Кронин беше буден.
— Как се чувствате?
Той се сви от болка.
— Ужасно. Никога не съм издържал на болки. Предполагам, че прагът ми на поносимост е много нисък.
— Разбирам.
— Запознали сте се с Хейзъл, а?
— Хейзъл ли?
— Жена ми. Флърцата. Тя и братята ѝ идваха да ме видят. Казаха, че са говорили с вас.
— Да.
— Ама и тя е едно парче, нали? Накиснал съм се до ушите. Няма търпение да гушна босилека.
— Не говорете така.
— Вярно е. Хейзъл се омъжи за мен само заради парите ми. Да ви кажа правичката, не ми пукаше чак толкова. В леглото наистина беше добра, но после тя и братята ѝ започнаха да стават алчни. Искаха все повече.
Двамата поседяха в уютно мълчание.
— Споменах ли ви, че много пътувах?
— Не.
— Ходил съм в Швеция... Дания... Германия. Били ли сте в Европа?

Тя се сети за деня, когато трите се отбиха в туристическата агенция. „Да идем във Венеция! Не, по-добре в Париж! А какво ще кажете за Лондон?“

— Не. Не съм била.

— А трябва.

— Може би някой ден и това ще стане.

— Предполагам, че не печелите много в тази болница, а?

— Стигат ми.

Той кимна в отговор на някакви свои мисли.

— Да. Трябва да идете в Европа. Направете ми услуга. Идете в Париж... отседнете в хотел „Крийон“, вечеряйте в „Максим“, поръчайте си голяма, дебела пържола и бутилка шампанско и докато ядете пържолата и пиете шампанското, искам да мислите за мен. Ще го направите ли?

— Някой ден ще го направя — отвърна Пейдж бавно.

Джон Кронин я гледаше внимателно.

— Добре. Сега съм изморен. Ще дойдете ли утре да си поговорим пак?

— Ще дойда — каза Пейдж.

Джон Кронин заспа.

Малори вярваше сериозно в Нейно величество Сполуката, а след като срещна семейство Харисън, реши окончателно, че тя е на негова страна. Не всеки ден богат човек като Алекс Харисън постъпваше в окръжна болница „Ембаркадеро“. „И точно аз спасих живота му и той иска да ми се отблагодари“, мислеше си Малори, ликувайки.

Той разпита един приятел за Харисън.

— Определението богат изобщо не му подхожда — отвърна приятелят му. — Той е десетократен милионер. И има страхотна дъщеря. Била е омъжвана три или четири пъти. Последния път за някакъв граф.

— Познаваш ли семейството?

— Не. Те не общуват с простолюдието.

В събота сутринта, когато изписваха Алекс Харисън от болницата, той каза:

— Кен, мислиш ли, че ще бъда във форма да дам вечеря след една седмица?

Малори кимна.

— Ако не прекалявате, не виждам пречки.

Алекс Харисън се усмихна.

— Добре. Ти ще бъдеш почетен гост.

Малори изведнъж го обхвана възбуда. „Значи старецът говореше сериозно.“

— Е... благодаря ви.

— Лорън и аз ще те чакаме в седем и половина идната събота. — Той даде на Малори един адрес на Ноб Хил.

— Ще дойда — каза Малори.

„Има си хас!“ Малори беше обещал да заведе Кет на театър точно тогава, но нямаше да бъде трудно да отложи. Беше си взел парите от баса и сексът с нея му доставяше удоволствие. Няколко пъти седмично те успяваха да се срещнат в някоя празна дежурна или

болнична стая или пък в нейния или неговия апартамент. „Огънят ѝ е тлеел отдавна — мислеше си Малори доволно, — но веднъж избухнал, ау! Е, скоро ще се наложи да си кажем «ариведерчи».“

В деня, когато трябваше да вечеря със семейство Харисън, Малори телефонира на Кет.

— Лоши новини, бибчо.

— Какво има, миличък?

— Един от лекарите е болен и ме помоли да го замествам. Боя се, че трябва да отложим срещата.

Тя не искаше да покаже колко бе разочарована и колко имаше нужда да бъдат заедно, затова реагира несприинудено:

— Е добре, такава е лекарската работа, нали?

— Да. Ще компенсирам друг път.

— Няма нужда от компенсации — каза Кет топло. — Обичам те.

— И аз те обичам.

— Кен, кога ще поговорим за нас?

— Какво имаш предвид?

Знаеше точно какво има предвид. Обвързване. Всичките бяха еднакви. „Използват си сливките за стръв, като се надяват, че ще уловят някой будала да прекара живота си с тях.“ Ала той беше твърде хитър, за да бъде подведен. Когато му дойдеше времето, щеше да се измъкне със съжаление, както бе правил поне десетина пъти досега.

— Не мислиш ли, че би трябвало да определим дата, Кен? Имам да планирам много неща — говореше Кет.

— О, разбира се. Ще го направим.

— Може би през юни. Какво ще кажеш?

„Хич не ти трябва да знаеш какво бих казал. Ако си изиграя картите умно, сватба ще има, но няма да е с теб.“

— Ще го обсъдим, бибчо. А сега наистина трябва да вървя.

Семейство Харисън живееха във фамилна къща като от филмите, разположена наред акри добре поддържана земя. Самата къща сякаш нямаше край. Имаше около двадесетина души гости и в огромната гостна свиреше малък оркестър. Когато Малори влезе, Лорън побърза

да го поздрави. Бе облечена в прилепнала копринена рокля. Стисна ръката му.

— Добре дошли, почетен госте. Толкова се радвам, че сте тук.

— И аз. Как е баща ви?

— Живичък и мърда благодарение на вас. В този дом вие сте наистина герой.

Малори се усмихна скромно.

— Просто си свърших работата.

— Предполагам, че и Господ казва така всеки ден. — Тя го хвана за ръка и започна да го запознава с другите гости.

Те бяха от най-висшите кръгове. Присъстваше губернаторът на Калифорния, френският посланик, съдия от Върховния съд и дузина политици, творци и бизнес-магнати. Малори усещаше атмосферата на властта и това го вълнуваше силно. „Ето къде ми е мястото — помисли си той. — Тук, при тези хора.“

Вечерята беше възхитителна и елегантно сервирана. Накрая, когато гостите взеха да се разотиват, Харисън каза на Малори:

— Недей да бързаш, Кен. Искам да поговоря с теб.

— С най-голямо удоволствие.

Харисън, Лорън и Малори се разположиха в библиотеката. Харисън седеше до дъщеря си.

— Когато в болницата ти споменах, че според мен те чака голямо бъдеще, говорех сериозно.

— Ценя доверието ви, сър.

— Би трябвало да имаш частна практика.

Малори се разсмя самоукорително.

— Боя се, че не е чак толкова лесно, мистър Харисън. Частната практика се изгражда бавно и аз...

— Обикновено да. Но ти не си обикновен човек.

— Не разбирам.

— След като свършите стажа си, татко иска да ви уреди да започнете частна практика — намеси се Лорън.

За миг Малори остана безмълвен. Твърде лесно стана. Струваше му се, че живее в някакъв чудесен сън.

— Аз... не знам какво да отговоря.

— Имам купища много богати приятели. Вече разговарях с някои за теб. Мога да ти обещаая, че ще бъдеш затрупан с пациенти в мига, в който си закачиш табелата.

— Татко, адвокатите си слагат табели — каза Лорън.

— Каквото и да е. Във всеки случай бих искал да те финансирам. Привлича ли те подобна перспектива?

Малори усети, че му е трудно да диша.

— Извънредно много. Но... не знам кога ще мога да ви върна дълга.

— Ти май не разбираш. Аз имам да *ти* връщам. Няма да ми дължиш нищо.

Лорън гледаше Малори с топли очи.

— Моля ви, кажете да.

— Бих бил глупак да кажа „не“, нали?

— Точно така — рече Лорън тихо. — А аз съм сигурна, че не сте глупав.

На път за вкъщи Кен Малори бе в състояние на еуфория. „По-добро от това — здраве“, помисли си той. Но грешеше. Очакваше го още по-хубава изненада.

Телефонира му Лорън.

— Надявам се, че нямате нищо против да съчетаете бизнеса с удоволствието.

Той се усмихна вътрешно.

— Съвсем не. Какво сте намислили?

— Идната събота вечер има благотворителен бал. Искате ли да ме придружите?

„О, бевчо, и още как.“

— С голямо удоволствие.

Беше дежурен в събота вечер, но щеше да се обади, че е болен, да намерят някой да го замести.

Малори бе човек, който вярваше в предварителното планиране, но онова, което му се случваше сега, надхвърляше и най-ексцентричните му мечти.

През следващите няколко седмици го завъртя кръгът, в който се движеше Лорън, и животът запрепуска главозамайващо. Той танцуваше до среднощ с нея, а после едва изкарваше деня в болницата. Все повече се оплакваха от работата му, но не го интересуваше. „Скоро ще напусна това място“, казваше си Малори.

Мисълта да се измъкне от ужасната окръжна болница и да има собствена практика бе достатъчно вълнуваща, ала към това Нейно величество Сполуката прибави и Лорън.

Кет се превръщаше в досада. Малори трябваше непрекъснато да измисля претексти, за да не се среща с нея. Когато тя настояваше, той казваше:

— Миличка, луд съм по теб... разбира се, че ще се оженя за теб, но точно сега... — И подхващаше поменик от извинения.

Именно Лорън предложи да прекарат двамата края на седмицата във фамилната вила в Биг Сър. Малори бе на върха на щастието. „Всичко се подрежда като по ноти — мислеше си той. — Целият проклет свят ще е мой!“

Вилата се простираше сред обраснали с бор хълмове — огромна постройка от дърво, керемиди и камък, с изглед към Тихия океан. Имаше голяма спалня, осем стаи за гости, просторна всекидневна с каменна камина и закрит плувен басейн. Всичко миришеше на отлежали пари.

Когато влязоха, Лорън се обърна към Малори и каза:

— Пуснах прислугата да почива в събота и неделя.

Малори се ухили.

— Добре си се сетила. — Обви ръце около нея и изрече тихо: — Луд съм по теб.

— Покажи ми — отвърна тя.

Прекараха деня в леглото и Лорън бе почти толкова ненаситна, колкото и Кет.

— Измори ме! — засмя се Малори.

— Това е добре. Не искам да ти остават сили да се любиш с друга. — Тя седна в леглото. — Нямах друга, нали, Кен?

— Разбира се, че не — каза Малори искрено. — За мен в този свят не съществува друга освен теб. Влюбен съм в теб, Лорън. — Сега

беше моментът да действа чевръсто и да върже всички краища на изящна фльонга. Едно е да си преуспяващ лекар с частна практика. Друго е да си зет на Алекс Харисън. — Искам да се оженя за теб.

Той притаи дъх в очакване на отговора.

— О, да, миличък — прошепна Лорън. — Да.

Кет отчаяно се опитваше да се свърже с Малори. Обади се в болницата.

— Съжалявам, доктор Хънтър, доктор Малори не е дежурен и не отговаря на повикванията.

— Не е ли оставил съобщение къде може да бъде намерен?

— Нямаме записано нищо.

Кет затвори и се обърна към Пейдж.

— Нещо му се е случило, усещам го. Щеше да ми се обади досега.

— Кет, може да има стотици причини, за да не ти се обади. Може би внезапно му се е наложило да напусне града или...

— Права си. Сигурна съм, че има сериозно извинение.

Кет погледна телефона и му *заповяда мислено* да позвъни.

Когато Малори се върна в Сан Франциско, се обади на Кет в болницата.

— Доктор Хънтър е в почивка — казаха му от регистратурата.

— Благодаря. — Малори позвъни в апартамента.

Кет беше там.

— Здравсти, бебчо!

— Кен! Къде беше? Тревожих се за теб. Къде ли не те търсих...

— Възникнаха непредвидени семейни обстоятелства — излъга той гладко. — Съжалявам, но нямах възможност да ти се обадя. Бях извън града. Мога ли да дойда при теб?

— Знаеш, че можеш. Толкова се радвам, че си добре. Аз...

— След половин час.

Той остави слушалката и си помисли доволно: „И моржът каза: «Дойде час да поговорим ний.» Кет, бебчо, беше много гот, но всичко май свърши.“

Когато Малори пристигна в апартамента, Кет го прегърна.

— Липсваше ми. — Не биваше да знае колко ужасно се бе разтревожила. Мъжете мразеха тези неща. Отдръпна се малко. — Миличък, изглеждаш абсолютно изтощен.

Малори въздъхна.

— Не съм спал през последното денонощие. — „Поне това е вярно“, помисли си той.

Кет го притисна.

— Горкото ми бебче. Да ти наля ли нещо?

— Не, добре съм. Имам нужда само да поспя една нощ. Да седнем, Кет. Трябва да поговорим. — Той седна на кушетката до нея.

— Нещо не е наред ли? — попита Кет.

Малори си пое дълбоко дъх.

— Кет, мислих много за нас двамата напоследък.

Тя се усмихна.

— И аз. Имам новина за теб. Аз...

— Не, чакай. Нека да свърша. Кет, струва ми се, че твърде прибързваме. Аз... аз мисля, че избързах с предложението да се оженим.

Тя побеля.

— Какво... какво казваш?

— Казвам, че трябва да отложим.

Стаята като че ли рухна върху ѝ. Не ѝ достигаше въздух.

— Кен, не можем да отлагаме. Бременна съм от теб.

Пейдж се прибра в полунощ, изцедена. Денят бе изтощителен. Нямахме време за обяд, а вечерята ѝ бе един сандвич между две операции. Хвърли се в леглото и начаса заспа. Събуди я телефонен звън. Замаяна, тя посегна към слушалката и автоматично погледна часовника до леглото. Беше три сутринта.

— Ало?

— Доктор Тейлър? Съжалявам, че ви безпокоя, но един от пациентите ви настоява да ви види незабавно.

Гърлото на Пейдж бе пресъхнало и тя почти не бе в състояние да говори.

— Имам почивен ден — промърмори. — Не можете ли да намерите някого?...

— Не иска да разговаря с никой друг. Казва, че се нуждае от вас.

— Кой е той?

— Джон Кронин.

Пейдж се поизправи в леглото.

— Какво се е случило?

— Не знам. Отказва да разговаря с когото и да било освен с вас.

— Добре — рече Пейдж уморено. — Тръгвам.

След тридесет минути тя пристигна в болницата. Отиде право в стаята на Джон Кронин. Той лежеше буден. От ноздрите и от ръцете му стърчаха тръбички.

— Благодаря ти, че дойде. — Гласът му беше слаб и дрезгав.

Пейдж седна на един стол до леглото. Усмихна се.

— Не се безпокой, Джон. Все едно, нямаше какво да правя, освен да спя. Какво мога да сторя за теб, което никой друг в тази огромна болница не може?

— Искам да поговориш с мен.

Пейдж простена.

— В този час? Мислех, че е нещо спешно.

— Така е. Искам да си ида.

Тя поклати глава.

— Невъзможно е. Сега не можеш да си идеш у дома. Няма да могат да те лекуват...

Той я прекъсна.

— Не искам да си вървя у дома. Искам да си вървя...

Тя го погледна и промълви бавно:

— Какво казваш?

— Знаеш какво казвам. Лекарствата не действат вече. Не мога да понасям тези болки. Искам да си ида.

Пейдж се наведе и взе ръката му.

— Джон, не мога да направя това. Ще ти дам...

— Не. Изморен съм, Пейдж. Искам да си ида, където и да е това, но не желая да продължавам да вися тук по този начин. Повече не.

— Джон...

— Колко ми остава още? Няколко дни, нали? Казах ти, че не мога да понасям болки. Лежа тук като животно в капан, натъпкан с тези проклетите тръби. Тялото ми се разяжда отвътре. Това не е живот, това е бавно умирање. За Бога, помогни ми!

Сгърчи се от внезапен пристъп на болки. Когато проговори отново, гласът му беше още по-слаб.

— Помогни ми... моля те...

Пейдж знаеше какво трябва да направи. Да предаде молбата на Джон Кронин на д-р Бенджамин Уолас. Той пък щеше да докладва на Административния комитет. Те щяха да съберат група лекари, които да преценят състоянието му, и тогава да вземат решение. След това трябваше да го одобри...

— Пейдж... това си е *моят* живот. Нека се разпоредя с него както искам.

Тя погледна безпомощното тяло, заключено в болката си.

— Умолявам те...

Взе ръката му и я държа дълго време. Най-сетне проговори:

— Добре, Джон. Ще го направя.

Той успя да наподобни някаква сянка от усмивка.

— Знаех, че мога да разчитам на теб.

Пейдж се наведе и го целуна по челото.

— Затвори очи и заспивай.

— Лека нощ, Пейдж.

— Лека нощ, Джон.

Джон Кронин въздъхна и затвори очи, с умиротворена усмивка на лицето.

Пейдж продължи да го гледа, обмисляйки постъпката си. Спомни си колко ужасена бе при първата си визитация с д-р Раднор. „В кома е от няколко седмици. Признаците за живот у нея отслабват. Не можем да направим нищо повече. Ще спрем кранчето днес след обяд.“ Грешно ли беше да освободиш човешко същество като теб самия от мъките му?

Бавно, като че ли се движеше под вода, Пейдж стана и отиде до шкафчето с лекарства в ъгъла, където държаха шишенце с инсулин за спешни случаи. Взе шишето и остана загледана втренчено в него. После махна запушалката. Напълни една спринцовка с инсулин и се приближи до леглото на Джон Кронин. Все още имаше време да спре. „Лежа тук като животно в капан... Това не е живот, това е бавно умирање. За Бога, помогни ми!“

Пейдж се наведе и бавно инжектира инсулина в системата, закачена за ръката на Кронин.

— Спи спокойно — прошепна тя.

Не съзнаваше, че ридае.

Отиде си у дома и изкара будна остатъка от нощта, размишлявайки върху онова, което бе направила.

В шест часа сутринта ѝ се обади един от стажант-лекарите.

— Съжалявам, че ще ви съобщя лоши новини, доктор Тейлър. Вашият пациент Джон Кронин е починал от сърце рано тази сутрин.

Тази сутрин дежурен щатен лекар бе Артър Кейн.

Досега Кен Малори бе ходил на опера един-единствен път и бе заспал. Тази вечер обаче гледаше „Риголето“ в операта на Сан Франциско и се наслаждаваше на всеки миг от спектакъла. Седеше в една ложа с Лорън и баща ѝ. Във фойето по време на антракта Алекс Харисън го запозна със свои приятели.

— Представям ви бъдещия си зет и блестящ лекар Кен Малори.

Това, че щеше да бъде зет на Алекс Харисън, бе достатъчно да го *направи* блестящ лекар.

След представлението семейство Харисън и Малори отидоха в хотел „Феърмонт“, за да вечерят в елегантния ресторант. Малори се наслаждаваше на това как почтително салонният управител поздрави Алекс Харисън, докато ги отвеждаше в сепарето им. „Отсега нататък ще мога да си позволя да се храня на такива места — помисли си той — и всеки ще знае кой съм.“

След като поръчаха, Лорън рече:

— Миличък, мисля, че трябва да устроим празненство, за да обявим годежа си.

— Добра идея! — възкликна баща ѝ. — Ще направим голямо парти. Какво ще кажеш, Кен?

В главата на Кен прозвуча предупредителен сигнал. Годешното парти означаваше разгласяване. „Ще трябва първо да се оправя с Кет. Малко пари ще свършат работа.“ Малори проклинаше глупавия облог. За някакви си десет хиляди долара цялото му блестящо бъдеще можеше да бъде застрашено. Представяше си какво щеше да стане, ако се опиташе да обясни случая с Кет на семейство Харисън.

„Между другото, забравих да спомена, че вече съм сгоден за една лекарка. Тя е негърка...“

Или пък: „Да ви кажа ли нещо смешно? Обзаложих се с момчетата в болницата на десет хиляди долара, че ще изчукам онази черна докторка...“

Или: „Вече съм планирал един годеж...“

„Не — помисли си той. — Ще трябва да измисля начин да подкупя Кет.“

Те го гледаха очаквателно.

Малори се усмихна.

— Идеята е чудесна.

Лорън каза въодушевено:

— Добре. Аз ще се заема с това. Вие мъжете си нямате представа какво усилие е да подготвиш едно парти.

Алекс Харисън се обърна към Малори.

— Аз вече задвижих нещата по твоя въпрос, Кен.

— Сър?

— Завеждащият болницата „Норт Шор“ Гари Гитлин е мой стар другар по голф. Разговоряхме за теб и той не смята, че ще има проблеми да бъдеш афилиран към болницата. Това е доста престижно, уверявам те. Същевременно ще ти уредя частна практика.

Малори слушаше, изпълнен с чувство на еуфория.

— Перспективата е великолепна.

— Разбира се, ще са необходими няколко години да се изгради наистина доходна практика, но мисля, че ще можеш да изкарваш по двеста-триста хиляди долара още първите една-две години.

„Двеста-триста хиляди, Божичко! — помисли си Малори. — В устата му звучи като дребни пари за фъстъци.“

— Това... това би било прекрасно, сър.

Алекс Харисън се усмихна.

— Кен, тъй като ще ставам твой тъст, хайде да зарежем това „Сър“. Наричай ме Алекс.

— Добре, Алекс.

— Знаеш ли, никога не съм била булка през юни — каза Лорън. — Струва ли ти се подходящ юни за сватба, миличък?

Той чу гласа на Кет: „Не смяташ ли, че трябва да определим дата? Мислех си, че може би ще е добре през юни.“

Малори взе ръката на Лорън в своите.

— Звучи чудесно.

„Ще ми остане достатъчно време да се оправя с Кет — реши той. Усмихна се вътрешно. — Ще ѝ предложи част от парите, които спечелих за това, че я вкарах в леглото си.“

— Имаме яхта в Южна Франция — говореше Алекс Харисън. — Искате ли да изкарате медения си месец на френската Ривиера? Ще отлетите с нашия „Гълфстрийм“.

Яхта. Френската Ривиера. Беше като фантазия, която се превръщаше в действителност. Малори погледна Лорън.

— Медения месец с Лорън съм готов да прекарам навсякъде.

Алекс Харисън кимна.

— Е, всичко изглежда уредено. — Той се усмихна на дъщеря си. — Ще ми липсваш, бебчо.

— Ти не ме губиш, татко. Печелиш един лекар!

— И страхотно добър при това. Никога няма да мога да ти се отблагодаря, че спаси живота ми, Кен.

Лорън погали ръката на Малори.

— Аз ще му се отблагодаря вместо теб.

— Кен, какво ще кажеш да обядваме другата седмица заедно? — попита Алекс Харисън. — Ще ти изберем прилично място за кабинет, може би в Поуст Билдинг, и ще уредя кой ден да се срещнеш с Гари Гитлин. Много от приятелите ми умират да се запознаят с теб.

— Мисля, че можеш да го кажеш по друг начин, татко. — Тя се обърна към Кен. — Разговарях с приятелите си за теб и те нямат търпение да те видят, само че аз не ще им позволя.

— Не ме интересува никой освен теб — рече Малори сърдечно.

Когато се качиха в шофирания от частен шофьор ролс-ройс, Лорън попита:

— Къде да те оставим, миличък?

— В болницата. Трябва да видя някои пациенти.

Нямаше такова намерение. Кет бе дежурна, възнамеряваше да действа.

Лорън го погали по страната.

— Горкото ми бебче. Работиш твърде много.

Малори въздъхна.

— Няма значение. След като помагам на хората.

Откри Кет в отделениято по гериатрия.

— Здравсти, Кет.

Тя беше сърдита.

— Снощи имахме среща, Кен.

— Знам. Съжалявам. Не успях да дойда и...

— Това е за трети път от миналата седмица. Нищо не разбирам. Ставаше ужасно досадна.

— Кет, трябва да поговорим. Няма ли някоя празна стая наоколо? Тя се замисли за миг.

— Един пациент го изписахме от 315-а. Да отидем там.

Тръгнаха по коридора. Приблжи се една сестра.

— О, доктор Малори! Доктор Питърсън ви търсеше. Той...

— Кажете му, че съм зает. — Хвана Кет за ръката и я въведе в асансьора.

Когато пристигнаха на третия етаж, мълчаливо изминаха пътя по коридора и влязоха в стая 315. Малори затвори вратата подире им. Дишаше тежко. Цялото му златно бъдеще зависеше от следващите няколко минути.

Взе ръката на Кет в своята. Беше дошъл часът на откровението.

— Кет, знаеш, че съм луд по теб. Към никого не съм изпитвал онова, което чувствам към теб. Но, сладка, да родиш бебе точно сега... е... не схващаш ли колко е неподходящо? Искам да кажа... и двамата работим денонощно, не изкарваме достатъчно...

— Но можем да се оправим — настоя Кет. — Обичам те, Кен, и аз...

— Чакай. Искам само да отложим за известно време. Нека свърша стажа си в болницата и да започна частна практика. Бихме могли да заминем на Изток. След няколко години ще можем да си позволим да се оженим и да си родим дете.

— След няколко години ли? Но аз ти казах, че съм бременна.

— Знам, миличка, но са минали колко... два месеца, нали? Имаш достатъчно време да направиш аборт.

Кет го погледна потресена.

— Не! Няма да абортирам. Държа да се оженим веднага. Сега.

„Имаме яхта в Южна Франция. Искате ли да прекарате медения си месец на френската Ривиера? Ще отлетите с нашия «Гълфстрийм».“

— Вече казах на Пейдж и Хъни, че ще се женим. Те ще ми бъдат шаферки. И за бебето им казах.

Малори усети как го побиха студени тръпки. Нещата се изплъзваха от контрол. Ако семейство Харисъи надушеше за това, с

него беше свършено.

— Не трябваше да го правиш.

— Защо не?

Малори се насили да се усмихне.

— Искам частният ни живот да си остане частен. — „Ще ти уредя частна практика... Ще можеш да изкарваш по двеста-триста хиляди долара още първите една-две години.“ — Кет, питам те за последен път. Ще направиш ли аборт? — С цялото усилие на волята си се опитваше да я застави да каже „да“, мъчейки се да не прозвучи отчаяние в гласа му.

— Не.

— Кет...

— Не мога, Кен. Казах ти как се чувствах, когато абортирах като момиче. Заклех се, че няма да преживея отново подобно нещо. Не ме карай повече.

И в този миг Кен Малори разбра, че не може да рискува. Нямаше избор. Трябваше да я убие.

Хъни чакаше всеки ден с нетърпение да види пациента си от стая 306. Името му беше Шон Рейли — хубав ирландец с черна коса и искрящи черни очи. Според Хъни неотдавна бе прехвърлил четиридесетте.

Когато влезе при него за пръв път по време на визитация, тя погледна картоната му и каза:

— Виждам, че сте тук за холецистостомия.

— Аз пък мислех, че ще ми оперират жлъчката.

Хъни се усмихна.

— Същото е.

Шон втренчи в нея черните си очи.

— Могат да ми изрежат всичко, което пожелаят, с изключение на сърцето. То принадлежи на вас.

Хъни се разсмя.

— Ласкателството отваря всички врати.

— Надявам се, миличка.

Щом ѝ останеха няколко свободни минути, Хъни се отбиваше да побъбри с Шон. Той бе чаровен и забавен.

— Заслужава човек да го оперират само за да се навърташ наоколо, мъничката ми.

— Не сте нервен заради операцията, нали? — попита тя.

— Не и ако ти ме оперираш, любов моя.

— Аз не съм хирург. Аз съм интернист.

— Позволено ли е на интернистите да вечерят с пациентите си?

— Не. Забранява го специално правило.

— А интернистите нарушават ли правилата?

— Никога. — Хъни се усмихваше.

— Мисля, че си красива — рече Шон.

Никой досега не бе казвал на Хъни подобно нещо. Тя усети, че се изчервява.

— Благодаря.

— Ти си като свежа утринна роса по полята на Киларни.

— Били ли сте някога в Ирландия? — попита Хъни.

Той се разсмя.

— Не, но ти обещавам да идем там заедно някой ден. Ще стане, ще видиш.

Беше смешно ирландско ласкателство и все пак... Следобеда Хъни отново намина при Шон.

— Как се чувствате?

— По-добре, щом си при мен. Помисли ли кога бихме могли да се срещнем за вечеря?

— Не — излъга Хъни.

— Надявах се след операцията да те изведа. Не си сгодена или омъжена или някоя друга подобна глупост, а?

Хъни се усмихна.

— Не съм правила никаква подобна глупост.

— Добре! Нито пък аз. Кой ще ме вземе?

„Много жени“, помисли си Хъни.

— Ако обичаш домашно приготвена храна, аз съм страхотен готвач.

— Ще видим.

Когато на другата сутрин Хъни отиде в стаята на Шон, той каза:

— Имам едно подаръче за теб. — И ѝ връчи къс рисувателна хартия.

На нея бе скицирана Хъни, идеализирана, със смекчени черти.

— Много ми харесва! — възкликна тя. — Вие сте чудесен художник!

И изведнъж си спомни за думите на ясновидката: „Ще се влюбиш. Той е художник.“ Тя отправи странен поглед към Шон.

— Нещо не е наред ли?

— Не — изрече Хъни бавно. — Не.

След пет минути Хъни влезе в стаята на Франсис Гордън.

— Ето я и Девата!

— Спомняте ли си, че ми казахте, че ще се влюбя в някого... в един художник? — попита Хъни.

— Да.

— Е, аз... аз мисля, че се запознах с него.

Франсис Гордън се усмихна.

— Видя ли? Звездите никога не лъжат.

— Можете ли... можете ли да ми разкажете малко повече за него? За нас?

— Там в онова чекмедже има карти таро. Би ли ми ги подала, моля?

Докато изваждаше картите, Хъни си помисли: „Това е смешно! Аз не вярвам в тия работи!“

Франсис Гордън нареждаше картите. Тя кимаше сама на себе си и се усмихваше, ала изведнъж спря. Лицето ѝ побледня.

— О, Господи! — Вдигна очи към Хъни.

— Какво... какво има? — попита Хъни.

— Този художник. Казвате, че вече сте се запознали?

— Така мисля. Да.

Гласът на Франсис Гордън се изпълни с тъга.

— Горкичкият човек. — Тя погледна към Хъни. — Съжалявам... толкова съжалявам.

По график трябваше да оперират Шон Рейли на другата сутрин.

В 8:15 д-р Уилям Раднор беше във Втора операционна зала и се подготвяше за операцията.

8:25. Камионът със седмичния запас от банки кръв спря край входа за бърза помощ на окръжна болница „Ембаркадеро“. Шофьорът ги отнесе в кръвната банка в мазето. Дежурният стажант-лекар Ерик Фостър пиеше кафе и ядеше датски петифурки с хубавичката млада сестричка Андреа.

— Къде да ги сложа? — попита шофьорът.

— Оставете ги там долу. — Фостър посочи един ъгъл.

— Добре. — Шофьорът извади някакъв формуляр. — Трябва ми подписът ви.

— Окей. — Фостър подписа. — Благодаря.

— Няма защо. — Шофьорът си тръгна.

Фостър се обърна към Андреа.

— Докъде бяхме стигнали?

— Обясняваше ми колко съм възхитителна.
— Точно така. Ако не беше омъжена, щях наистина да те подгоня
— смигна ѝ стажант-лекарят. — Правиш ли забежки?
— Не. Съпругът ми е боксьор.
— О! Имаш ли сестра?
— Да.
— И тя ли е толкова хубава?
— По-хубава дори.
— Как се казва?
— Мерилин.
— Защо някоя вечер не си уредим среща с теб и сестра ти?
Докато бърбреха, факсът затрака. Фостър не му обърна внимание.

8:45. Д-р Раднор започна операцията на Шон Рейли. В началото тръгна гладко. Операционната функционираше като добре смазана машина, управлявана от кадърни хора, които си гледаха работата.

9:05. Д-р Раднор стигна до кистозния канал. До момента операцията вървеше като по учебник. Когато започна да изрязва жлъчния мехур, ръката му се хлъзна и скалпелът клъцна една артерия. Рукна кръв.

— Исусе! — Той се опита да спре кръвта.
Анестезиологът извика:
— Кръвното му е деветдесет и пет. Изпада в шок!
Раднор се обърна към помощната сестра.
— Докарайте още кръв, незабавно!
— Веднага, докторе.

9:06. Телефонът в кръвната банка иззвъня.

— Не си тръгвай — каза Фостър на Андреа. Той мина покрай факса, който бе спрял да трака, и вдигна слушалката. — Кръвна банка.
— Имаме нужда от четири банки нулева група във Втора операционна зала, веднага.
— Добре.

Фостър затвори и отиде в ъгъла, където бяха складирали новата кръв. Измъкна четири банки и ги постави върху горната лавица на металната количка, използвана за такива спешни случаи. Провери отново банките.

— Нулева група — каза на глас.

И позвъни за санитар.

— Какво става? — попита Андреа.

Фостър погледна графика пред себе си и рече:

— Изглежда, някой пациент затруднява доктор Раднор.

9:10. В кръвната банка влезе санитар.

— Какво има?

— Занеси това във Втора операционна зала. Чакат я.

Проследи с очи санитаря, докато изкарваше количката, и се обърна към Андреа.

— Разкажи ми за сестра си.

— Тя също е омъжена.

— О...

Андреа се усмихна.

— Но тя прави забежки.

— Наистина ли?

— Шегувам се. Трябва да се върна на работното си място, Ерик. Благодаря за кафето и за петифурката.

— Винаги на твое разположение.

Той я проследи с поглед и си помисли: „Какъв страхотен задник!“

9:12. Санитарят чакаше асансьора да го закара на втория етаж.

9:13. Д-р Раднор правеше всичко възможно, за да избегне катастрофата.

— Къде е проклетата кръв?

9:15. Санитарят бутна вратата на Втора операционна зала и помощната сестра я отвори на мига.

— Благодаря — каза тя. Отнесе банките в помещението. — Кръвта дойде, докторе.

— Започнете да му я преливате. Бързо!

В кръвната банка Ерик Фостър допи кафето си, мислейки за Андреа. „Всички хубавички са омъжени.“

Когато тръгна към бюрото си, мина покрай факса. Измъкна съобщението. Там пишеше:

„Повторение на предупреждение № 687 от 25 юни: червени кръвни телца, прясно замразена плазма. Банки: СВ 83711, СВ 800007. Щатските кръвни банки на Калифорния, Аризона, Вашингтон, Орегон. Тестуването на разпространените кръвни продукти показва повторна реакция на антитела HIV-I.“

Той остана загледан в листа за миг, после отиде до бюрото си и взе фактурата, която подписа, за току-що доставените банки кръв. Погледна номера на фактурата. Той бе еднакъв с номера от предупреждението.

— О, Божичко! — възкликна. Грабна телефона. — Дайте ми Втора операционна, бързо!

Вдигна една от сестрите.

— Обаждам се от кръвната банка. Току-що изпратих четири банки кръв нулева група. Не я използвайте! Веднага изпращам нова.

— Съжалявам, вече е късно — отговори сестрата.

Д-р Раднор съобщи на Шон Рейли.

— Беше грешка — каза Раднор. — Ужасна грешка. Какво ли не бих дал да не се беше случило.

Шон го гледаше потресен.

— Господи! Значи ще умра.

— Няма да можем да разберем дали сте HIV-позитивен още шест или осем седмици. А дори и да сте, това не означава задължително, че ще се разболеете от СПИН. Ще направим за вас всичко възможно.

— Какво още, по дяволите, можете да направите за мен? — каза Шон горчиво. — Аз съм пътник.

Когато Хъни научи за това, се почувства смазана. Сети се за думите на Франсис Гордън. „Горкичкият човек.“

Шон Рейли спеше, но Хъни все пак влезе в стаята. Тя дълго седя до леглото му и го гледа. Той отвори очи.

— Сънувах, че всичко е било кошмар и че няма да умра.

— Шон...

— Ти дойде да навестиш трупа, така ли?

— Моля те, не говори така.

— Как можа да стане такова нещо? — извика той.

— Някой е допуснал грешка, Шон.

— Господи, не искам да умра от СПИН!

— Някои хора с HIV никога не се разболяват от СПИН. Ирландците са късметлии.

— Бих искал да ти повярвам.

Тя взе ръката му в своите.

— Трябва.

— Не съм набожен — каза Шон, — но като нищо ще стана.

— И аз ще се помоля с теб — рече Хъни.

Той се усмихна тъжно.

— Предполагам, че трябва да забравим за вечерята, а?

— О, не. Няма да се измъкнеш толкова лесно. Чакам я с нетърпение.

Той я погледна внимателно.

— Наистина ли?

— Разбира се. Каквото и да стане. Не забравяй, че си обещах да ме заведаш в Ирландия.

— Добре ли си, Кен? — попита Лорън. — Изглеждаш напрегнат, миличък.

След вечеря останаха сами в огромната библиотека на семейство Харисън. Една прислужница и икономът бяха сервирали шест блюда и по време на вечерята той и Алекс Харисън — „Наричай ме Алекс“ — поговориха за блестящото бъдеще на Малори.

— Защо си напрегнат?

„Защото тази бременна черна кучка очаква да се ожения за нея. Защото всеки миг ще се разчуе за нашия годеж, тя ще научи и ще вдигне врява. Защото цялото ми бъдеще може да рухне.“

Той притегли Лорън към себе си.

— Предполагам, защото работя твърде много. Пациентите за мен не са просто пациенти, Лорън. Те са хора в беда и аз не мога да спра да се тревожа за тях.

Тя го погали по лицето.

— Това е едно от нещата, които обичам в теб, Кен. Толкова си грижлив.

— Предполагам, че така съм възпитан.

— О, забравих да ти кажа. Редакторът на светската колонка на вестник „Кроникъл“ и един фотограф ще дойдат тук в понеделник за интервю.

Все едно, че го удари в стомаха.

— Има ли начин да бъдеш тук, миличък? Искат да те снимат.

— Аз... много бих желал, но по график имам натоварен ден в болницата. — Мислите му пренебрегнаха лудо. — Лорън, смяташ ли, че идеята да направим сега интервюто е добра? Искам да кажа, не трябва ли да почакаме, докато...

Лорън се разсмя.

— Не познаваш печата, миличък. Те са като хрътки. Не, по-добре да не отлагаме.

„Понеделник!“

На другата сутрин Малори издири Кет в едно сервизно помещение. Изглеждаше изморена и отслабнала. Беше без грим и косата ѝ не беше навита. „Лорън никога не би се изоставила така“, помисли си Малори.

— Здравсти, сладка!

Кет не отговори. Малори я прегърна.

— Мислих много за нас, Кет. Не спях цялата минала нощ. За мен не съществува друга жена освен теб. Ти беше права, а аз се отнесох жестоко. Предполагам, че новината ме шокира. Искам да родиш детето. — Той видя как лицето на Кет светна.

— Наистина ли мислиш така, Кен?

— Разбира се.

Тя го прегърна.

— Слава Богу! О, миличък. Толкова се тревожих. Не знам какво щях да правя без теб.

— Не бива да се измъчваш за това. Отсега нататък всичко ще е чудесно. — „Няма да разбереш дори колко чудесно ще бъде.“ — В неделя вечер съм свободен. Ти свободна ли си?

Тя сграбчи ръката му.

— Ще се освободя.

— Страхотно. Ще вечеряме кротичко и после ще се отбием у вас да пийнем по едно преди лягане. Мислиш ли, че можеш да се отървеш от Пейдж и Хъни? Искам да бъдем сами.

Кет се усмихна.

— Няма проблеми. Само да знаеш колко щастлива ме направи. Казвала ли съм ти колко те обичам?

— И аз те обичам. Ще ти покажа колко в неделя вечер.

Докато го обмисляше, Малори реши, че планът е безпогрешен. Беше го разработил до най-малките подробности. Нямаше начин да го обвинят за смъртта на Кет.

Беше твърде рисковано да си набави онова, което му трябваше, от аптечния пункт на болницата, защото мерките за сигурност бяха железни след „аферата Бауман“. Вместо това рано в неделя сутрин Малори тръгна да търси аптека, достатъчно отдалечена от квартала, в

който живееше. Повечето не работеха в неделя и той обиколи пет-шест, преди да намери отворена.

Аптекарят зад щанда го посрещна любезно:

— Добро утро. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да. Трябва да ида при пациент тук наблизо и искам да ми изпълните една рецепта. — Той извади кочана и започна да пише.

Аптекарят се усмихна.

— Не са много лекарите, които посещават пациентите си по домовете им в днешно време.

— Знам. Жалко, нали? Хората вече просто не ги е грижа. — Малори подаде рецептата.

Аптекарят я погледна и кимна.

— За момент само.

— Благодаря.

„Стъпка първа.“

След обяд Малори се отби в болницата. Остана там не повече от десет минути и когато си тръгваше, носеше малко пакетче.

„Стъпка втора.“

Малори бе уредил да вечерят с Кет в „Трейдър Вик“ и вече я чакаше, когато тя пристигна. Гледаше я, докато се приближаваше към масата, и си мислеше: „Това е последната вечеря, кучко.“

Стана и ѝ се усмихна топло.

— Здравсти, кукло. Изглеждаш прекрасно.

И трябваше да признае, че беше вярно. Изглеждаше страхотно. „Би могла да стане модел. И е фантастична в леглото. Единственото, което ѝ липсва — помисли си Кен, — са около двадесет милиона долара.“

Кет за пореден път забеляза как останалите жени в ресторанта гледат Кен и ѝ завивдат. Но той бе вперил очи единствено в нея. Беше онзи Кен, когото обичаше, сърдечен и внимателен.

— Как ти мина денят? — попита.

Тя въздъхна.

— Натоварен. Три операции сутринта и две следобеда. — Наведе се напред. — Знам, че е твърде рано, но се кълна, че усетих бебето да рита, когато се обличах.

Малори се усмихна.

— Може би иска да излезе.

— Трябва да ида на ултразвук и да разберем дали е момче или момиче. След това мога да започна да му купувам дрешки.

— Страхотна идея.

— Кен, нека да определим дата за сватбата. Бих искала да се оженим възможно най-скоро.

— Няма проблеми — каза Малори непринудено. — Ще подадем документи другата седмица.

— Това е чудесно! — Изведнъж ѝ хрумна нещо. — Може би ще успеем да си вземем няколко почивни дни и да идем някъде по време на медения си месец. Не много далеч... до Орегон или Вашингтон.

„Грешиш, беччо. Моят меден месец е през юни, на яхтата ми във френската Ривиера.“

— Звучи примамливо. Ще поговоря с Уолас.

Кет стисна ръката му.

— Благодаря ти — каза дрезгаво. — Ще бъде най-добрата съпруга в света.

— Сигурен съм — усмихна се Малори. — Сега си изяж зеленчуците. Искаме здраво бебе, нали?

Напуснаха ресторанта в девет часа вечерта. Когато се приближаваха към блока на Кет, Малори попита:

— Сигурна ли си, че Пейдж и Хъни не са си у дома?

— Абсолютно — отвърна Кет. — Пейдж е дежурна в болницата, а на Хъни казах, че искаме да сме сами.

„По дяволите!“

Тя забеляза изражението на лицето му.

— Нещо не е наред ли?

— Не, беччо. Казах ти, просто искам частният ни живот да си бъде само наш. — „Ще трябва да внимавам — помисли си той. — Много да внимавам.“ — Да побързаме.

Нетърпението му сгря Кет.

В апартамента Малори каза:

— Да идем в спалнята.

Кет се ухили.

— Идеята ти ми харесва.

Малори я наблюдаваше, докато се събличаше. „Има страхотна фигура. Бебето ще я развали.“

— Ти няма ли да се съблечеш, Кен?

— Разбира се. — Той се сети за онзи път, когато го бе накарала да се съблече и си беше отишла. Е, сега щеше да си плати.

Съблече се бавно. „Дали ще се справя в леглото? — почуди се. Почти трепереше от нерви. — Онова, което ще сторя, е нейна вина. Не е моя. Дадох ѝ възможност да се измъкне, ала тя бе твърде глупава да се възползва.“

Плъзна се до нея в леглото и усети как топлото ѝ тяло се притисна до неговото. Започнаха да се гаят и той усети надигащата се възбуда. Проникна в нея и тя застана:

— О, миличък... толкова е прекрасно... — Ритъмът на движенията ѝ се ускоряваше. — Да... да... о, Божичко!... Не спирай... — Тялото ѝ се разтърси от спазми, после потрепера и притихна в ръцете му.

Кет се обърна тревожно към него. — Ти успя ли?...

— Разбира се — излъга Малори. Беше твърде напрегнат. — Какво ще кажеш да пийнем нещо?

— Не, не бива. Бебето...

— Но сега празнуваме, сладка. Една глътка няма да ти навреди.

Кет се поколеба.

— Добре. Само глътка. — И се надигна да стане.

Малори я спря.

— Не, не, остани в леглото, мамче. Трябва да свикнеш да те гледят.

Кет го проследи с очи, докато отиваше към всекидневната, и си помисли: „Аз съм най-голямата късметлийка на света!“

Малори приближи малкия бар и наля уиски в две чаши. Хвърли поглед към спалнята, за да се увери, че не се виждаше какво прави, после се приближи до канапето, където бе оставил сакото си. Извади от джоба някакво шишенце и изля съдържанието му в чашата на Кет.

Върна се до бара, разбърка питието на Кет и го помириса. Нямаше никакъв мирис. Отнесе двете чаши в спалнята и подаде едната на Кет.

— Хайде да вдигнем тост за нашето бебе — каза тя.

— Добре. За нашето бебе!

Кен наблюдаваше как отпива от питието си.

— Ще си намерим някъде хубав апартамент — изрече Кет унесено. — Ще наредя детска стая. Ще го разглезим до безобразие, нали? — Тя отпи още веднъж.

Малори кимна.

— Като нищо. — Наблюдаваше я внимателно. — Как се чувстваш?

— Чудесно. Толкова се тревожех за нас, миличък, но вече съм спокойна.

— Правилно — рече Малори. — Няма за какво да се тревожиш.

Клепачите на Кет натежаваха.

— Не — промълви тя. — Няма за какво да се тревожа. — Езикът ѝ започваше да се заплита. — Кен, замаяна съм. — Олюля се.

— Изобщо не трябваше да забременяваш.

Кет го зяпна глупаво.

— Какво?

— Ти развали всичко, Кет.

— Развалих ли?... — Беше ѝ трудно да се съсредоточи.

— Застана на пътя ми.

— К'во?

— Никой не смее да застава на пътя ми.

— Кен, замаяна съм.

Той продължаваше да я гледа.

— Кен... помогни ми, Кен... — Главата ѝ падна назад върху възглавницата.

Малори си погледна часовника. Разполагаше с достатъчно време.

Хъни се върна първа в апартамента и се спъна в тялото на Кет, проснато в локва кръв на пода на банята, безсрамно разчекнато върху студените бели плочки. До нея лежеше окървавена кюрета. Беше получила маточен кръвоизлив.

Хъни изпадна в шок.

— О, Божичко! — прошепна, като че ли я душаха.

Коленичи до тялото и постави треперещ пръст до каротидната артерия. Пулс нямаше. Хъни хукна към всекидневната, взе слушалката и набра 911.

Отговори мъжки глас.

— Девет единадесет. Спешна помощ.

Хъни стоеше парализирана и не можеше да говори.

— Девет единадесет. Спешна помощ... Ало?...

— П... помощ! Аз... Има... — Давеше се с думите си. — Тя... тя е мъртва.

— Кой е мъртъв, мис?

— Кет.

— Вашата котка^[1] е мъртва, така ли?

— *Не!* — изпищя Хъни. — *Кет* е мъртва. Пратете някого веднага.

— Мис...

Хъни тръсна слушалката. С треперещи пръсти набра номера на болницата.

— Доктор Т... ейлър. — Гласът ѝ бе агонизиращ шепот.

— Момент, моля.

Хъни стисна слушалката, минаха две минути, докато извикат Пейдж.

— Доктор Тейлър на телефона.

— Пейдж! Ти... трябва да се прибереш у дома веднага!

— Хъни? Какво е станало?

— Кет... е мъртва.

— Какво! — В тона на Пейдж се прокрадна недоверие. — Как?

— Прилича на... като че ли се е опитала да си направи аборт.
— О, Господи! Добре. Ще дойда веднага, щом мога.

Когато Пейдж се прибра, вече бяха пристигнали двама полицаи, детектив и съдебен лекар. Хъни беше в стаята си, натъпкана с успокоителни. Съдебният лекар се бе навел над голото тяло на Кет. Детективът вдигна поглед и видя Пейдж да влиза в окървавената баня.

— Коя сте вие?

Пейдж гледаше безжизненото тяло. Лицето ѝ беше бледо.

— Аз съм доктор Тейлър. Живея тук.

— Може би вие ще можете да ми помогнете. Аз съм инспектор Бърнс. Опитах се да разговарям с другата дама. Тя бе в истерия. Лекарят ѝ даде успокоително.

Пейдж отмести очи от ужасната гледка на пода.

— Какво... какво искате да знаете?

— Тя тук ли живееше?

— Да.

„Ще родя бебето на Кен. Какво по-хубаво?“

— Изглежда, че се е опитала да се отърве от детето и е оплескала нещата — каза детективът.

Пейдж стоеше зашеметена. Най-сетне изрече:

— Не вярвам.

Инспектор Бърнс я погледна внимателно.

— Защо не вярвате, докторе?

— Тя искаше да го роди. — Мислите ѝ започнаха да се проясняват отново. — Бащата не го искаше.

— Бащата ли?

— Доктор Кен Малори. Работи в окръжна болница „Ембаркадеро“. Не желаше да се ожени за нея. Вижте, Кет е... беше — толкова бе мъчително това минало време — лекар. Ако е искала да абортира, защо ще се опитва да го прави сама в банята? — Пейдж поклати глава. — Нещо не е наред.

Съдебният лекар се изправи.

— Може би, защото не е искала никой да знае.

— Това не е вярно. Тя ни каза за бебето. — Инспектор Бърнс гледаше Пейдж.

- Сама ли е била тази вечер?
— Не. Имаше среща с доктор Малори.

Кен Малори лежеше в леглото и преповтаряше старателно събитията от вечерта. Премисляше отново всичко стъпка по стъпка, за да се увери, че не е забравил нищо. „Безпогрешно“, реши. Лежеше и се чудеше защо полицията толкова се бавеше и едва помислил това, на вратата се позвъни. Малори изчака да позвънят три пъти, после стана, сложи си халата върху пижамата и отиде във всекидневната.

— Кой е? — Гласът му звучеше сънено.

— Доктор Малори? — попита един глас.

— Да.

— Аз съм инспектор Бърнс от полицията на Сан Франциско.

— Полицията ли? — В тона му се промъкна добре премерена нотка на изненада.

Малори отвори вратата.

Човекът на стълбите показва значката си.

— Мога ли да вляза?

— Да. Какво има?

— Познавате ли някоя доктор Хънтър?

— Разбира се. — По лицето му премина тревога. — Да не се е случило нещо с Кет?

— Били ли сте заедно тази вечер?

— Да. Господи! Кажете ми какво се е случило! Добре ли е?

— Боя се, че нося лоши новини. Доктор Хънтър е мъртва.

— Мъртва? Не ви вярвам. Как?

— Очевидно се е опитала да си направи сама аборт и нещо е объркала.

— О, Господи! — Малори се свлече в едно кресло. — Вината е моя.

Инспекторът го наблюдаваше внимателно.

— Ваша ли?

— Да. Аз... ние с доктор Хънтър щяхме да се женим. Казах ѝ, че според мен сега не е най-подходящият момент да роди детето. Исках да почакаме и тя се съгласи. Предложих ѝ да иде в болницата, но сигурно е решила да... аз... не мога да повярвам.

— В колко часа се разделихте с доктор Хънтър?

— Трябва да е било около десет. Оставих я у тях и си тръгнах.

— Не влязохте ли в апартамента?

— Не.

— Разговаря ли с вас доктор Хънтър за онова, което е смятала да направи?

— Искате да кажете за... Не. Нито дума.

Инспектор Бърнс извади визитна картичка.

— Ако решите, че нещо друго би могло да ни бъде от полза, докторе, ще ви моля да ми се обадите.

— Разбира се. Аз... нямате представа какъв удар е това за мен.

Пейдж и Хъни будуваха цяла нощ, обсъждайки случилото се, като прехвърляха всичко отново и отново в състояние на шок и с недоверие.

В девет часа дойде инспектор Бърнс.

— Добро утро. Искан да ви кажа, че разговарях с доктор Малори миналата нощ.

— И?

— Той каза, че са били на вечеря, а после я е оставил и си е отишъл у дома.

— Лъже — каза Пейдж. Тя мислеше трескаво. — Чакайте! Открити ли са следи от семенна течност в тялото на Кет?

— Междувпрочем, да.

— Ето — рече Пейдж, настръхнала, — това доказва, че лъже. Той си е легнал с нея и...

— Ходих да говоря с него и по този въпрос сутринта. Твърди, че са правили секс, *преди* да идат на вечеря.

— О! — Тя не искаше да отстъпи. — По кюретата, с която я е убил, би трябвало да има негови отпечатъци. — Гласът ѝ звучеше възбудено. — Намерихте ли отпечатъци?

— Да, докторе — каза той търпеливо. — Нейните.

— Това е невъз... Чакайте! Значи е сложил ръкавици и след като е свършил, е оставил нейните отпечатъци по кюретата. Как ви се струва?

— Като предположение на човек, който гледа твърде често полицейски сериали по телевизията.

— Тоест не вярвате, че Кет е била убита?

— Боя се, че не.

— Направиха ли аутопсия?

— Да.

— И?

— Съдебният лекар констатира случайна смърт. Доктор Малори ми каза, че е решила да не ражда бебето, така че очевидно е...

— Влязла в банята и се е заклала, така ли? — прекъсна го Пейдж. — За Бога, инспекторе! Тя беше лекарка, хирург! Няма начин да си направи подобно нещо.

Инспектор Бърнс рече замислено:

— Вие смятате, че Малори я е предумал да абортира, опитал се е да ѝ помогне, а после си е отишъл, когато нещата са тръгнали на зле, така ли?

Пейдж поклати глава.

— Не. Кет никога нямаше да се съгласи. Той предумишлено я е убил. — Тя започна да размишлява на глас. — Кет беше яка. Трябвало е да бъде в безсъзнание, за да може той да направи с нея онова... което е направил.

— При аутопсията не намерихме никакви следи от удари или пък нещо, от което да изгуби съзнание. Нямаше белези от душене по врата...

— Имаше ли някакви следи от приспивателно или...

— Нищо. — Той забеляза изражението по лицето на Пейдж. — Не ми изглежда да е убийство. Мисля, че доктор Хънтър е преценила погрешно и... Съжалявам.

Тя го проследи с очи до вратата.

— Чакайте! — спря го Пейдж. — Имате мотив.

Той се обърна.

— Всъщност не. Малори твърди, че се е съгласила да направи аборт. Не ни остава почти нищо, нали?

— Само дето е убийство — каза Пейдж упорито.

— Докторе, *не разполагаме* с доказателства. Единствено с неговите думи за решението на жертвата, а тя е мъртва. Наистина съжалявам.

Инспектор Бърнс затвори вратата подире си.

„Няма да оставя Кен Малори да се измъкне безнаказано“, помисли си тя отчаяно.

Джейсън дойде да види Пейдж.

— Научих за случилото се — каза той. — Не мога да повярвам! Как е могла да си направи такова нещо?

— Не го е направила — отвърна Пейдж. — Убили са я. — И разказа на Джейсън за разговора си с инспектор Бърнс. — Полицията няма да предприеме нищо. Мислят, че е нещастен случай. Джейсън, аз съм виновна, че Кет е мъртва.

— Ти ли?

— Преди всичко аз я предумах да тръгне с Малори. Тя не искаше. Започна като глупава шега, а после тя... тя се влюби в него. О, Джейсън!

— Не бива да се обвиняваш за това — рече той твърдо.

Пейдж се огледа отчаяно.

— Не мога да живея повече в този апартамент. Трябва да се преместя оттук.

Джейсън я прегърна.

— Нека се оженим веднага.

— Толкова скоро... Искам да кажа, Кет още не е...

— Знам. Ще изчакаме седмица-две.

— Добре.

— Обичам те, Пейдж.

— И аз те обичам, миличък. Не е ли глупаво? Чувствам се виновна, защото двете с Кет се влюбихме и тя е мъртва, а аз — жива.

Снимката се появи във вторник на първа страница на вестник „Сан Франциско Кроникъл“. На нея усмихнатият Кен Малори бе прегърнал през рамо Лорън Харисън. Заглавието гласеше: „Богата наследница се омъжва за лекар“.

Пейдж не вярваше на очите си. Само два дни бяха минали от смъртта на Кет, а Кен Малори обявяваше годеща си с друга жена! През

цялото време, докато е обещавал да се ожени за Кет, е кроял планове за сватба с друга. „Ето защо е убил Кет. Да не му пречи!“

Пейдж взе слушалката и набра полицейското управление.

— Инспектор Бърнс, моля ви.

Миг по-късно разговаряше с инспектора.

— Обажда се доктор Тейлър.

— Да, докторе.

— Видяхте ли снимката в „Кроникъл“ тази сутрин?

— Да.

— Ето ви го мотива! — възкликна Пейдж. — Кен Малори е трябвало да затвори устата на Кет, преди Лорън Харисън да научи за нея. Длъжен сте да арестувате Малори. — Тя почти крещеше по телефона.

— Чакайте малко. Успокойте се, докторе. Мотив може и да имаме, но нямаме грам доказателства. Вие казахте сама, че доктор Хънтър е трябвало да бъде в безсъзнание, за да може Малори да направи аборта. След разговора с вас отново се срещнах със съдебния патолог. Няма следи от никакъв удар, който да причини загуба на съзнание.

— Тогава ѝ е дал нещо упойващо — не отстъпваше Пейдж. — Не е изключено да е хлоралхидрат. Той действа бързо и...

Инспектор Бърнс каза търпеливо:

— Докторе, няма следи от хлоралхидрат в тялото ѝ. Съжалявам... наистина съжалявам... но не можем да арестуваме един мъж, защото се кани да се ожени. Има ли нещо друго?

„И още какво!“

— Не — отвърна Пейдж.

Тръсна слушалката и се замисли.

„Малори трябва да ѝ е дал някаква дрога. Най-лесно е могъл да я вземе от аптечния пункт на болницата.“

След петнадесет минути Пейдж вече пътуваше към окръжна болница „Ембаркадеро“.

Главният фармацевт Пит Самюълс беше там.

— Добро утро, доктор Тейлър. С какво мога да ви помогна?

— Мисля, че преди няколко дни доктор Малори е бил тука и е взел някакво лекарство. Той ми спомена как се казваше, но аз забравих. Самюълс сви вежди.

— Не си спомням доктор Малори да е идвал поне от месец.

— Сигурен ли сте?

Самюълс кимна.

— С положителност. Щях да си спомня. Винаги говорим за футбол.

Сърцето на Пейдж се сви.

— Благодаря ви.

„Отишъл е в някаква друга аптека.“ Пейдж знаеше, че по закон всички рецепти за наркотични вещества трябва да бъдат в три екземпляра — един за пациента, един за Бюрото за лекарствен контрол и третият за аптеката.

„Някъде — помисли си Пейдж — Кен Малори е оставил рецепта. В Сан Франциско има може би двеста-триста аптеки.“ Нямаше начин да издири рецептата. Вероятно Малори я беше използвал, преди да убие Кет, тоест в събота или неделя. „Ако е било в неделя, може би имам шанс — помисли си Пейдж. — В неделя са отворени малко аптеки.“

Тя се качи горе и прегледа графика за събота. Д-р Кен Малори е бил дежурен цял ден, значи навярно е пуснал рецептата в неделя. Колко аптеки работеха в неделя в Сан Франциско?

Пейдж вдигна телефона и позвъни във Фармацевтичния съвет на щата.

— Обажда се доктор Тейлър — каза тя. — Миналата неделя една моя приятелка е оставила рецепта в някаква аптека. Помоли ме да я взема, но не мога да си спомня името на аптеката. Дали ще можете да ми помогнете?

— Не виждам как, докторе. Ако не знаете...

— Повечето аптеки са затворени в неделя, нали?

— Да, но...

— Ще съм ви благодарна, ако ми дадете списък на онези, които са били отворени.

След кратка пауза жената от другата страна каза:

— Ами ако е важно...

— Много е важно — увери я Пейдж.

— Почакайте малко.

В списъка имаше тридесет и шест аптеки, пръснати из целия град. Щеше да бъде просто, ако можеше да се обърне за помощ към полицията, но инспектор Бърнс не ѝ вярваше. „Ние с Хъни ще трябва да свършим това“, помисли си Пейдж.

Тя обясни на Хъни какво има предвид.

— Стреляш съвсем напосоки, нали? — попита Хъни. — Дори не знаеш дали е пуснал рецептата в неделя.

— Това е единствената следа, която имаме. — „Която Кет има.“ — Аз ще проверя аптеките в Ричмънд, Марина, Норт Бийч, Бпър Маркет, Мишън и Потреро, а ти — в Екселсиор, Ингълсайд, Лейк Мерсед, Уестърн Едишън и Сънсет.

— Добре.

В първата аптека, в която влезе, Пейдж показва удостоверението си и рече:

— Един мой колега, доктор Кен Малори, е оставил рецепта тук миналата неделя. Сега е извън града и ме помоли да взема още една опаковка от лекарството, но аз не си спомням как се казваше. Бихте ли проверили, моля?

— Доктор Кен Малори ли? Момент. — Аптекарят се върна след няколко минути. — Съжалявам, но не сме изпълнявали в неделя никаква рецепта на доктор Малори.

— Благодаря ви.

В следващите четири аптеки Пейдж получи същия отговор.

И Хъни удари на камък.

— Имаме хиляди рецепти, разбирате ли?

— Знам, но става дума за миналата неделя.

— Нямаме рецепта от доктор Малори. Съжалявам.

Двете прекараха деня в обикаляне на аптеките. Накрая започнаха да се обезкуражават. Едва късно следобед Пейдж откри онова, което търсеше, в една малка аптека в района на Потреро. Аптекарят каза:

— О, да, ето. Доктор Кен Малори. Спомням си го. Канеше се да посети пациент у дома му. Впечатлих се, защото малцина лекари го правят днес.

„Нито един стажант-лекар не ходи по домовете.“

- За какво е рецептата?
Пейдж затаи дъх.
— Хлоралхидрат.
Тя почти трепереше от възбуда.
— Сигурен ли сте?
— Така пише.
— Как се казва пациентът?
— Спирос Леватис.
— Имате ли нещо против да ми направите копие от рецептата?
— помоли Пейдж.
— Съвсем не, докторе.

Час по-късно Пейдж беше в кабинета на инспектор Бърнс. Тя сложи рецептата на писалището му.

— Ето го доказателството ви. В неделя доктор Малори е отишъл в аптека на километри от мястото, където живее, и е взел хлоралхидрат. Сложил го е в питието на Кет и когато е изгубила съзнание, я е заклал, така че да прилича на нещастен случай.

— Казвате, че е сложил хлоралхидрата в питието ѝ и после я е убил?

— Да.

— Има само един проблем, доктор Тейлър. В тялото ѝ *нямаше* хлоралхидрат.

— Трябва да има. Патологът е сгрешил. Помолете го отново да провери.

Той започваше да губи търпение.

— Докторе...

— Моля ви! Знам, че съм права.

— Губите ни времето.

Пейдж седеше насреща му и не сваляше очи от него. Бърнс въздъхна.

— Добре. Ще му се обадя отново. Може би наистина е *допуснал* грешка.

Джейсън дойде да вземе Пейдж за вечеря.

— Ще вечеряме у нас — рече той. — Има нещо, което искам да ти покажа.

По пътя тя разказа на Джейсън всичко, което се беше случило.

— Ще намерят хлоралхидрата в тялото ѝ — уверяваше го Пейдж.
— И Кен Малори ще си получи заслуженото.

— Толкова съжалявам за това, Пейдж.

— Знам. — Тя притисна ръка към страната му. — Благодаря на Бога, че имам теб.

Колата спря пред къщата на Джейсън. Пейдж погледна през прозореца и зяпна. Зелената морава отпред бе оградена с бяла дъсчена ограда.

Беше сама в тъмния апартамент. Кен Малори си бе отворил с ключа, който му бе дала Кет, и тихичко се приближаваше към спалнята ѝ. Пейдж чу стъпките му, но преди да успее да помръдне, той скочи върху ѝ и я стисна за гърлото.

— Ти, кучко такава! Опитваш се да ме унищожиш. Е, повече няма да си вреш носа наоколо. — Започна да стиска по-силно. — Надхитрих ви всичките, нали? — Пръстите му се впиваха все повече. — Никой не е в състояние да докаже, че съм убил Кет.

Тя се помъчи да изпищи, но не можеше да диша. Отскубна се и изведнъж се събуди. Беше сама в стаята си. Пейдж седеше в леглото и трепереше.

През остатъка от нощта не можа да заспи в очакване да се обади инспектор Бърнс. Той позвъни в десет часа сутринта.

— Доктор Тейлър?

— Да. — Тя затаи дъх.

— Получих *третите* поред изследвания от съдебния патолог.

— И какво? — Сърцето ѝ биеше силно.

— Няма следи от хлоралхидрат или други упойващи вещества в тялото на доктор Хънтър. Никакви.

Това беше невъзможно! Би трябвало да има. Нямаше следи от удар или нещо, от което да изгуби съзнание. Нямаше белези от душене

по врата. Нещо не се връзваше. Кет е трябвало да бъде в безсъзнание, когато Малори я е убил. Съдебният патолог грешеше.

Тя реши сама да поговори с него.

Доктор Долан беше раздразнителен.

— Не ми харесва, дете ме разпитвате така — промърмори той. — Проверих три пъти. Съобщих на инспектор Бърнс, че няма следи от хлоралхидрат в нито един от органите ѝ, и наистина нямаше.

— Но...

— Има ли още нещо, докторе?

Пейдж го погледна безпомощно. Изчезна и последната ѝ надежда. Кен Малори щеше да се измъкне.

— П... предполагам, че не. Щом не сте намерили никакви химикали в тялото ѝ, тогава не...

— Не съм казвал, че не съм намерил никакви химикали.

Тя го стрелна с очи.

— Открихте ли нещо?

— Слаба следа от трихлоретилен.

Тя сбърчи вежди.

— И какво би могъл да предизвика?

Той сви рамене.

— Нищо. Това е болкоуспокояващо лекарство. Не може да приспи никого.

— Разбирам.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна.

Пейдж кимна.

— Благодаря ви.

Тя крачеше по дългия антисептичен коридор, извеждащ от моргата навън, потисната, с чувство, че пропуска нещо. Толкова беше сигурна, че Кет е била упоена с хлоралхидрат.

„Намерили следи само от трихлоретилен. Той не може да приспи никого. Но защо е имало трихлоретилен в тялото на Кет? Кет не вземаше никакви лекарства.“ Пейдж спря насред коридора, а умът ѝ трескаво заработи.

Щом пристигна в болницата, отиде направо в медицинската библиотека на петия етаж. Намери трихлоретилена в справочника след

по-малко от минута. Описанието гласеше: „Безцветна, прозрачна, летлива течност, със специфично тегло 1,47 при 59 градуса по Фаренхайт. Халогениран въглеродород с химическа формула CCl CCl: CHCl .“

И на последния ред откри онова, което търсеше. „При метаболизиране на хлоралхидрата се получава като страничен продукт трихлоретилен.“

[1] Името Кет на английски се произнася както и думата cat — котка. — Б.пр. ↑

— Инспекторе, дошла е доктор Тейлър.

— Пак ли? — Изкушаваше се да я върне. Преследваше я натрапчиво зле скалъпената ѝ теория по въпроса. Трябваше да сложи край на това. — Нека влезе.

Когато Пейдж пристъпи в кабинета му, инспектор Бърнс каза:

— Вижте какво, докторе, вече отивате твърде далече. Доктор Долан ми се обади да се оплаче за...

— Знам как го е направил Кен Малори! — Гласът ѝ пресекваше от възбуда. — В тялото на Кет е имало трихлоретилен.

Той кимна.

— Доктор Долан ми каза. Но той твърди, че не би могла да изгуби съзнание от него. Той...

— Хлоралхидратът се превръща в трихлоретилен! — изрече Пейдж тържествуващо. — Малори е излъгал, че не се е връщал в апартамента с Кет. Сложил е хлоралхидрат в питието ѝ. Хлоралхидратът няма никакъв вкус, когато се смеси с алкохола, и му трябва само няколко минути, за да подейства. После, щом е изгубила съзнание, той я е убил и е направил така, че да изглежда като неуспешен аборт.

— Докторе, ако ми позволите да се намеся, това са само куп предположения.

— Не, не са. Написал е рецептата за пациент на име Спирос Леватис, но не му е давал хлоралхидрат.

— Откъде знаете?

— Просто *не би могъл*. Проверих случая на Спирос Леватис. Той има еритроцита порфирия.

— Какво е това?

— Генетично заболяване на обмена. Проявява се със светобоязън и рани, хипертония, тахикардия и още някои неприятни симптоми. Получава се в резултат на дефектен ген.

— Продължавам да не разбирам.

— Доктор Малори не е давал на пациента си хлоралхидрат, защото е щял да го убие! Хлоралхидратът е противопоказан при порфирия. Веднага би причинил конвулсии.

Инспектор Бърнс за пръв път бе впечатлен.

— Вие май наистина сте си подготвили домашното, а?

Пейдж продължи да настоява.

— Защо според вас Кен Малори ще ходи в отдалечена аптека да изпълнява рецепта за лекарство, което знае, че не може да даде на пациента? Трябва да го арестувате.

Инспекторът барабанеше с пръсти по писалището.

— Не е чак толкова просто.

— Трябва да...

Инспектор Бърнс вдигна ръка.

— Добре. Ще ви кажа какво ще предприема. Ще съобщя в кабинета на районния прокурор и ще видя дали там смятат, че имаме основание за арест.

Пейдж разбра, че повече не можеше да направи нищо.

— Благодаря ви, инспекторе.

— Ще ви се обадя.

След като Пейдж Тейлър си отиде, инспектор Бърнс обмисли разговора им. Нямаше твърди доказателства против д-р Малори, само подозренията на една упорита жена. Той прехвърли наум фактите, с които разполагаше. Д-р Малори бил сгоден за Кет Хънтър. Два дни след смъртта ѝ се сгодил за дъщерята на Алекс Харисън. Интересно, но не и противозаконно.

Малори му бе казал, че оставил д-р Хънтър пред входната ѝ врата и не се бил качвал в апартамента. В тялото ѝ бе намерена семенна течност, но той имаше приемливо обяснение за това.

После идваше въпросът с хлоралхидрата. Малори бе написал рецепта за лекарство, което би умъртвило пациента му. Беше ли извършил убийство? Или не беше?

Бърнс се обади на секретарката си по интеркома.

— Барбара, уреди ми среща с районния прокурор този следобед.

Когато Пейдж влезе, в кабинета имаше четирима души — районният прокурор, помощникът му, един мъж на име Уорън и инспектор Бърнс.

— Благодаря, че се отбихте, доктор Тейлър — подхвана прокурорът. — Инспектор Бърнс ми разказа за интереса ви към случая със смъртта на доктор Хънтър. Оценявам това. Доктор Хънтър бе ваша съквартирантка и вие бихте искали да възтържествувате справедливостта.

„Значи все пак ще задържат Кен Малори!“

— Да — отвърна Пейдж. — Няма съмнение, че доктор Малори я е убил. Когато го арестувате, той...

— Опасявам се, че не можем да направим това.

Пейдж го погледна неразбиращо.

— Какво?

— Не можем да арестуваме доктор Малори.

— Но защо?

— Нямаме престъпление.

— Разбира се, че имате! — възкликна Пейдж. — Трихлоретилеът доказва, че...

— Докторе, в съда непознаването на законите не е извинение. Но медицинската некомпетентност е.

— Не ви разбирам.

— Много просто. Това означава, че доктор Малори би могъл да твърди, че е сгрешил, че не е знаел какъв ефект ще има хлоралхидратът върху пациента с порфирия. Никой не е в състояние да докаже, че лъже. Може да се докаже, че е калпав лекар, но не и че е извършил убийство.

Пейдж го изгледа безпомощно.

— Значи ще оставите да му се размине?

Той я погледна внимателно.

— Ще ви кажа какво съм готов да направя. Обсъдих въпроса с инспектор Бърнс. С ваше разрешение ще изпратя някого в апартамента ви да вземе чашите от бара. Ако намерим следи от хлоралхидрат, ще предприемем следващата стъпка.

— Ами ако ги е изплакнал?

Инспектор Бърнс забеляза сухо:

— Не ми се вярва да е имал време да използва препарат. Ако само ги е изплакнал, ще открием онова, което търсим.

След два часа инспектор Бърнс телефонира на Пейдж.

— Направихме химически анализ на всички чаши, докторе — каза Бърнс.

Пейдж се приготви за разочарование.

— Открихме една със следи от хлоралхидрат.

Тя затвори очи и отправи наум благодарствена молитва.

— По чашата имаше и отпечатъци. Ще ги сравним с отпечатъците на доктор Малори.

Пейдж усети прилив на възбуда. Инспекторът продължи:

— Когато я е убил... ако я е убил... той е бил с ръкавици, затова по кюретата няма негови отпечатъци. Но не би могъл да й сервира питието с ръкавици и вероятно не е бил с ръкавици, когато е върнал чашата на поличката, след като я е изплакнал.

— Не — каза Пейдж. — Не би могъл, нали?

— Трябва да ви призная, че отначало не вярвах, че теорията ви ще ни отведе донякъде. Сега смятам, че може би доктор Малори наистина е замесен. Доказването на това обаче е съвсем отделен въпрос — предупреди той. — Районният прокурор е прав. Ще е доста сложно да изправим Малори пред съда. Той би могъл въпреки всичко да настоява, че рецептата е била за пациента му. Няма закони срещу допускане на медицинска грешка.

Не виждам как можем...

— Чакайте малко! — прекъсна го Пейдж разпалено. — Мисля, че знам как!

Кен Малори говореше с Лорън по телефона.

— Татко и аз ти намерихме помещение за кабинет, което страшно ще ти хареса, миличък! Прекрасен апартамент в Поуст Билдинг 490. Ще ти наема жена за регистрацията, която да не е много красива.

Малори се разсмя.

— Не бива да се безпокоиш за това, бебчо. В този свят за мен не съществува друга освен теб.

— Умирам от нетърпение да го видиш. Можеш ли да се измъкнеш сега?

— Свършвам след няколко часа.

— Чудесно! Защо не ме вземеш от нас?

— Добре. Ще дойда. — Малори сложи слушалката. „По-добре не може и да бъде — помисли си той. — Има Господ и Нейно величество Сполуката ме обича.“

Чу името си по високоговорителя.

— Доктор Малори... в стая 430... доктор Малори... в стая 430.

Той поседя още малко и помечта за златното бъдеще, което го очакваше. „Красив апартамент в Поуст Билдинг, наплив от богати бабички, които нямат търпение да го затрупат с пари.“ Отново се разнесе по високоговорителя:

— Доктор Малори... в стая 430.

Въздъхна и стана. „Скоро ще се махна от тази лудница“, помисли си той. И се запъти към стая 430. В коридора го чакаше един стажант-лекар.

— Боя се, че имаме проблем — каза той. — Това е пациент на доктор Питърсън, но него го няма. Възникна спор с един от лекарите.

Влязоха вътре. В стаята имаше трима души — човек, който лежеше в леглото, мъж, изпълняващ функциите на медицинска сестра, и някакъв лекар, когото Малори не бе виждал досега. Стажант-лекарят каза:

— Това е доктор Едуардс. Нуждаем се от вашия съвет, доктор Малори.

— Какъв е проблемът?

Стажант-лекарят обясни.

— Пациентът страда от еритроцитна порфирия и доктор Едуардс настоява да му даде успокоително.

— Не виждам в това никакъв проблем.

— Благодаря ви — рече д-р Едуардс. — Човекът не е мигнал четиридесет и осем часа. Аз му предписах хлоралхидрат, за да си почине малко и...

Малори го гледаше смаяно.

— Вие с всичкия ли сте си? Това може да го убие! Той ще получи конвулсии, тахикардия и може би ще умре. Къде сте учили медицина?

Мъжът погледна Малори и продума тихо:

— Не съм учил. — Показа му значката си. — Работя в отдела за убийства на полицейското управление на Сан Франциско. — Погледна човека в леглото. — Записа ли думите му?

Другият измъкна изпод възглавницата магнетофон.

— Записах ги.

Малори местеше поглед от единия към другия, бърчейки чело.

— Не разбирам. Какво означава това? Какво става?

Инспекторът се обърна към Малори.

— Доктор Малори, арестуван сте за убийството на доктор Кет Хънтър.

Заглавието в „Сан Франциско Кроникъл“ гласеше: ЛЕКАР, АРЕСТУВАН ЗА УБИЙСТВО В ЛЮБОВЕН ТРИЪГЪЛНИК. В материала се описваха надълго и нашироко трагичните обстоятелства по случая.

Малори прочете вестника в килията си. Тръсна го на масата.

Съседът му по килия подхвърли:

— Май са те пипнали кофти, приятелче.

— Не си въобразявай — каза Малори уверено. — Имам връзки, познавам влиятелни личности, които ще ми осигурят най-добрия проклет адвокат в света. Ще изляза оттук за двадесет и четири часа. Трябва само да се обадя по телефона.

Семейство Харисън четяха вестника на закуска.

— Господи! — извика Лорън. — Кен! Не мога да повярвам!

До масата се приближи икономът.

— Извинете ме, мис Харисън. Доктор Малори иска да говори с вас по телефона. Мисля, че звъни от затвора.

— Ще се обадя. — Лорън се надигна от масата.

— Стой си на мястото и си довърши закуската — каза Алекс Харисън твърдо. После се обърна към иконома. — Не познаваме никакъв доктор Малори.

Пейдж прочете вестника, докато се обличаше. Малори щеше да бъде наказан за ужасното нещо, което беше извършил, но тя не почувства удовлетворение. Каквото и да му направеха, това нямаше да върне Кет.

На вратата се позвъни и Пейдж отиде да отвори. Пред нея стоеше съвсем непознат мъж. Беше облечен в тъмен костюм и носеше куфарче за документи.

— Доктор Тейлър?

— Да...

— Казвам се Родерик Пелам. Аз съм адвокат във фирмата „Ротман енд Ротман“. Може ли да вляза?

Пейдж бе озадачена.

— Да.

Покани го във всекидневната.

— За какво искате да говорите с мен?

Наблюдаваше го, докато отвори куфарчето и Извади някакви документи.

— Вие, разбира се, знаете, че сте основният наследник по завещанието на Джон Кронин?

Пейдж го погледна неразбиращо.

— За какво говорите? Сигурно е станала някаква грешка.

— О, няма грешка. Мистър Кронин ви е оставил сумата от един милион долара.

Пейдж се свлече в креслото, съкрушена, и си спомни.

„Трябва да идеш в Европа. Направи ми една услуга. Иди в Париж... отседни в «Крийон», вечеряй в «Максим», поръчай си голяма, дебела пържола и бутилка шампанско и докато ядеш пържолата и пиеш шампанското, искам да мислиш за мен.“

— Само подпишете тук, а ние ще се погрижим за необходимите формалности.

Пейдж вдигна поглед.

— Аз... аз не знам какво да ви кажа. Аз... той имаше семейство.

— Според завещанието те ще получат само остатъка от онова, което е притежавал, една неголяма сума.

— Не мога да приема това — поклати глава Пейдж.

Пелам вдигна вежди изненадан.

— Защо не?

Тя нямаше отговор. Джон Кронин бе пожелал да завещае парите си на нея.

— Не знам. Това... струва ми се някак си неетично. Той беше мой пациент.

— Е, аз ще ви дам чека. А вие решавайте какво ще правите с него. Само подпишете тук:

Пейдж подписа документа като замаяна.

— Довиждане, докторе.

Тя го изгледа, докато излизаше, и остана да мисли за Джон Кронин.

Из цялата болница се говореше за наследството на Пейдж. Тя се бе надявала някак си да не се вдига шум. Все още не бе решила какво да прави с парите. „Те не ми принадлежат — мислеше си. — Той има семейство.“

Емоционално Пейдж още не беше готова да се върне на работа, но някой трябваше да се грижи за пациентите ѝ. Сутринта по график ѝ предстоеше операция. Артър Кейн я чакаше в коридора. Не си бяха продумали от инцидента с обърнатите рентгенови снимки. Въпреки че Пейдж нямаше доказателство, че е бил Кейн, епизодът с разрязаните гуми я беше изплашил.

— Здравсти, Пейдж. Да забравим миналото. Какво ще кажеш?

Пейдж сви рамене.

— Добре.

— Не е ли ужасна тази история с Кен Малори? — попита той.

— Да — отвърна Пейдж.

Кейн я гледаше лукаво.

— Можеш ли да си представиш лекар да убие преднамерено човешко същество? Чудовищно е, нали?

— Да.

— Между другото — подметна той, — поздравления. Научих, че си милионерка.

— Не виждам...

— Имам билети за театър тази вечер, Пейдж. Мислех си защо да не идем двамата.

— Благодаря — каза Пейдж. — Вече съм ангажирана с друг.

— Тогава ти предлагам да се разангажираш.

Тя го погледна изненадано.

— Моля?

Кейн се приближи до нея.

— Наредих да се направи аутопсия на Джон Кронин.

Пейдж усети как сърцето ѝ заби по-бързо.

— Е и?

— Той не е умрял от сърце. Някой му е дал твърде голяма доза инсулин. Предполагам, че този някой не си е и помислял, че ще има аутопсия.

Устата на Пейдж изведнъж пресъхна.

— Ти беше при него, когато умря, нали?

Тя се поколеба.

— Да.

— Само аз знам за това и съм единственият, който има резултатите. — Той потупа ръката ѝ. — И мълча като риба. Та за тези билети за довечера...

Пейдж се изскубна.

— Не!

— Сигурна ли си, че съзнаваш какво вършиш?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Да. Сега, ако ме извиниш.

И си тръгна: Кейн я изгледа и лицето му помрачня. Обърна се и се запъти към кабинета на д-р Бенджамин Уолас.

В един часа през нощта я събуди телефонът в апартамента.

— Отново се държа като лошо момиче.

Беше същият дрезгав глас, престорен на задъхан шепот, но този път Пейдж го позна. „Господи — помисли си тя. — Права бях да се плаша.“

На другата сутрин, когато Пейдж пристигна в болницата, я чакаха двама мъже.

— Доктор Пейдж Тейлър?

— Да.

— Трябва да дойдете с нас. Арестувана сте за убийството на Джон Кронин.

Течеше последният ден от процеса. Адвокатът на ответничката Алън Пен обобщаваше случая пред съдебните заседатели.

— Дами и господа, чухте многобройни показания относно компетентността и некомпетентността на доктор Тейлър. Е, съдия Йънг ще ви каже, че процесът не се води във връзка с това. Убеден съм, че срещу всеки лекар, който не одобрява работата ѝ, можем да изправим десетина, които я одобряват. Но не в това е въпросът. Пейдж Тейлър е изправена на съд заради смъртта на Джон Кронин. Тя призна, че му е помогнала да умре. Направила го е, защото е изпитвал ужасни болки и я е помолил да го стори. Това се нарича еутаназия, която все по-широко се възприема в целия свят. През изминалата година Върховният съд на Калифорния потвърди правото на умствено здравия зрял човек да откаже или поиска спиране на медицинско лечение под каквато и да било форма. Защото именно съответното лице ще трябва да живее или умре благодарение на избраното или отхвърлено лечение.

Той потърси реакцията на съдебните заседатели.

— Еутаназията е престъпление на състраданието, на милосърдието и, осмелявам се да твърдя, се практикува в една или друга форма във всички болници по света. Прокурорът иска смъртна присъда. Не го оставяйте да смесва нещата. Никога не е имало смъртно наказание за еутаназия. Шестдесет и три процента от американците смятат, че еутаназията трябва да бъде законна, и в осемнадесет щата на тази страна тя е законна. Въпросът е имаме ли право да принуждаваме безпомощните пациенти да живеят в болки, като ги заставяме да продължават да живеят и да страдат? Проблемът се усложнява от големите постижения в медицината. Ние предадохме грижата за пациентите на машините. Машините нямат милост. Когато кон си счупи крак, ние го спасяваме от страданията му, като го застрелваме. Когато обаче имаме работа с човешко същество, осъждаме него или нея на полуживот, който всъщност е ад. Доктор Тейлър не е решавала кога да умре Джон Кронин. Джон Кронин е взел решението. Не изпадайте в грешка, извършеното от доктор Тейлър е било акт на

милосърдие. Тя пое пълната отговорност за това. Но бъдете сигурни, че не е знаела нищо за завещаните пари. Направила го е от състрадание. Джон Кронин е имал болно сърце и неизлечима, фатална форма на рак, проникнал в цялото му тяло, каращ го да агонизира. Задайте си само един въпрос. При подобни обстоятелства бихте ли пожелали да продължите да живеете? Благодаря ви.

Той седна до Пейдж.

Гюс Венабъл се изправи и застана пред съдебните заседатели.

— *Състрадание? Милосърдие?* — Той погледна към Пейдж и поклати глава, после се обърна отново към съдебните заседатели. — Дами и господа, практикувам право повече от двадесет години и трябва да ви кажа, че през цялото това време никога... ама никога... не съм срещал случай на по-хладнокръвно предумишлено убийство от корист.

Пейдж поглъщаше всяка дума, напрегната и бледа.

— Защитникът говореше за еутаназия. Дали пък доктор Тейлър не е действала, водена от чувство на състрадание? Аз не мисля така. Доктор Тейлър и свидетелите дадоха показания, според които Джон Кронин е имал още само няколко дни живот. Защо не го е оставила да изживее тези дни? Може би защото доктор Тейлър се е опасявала, че мисис Кронин би могла да научи за промяната в завещанието на своя съпруг и да сложи край на това. Налице е забележително съвпадение — незабавно след като мистър Кронин променя завещанието си и оставя на доктор Тейлър сумата от един милион долара, тя му дава свръхдоза инсулин и го убива. За кой ли път ответничката се самоосъди със собствените си думи. Тя твърдеше, че била в дружески отношения с Джон Кронин, че той я харесвал и уважавал. Но вие чухте тук свидетелите, които заявиха, че той е мразел доктор Пейдж Тейлър, че я е наричал „онази кучка“ и не ѝ е разрешавал да го докосва с „шибаните си лапи.“

Гюс Венабъл отново погледна ответничката. По лицето на Пейдж бе изписано отчаяние. После се обърна пак към съдебните заседатели.

— Един адвокат даде показания за реакцията на доктор Тейлър, когато разбрала за завещаните ѝ един милион долара. „Неетично е. Той беше мой пациент.“ Но грабнала парите. Имала е нужда от тях. У дома имала цяло чекмедже с туристически брошури — Париж, Лондон, Ривиерата. И не забравяйте, че не е отишла в туристическата агенция,

след като е научила за парите. О, не. Планирала е тези пътувания преди това. Трябвали са ѝ само пари и възможност и Джон Кронин ѝ осигурил и двете. Безпомощен, умиращ човек, когото тя можела да контролира. В ръцете ѝ е бил пациент, който според нейните признания изпитвал ужасни болки... всъщност агонизирал по собствените ѝ думи. Сигурно си представяте колко е трудно човек да мисли разумно, раздиран от такива болки. Не знаем как доктор Тейлър е склонила Джон Кронин да промени завещанието си, да лиши от него семейството, което обичал, и да я направи единствен свой наследник. Знаем само, че я е повикал при себе си в онази фатална нощ. За какво са си говорили? Дали ѝ е предложил милион долара, за да го освободи от страданията? Трябва да имаме предвид и такава възможност. И в двата случая обаче това е хладнокръвно убийство. Дами и господа, знаете ли по време на този процес кой даде най-утежняващите вината показания? — Той драматично посочи с пръст Пейдж. — Самата ответничка! Ние чухме как е направила незаконно преливане на кръв и после фалшифицирала датата. Тя не отрече този факт. Каза, че никога не е убивала пациент с изключение на Джон Кронин, ала свидетелите потвърдиха, че доктор Баркър, един уважаван от всички лекар, я е обвинил в убийство на пациент. За съжаление, дами и господа, Лорънс Баркър е прекарал удар и не може да даде сега тук показания срещу ответничката. Но нека ви напомня мнението на доктор Баркър за обвиняемата. Ето показанията на доктор Питърсън във връзка с пациент, опериран от доктор Тейлър. Той зачете стенограмата.

— „Въпрос: доктор Баркър дойде ли в операционната, докато траеше операцията?

— Да.

— И каза ли нещо доктор Баркър на доктор Тейлър? Отговор: «Вие го убихте.»“

— А ето и показанията на сестра Бери: „Въпрос: помолих ви за нещо конкретно, от онова, което сте чували доктор Баркър да казва на доктор Тейлър. Отговор: той ѝ рече, че е некомпетентна... А веднъж ѝ каза, че не би позволил да оперира и кучето му.“

Гюс Венабъл вдигна очи.

— Или има някакъв заговор, по силата на който всички тези уважавани лекари и сестри лъжат по адрес на ответничката, или пък доктор Тейлър е лъжкня. И не само лъжкня, а патологична...

Задната врата на съдебната зала се отвори и забързано влезе един служител. Той поспря за миг, колебаейки се. После тръгна по пътеката към Гюс Венабъл.

— Сър...

Гюс Венабъл се обърна вбесен.

— Не виждате ли, че...

Служителят прошепна нещо на ухото му. Гюс Венабъл го зяпна смаян.

— Какво? Това е чудесно!

Съдия Йънг се наведе напред и каза заплашително тихо:

— Извинете, че ви прекъсвам, но какво всъщност си въобразявате, че правите?

Гюс Венабъл се обърна възбудено към съдийката.

— Ваша милост, току-що ме информираха, че доктор Лорънс Баркър чака пред съдебната зала. Той е в инвалидна количка, но е в състояние да даде показания. Бих искал да го призова като свидетел.

Съдебната зала забръмча като кошер. Алън Пен скочи на крака.

— Възраждам! — провикна се той. — Прокурорът произнася обвинителната си реч. Няма прецедент за призоваване на свидетел толкова късно. Аз...

Съдия Йънг удари с чукчето.

— Моля адвокатът и прокурорът да се приближат към съдийската маса.

Пен и Венабъл се подчиниха.

— Това е съвсем нередно, ваша милост. Аз възраждам...

— Прав сте, че е нередно, мистър Пен, но грешите, че е безпрецедентно. Мога да цитирам десетки случаи из цялата страна, когато на свидетели са им разрешавали да дадат показания при специални обстоятелства. Всъщност, ако толкова се интересувате от прецедентите, можете да проверите стенограмата на едно дело, гледано в същата тази зала преди пет години. Тогава председателствах съдийския състав — каза съдия Йънг.

Алън Пен преглътна.

— Значи ли това, че ще му позволите да даде показания?

Съдия Йънг се замисли.

— След като доктор Баркър е свидетел по случая и физически бе възпрепятстван да се яви по-рано, в интерес на правосъдието ще

разреша да бъде разпитан като свидетел.

— Възраavam! Няма доказателства, че свидетелят е в състояние да даде показания. Настоявам комисия от психиатри...

— Мистър Пен, в тази съдебна зала не се настоява. Тук се моли.
— Тя се обърна към Гюс Венабъл. — Можете да разпитате свидетеля си.

Алън Пен остана съкрушен. „Всичко свърши — помисли си той.
— Делото ни отиде на кино.“

Гюс Венабъл се обърна към служителя.

— Доведете доктор Баркър.

Вратата се отвори бавно и д-р Лорънс Баркър се появи в съдебната зала. Той беше в инвалидна количка. Главата му бе наклонена на една страна и лицето му бе изкривено от слаба парализа.

Всички наблюдаваха как избутаха бледата крехка фигура с количката на сред залата. Когато минаваше покрай Пейдж, той я погледна.

Погледът не беше дружелюбен и Пейдж си спомни последните му думи: „Коя, по дяволите, си въобразявате, че сте?...“

След като Лорънс Баркър стигна пред съдийската маса, съдия Йънг се наведе и попита благо:

— Доктор Баркър, в състояние ли сте днес да дадете показания?

Баркър заговори, заваляйки леко думите:

— В състояние съм, ваша милост.

— Наясно ли сте какво става в тази съдебна зала?

— Да, ваша милост. — Той погледна към мястото, където седеше Пейдж. — Тази жена я съдят за убийство на пациент.

Пейдж трепна като от удар. „Тази жена!“

Съдия Йънг взе решение. Тя се обърна към съдебния пристав.

— Бихте ли заклели свидетеля, моля?

Когато д-р Баркър се закле, съдия Йънг каза:

— Можете да останете в количката, доктор Баркър. Прокурорът ще продължи и аз ще разреша на защитника да ви подложи на кръстосан разпит.

Гюс Венабъл се усмихна.

— Благодаря, ваша милост. — Той отиде до инвалидната количка. — Няма да ви бавим много, докторе, съдът дълбоко цени готовността ви да свидетелствате при тези тежки обстоятелства.

Запознати ли сте с показанията, които бяха дадени тук през последния месец?

Д-р Баркър кимна.

— Следях ги по телевизията и във вестниците и ми се повдигаше от тях.

Пейдж зарови лице в ръцете си.

Гюс Венабъл с мъка скри триумфа си.

— Сигурен съм, че мнозина от нас изпитват същите чувства, докторе — каза той с тон на праведник.

— Дойдох тук, защото искам да възтържествува справедливостта — заяви Баркър.

Венабъл се усмихна.

— Точно така. Същото искаме и ние.

Лорънс Баркър пое дълбоко въздух и когато заговори, гласът му бе изпълнен с гняв.

— Тогава как изобщо, по дяволите, можете да съдите доктор Тейлър?

Венабъл помисли, че не го е разбрал.

— Моля?

— Този процес е фарс!

Пейдж и Алън Пен си размениха смаяни погледи. Гюс Венабъл побледня.

— Доктор Баркър...

— Не ме прекъсвайте — озъби се Баркър. — Вие използвахте показанията на много предубедени и завистливи хора, за да нападате един блестящ хирург. Тя...

— Момент само! — Гюс Венабъл усети как го обхваща паника. — Нима не сте критикували способностите на доктор Тейлър толкова сурово, че тя най-сетне решила да напусне болницата „Ембаркадеро“?

— Да.

Гюс Венабъл се почувства по-добре.

— Е, тогава — каза той покровителствено — как можете да твърдите, че Пейдж Тейлър е блестящ хирург?

— Защото това е истината. — Баркър се обърна, за да погледне Пейдж, и заговори на нея, като че ли бяха сами в съдебната зала. — Някои са родени да бъдат лекари. Вие сте от тези редки хора. Още от самото начало разбрах колко сте способна. Бях суров с вас... може би

твърде суров... защото бяхте добра. Бях взискателен към вас, защото исках самата вие да бъдете взискателна към себе си. Исках да бъдете съвършена, тъй като в нашата професия няма място за грешки. Никакво.

Пейдж го гледеше прехласната и мислите ѝ се прескачаха. Всичко се развиваше твърде бързо. В залата цареше тишина.

— Нямахте да ви оставя да напуснете.

Гюс Венабъл усещаше как победата му се изплъзва. Основният му свидетел се превръщаше в най-ужасния му кошмар.

— Доктор Баркър... тук дадох показания, че сте обвинили доктор Тейлър, че е убила пациента ви Ланс Кели Как?...

— Казах ѝ го, защото тя отговаряше за операцията. Тя носеше крайната отговорност. Всъщност анестезиологът причини смъртта на мистър Кели.

Съдебната зала вече шумеше.

Пейдж седеше като замаяна.

Д-р Баркър продължи да говори бавно и с усилие.

— Що се отнася до парите, които Джон Кронин ѝ завеща, доктор Тейлър не знаеше нищо за тях. Аз разговарях с мистър Кронин. Той ми довери, че оставя парите на доктор Тейлър, защото мрази семейството си, и каза още, че ще я помоли да го спаси от страданията. Аз се съгласих.

Зрителите шумяха. Гюс Венабъл стоеше абсолютно объркан.

Алън Пен скочи на крака.

— Ваша милост, апелирам за прекратяване на делото!

Съдия Йънг заблъска с чукчето.

— Тихо! — изкрещя тя. Погледна прокурора и адвоката. — Елате в кабинета ми.

Алън Пен и Гюс Венабъл седяха в кабинета на съдийката.

Гюс Венабъл бе в състояние на шок.

— Аз... аз не знам какво да кажа. Той очевидно е болен, ваша милост. Объркан е. Искам комисия от психиатри да го прегледа и...

— Не може хем така, хем иначе, Гюс. Май процесът ти се провали. По-добре си спести допълнителните неудобства, а? Аз ще прекратя делото. Да имаш някакви възражения?

Последва продължително мълчание. Най-сетне Гюс Венабъл кимна.

— Мисля, че не.

— Решението ти е правилно. Ще ти дам един съвет. Никога, ама *никога* не призовавай свидетел, без да знаеш какво ще каже — рече съдия Йънг.

Съдът поднови заседанието. Съдия Йънг каза:

— Дами и господа съдебни заседатели, благодаря ви за пожертваното време и за вашето търпение. Съдът прекратява делото. Ответничката е свободна.

Пейдж се обърна да изпрати въздушна целувка на Джейсън, после забърза към мястото, където седеше д-р Баркър. Тя коленичи и го прегърна.

— Не знам как да ви благодаря — прошепна.

— Преди всичко не биваше изобщо да се забъркваш в тази каша — изръмжа той. — Да извършиш такава глупост! Хайде да се махнем оттук, да идем някъде, където можем да поговорим.

Съдия Йънг ги чу. Тя стана и каза:

— Можете да използвате кабинета ми, ако желаете. Това е най-малкото, което мога да направя за вас.

Пейдж, Джейсън и д-р Баркър бяха сами в кабинета на съдия Йънг.

— Съжалявам, че не ми разрешиха да дойда по-рано тук да ти помогна. Знаеш какви са проклетите лекари.

Пейдж почти плачеше.

— Нямам думи да ви кажа колко съм...

— Ами недей! — сопна се той.

Пейдж го погледна и изведнъж си спомни нещо.

— Кога разговаряхте с Джон Кронин?

— *Какво?*

— Чухте какво попитах. Кога разговаряхте с Джон Кронин?

— *Кога ли?*

— Изобщо не сте виждали Джон Кронин, нали? *Не го и познавате* — изрече тя бавно.

По устните на Баркър плъзна сянка от усмивка.

— Не. Но познавам теб.

Пейдж се наведе и го прегърна.

— Не се разкисвай — изръмжа той. Погледна към Джейсън. — Понякога се разкисва. Грижете се добре за нея или ще трябва да отговаряте пред мен.

— Не се безпокойте, сър. Ще се грижа, обещавам — отвърна Джейсън.

Пейдж и Джейсън се ожениха на следващия ден. Д-р Баркър им стана свидетел.

ЕПИЛОГ

Пейдж Къртис започна частна практика и бе афилирана към престижната болница „Норт Шор“. Тя използва милиона, завещан от Джон Кронин, за да основе медицинска фондация на името на баща си в Африка.

Лорънс Баркър бе привлечен в кабинета на Пейдж като хирург-консултант.

Медицинският съвет на Калифорния отне лекарските права на Артър Кейн.

Джими Форд оздравя и се ожени за Бетси. Първата си дъщеря кръстиха Пейдж.

Хъни Тафт замина да живее в Ирландия с Шон Рейли и работи като медицинска сестра в Дъблин.

Шон Рейли е преуспяващ художник и засега няма симптоми на СПИН.

Майк Хънтър бе осъден за въоръжен грабеж и все още излежава присъдата си.

Алфред Търнър практикува съвместно с друг лекар на Парк Авеню и жъне невероятни успехи.

Бенджамин Уолас бе уволнен като административен директор на окръжна болница „Ембаркадеро“.

Лорън Харисън се омъжи за учителя си по тенис.

Лу Динето бе осъден на петнадесет години затвор за укриване на доходи.

Кен Малори бе осъден на доживотен затвор. Една седмица след като Динето влезе в затвора, намериха Малори мъртъв в килията му, намушкан с нож.

Окръжна болница „Ембаркадеро“ си стои все така на мястото в очакване на следващото земетресение.

Издание:

ИК „Бард“, 1997

Редактор Елена Константинова

Художествено оформление на корица: Петър Христов,
„Megachrom“, 1997

Коректор Людмила Стефанова

Формат 84/108/32. Печатни коли 20

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.